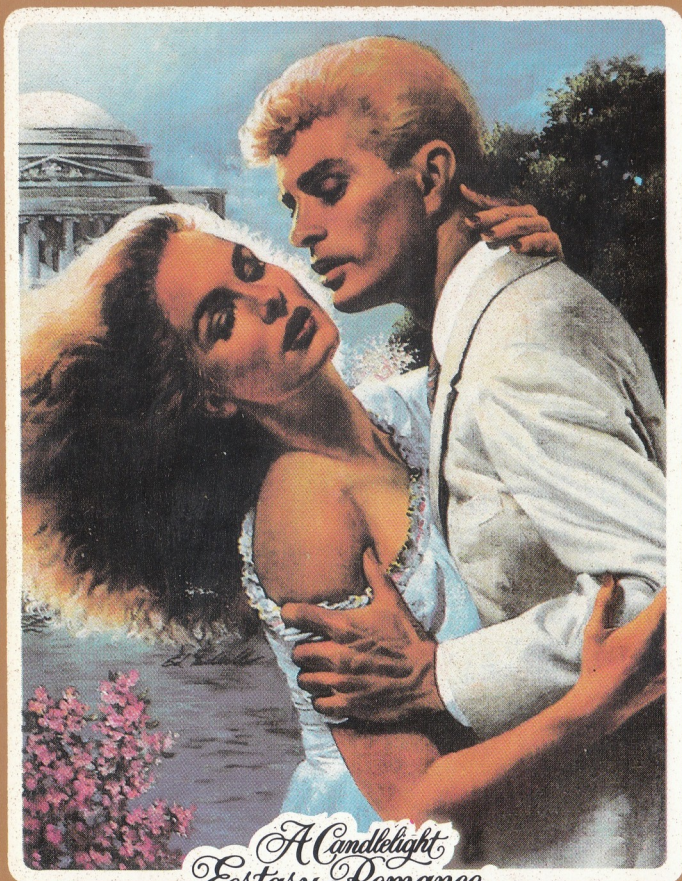

DANIELLE ESTELLE

LUMINA NOPTII

*A Candlelight
Ecstasy Romance*

Daniele Estelle

Lumina nopții

COPYRIGHT © 1993 by Danielle Estelle
Traducere de Ana Raluca Popescu

Daniele Estelle

Lumina nopții

Capitolul 1

Bree obișnuia să se rătăcească. Făcea adesea acest lucru și-l făcea bine. Drumurile de țară semănau de o mie de ori mai mult cu o barieră a orașului și, dacă întâmplător o cotitură greșită o dusesse spre locuri înguste, nu-i păsa. De obicei, merita să fii impulsiv. Viața n-avea niciun farmec fără puțin risc, fără un dețin ademenitor, fără nicio răsucire a ruletei.

Totuși, în seara aceasta, doar un pic, începea să-i fie teamă – crampe la stomac, palpitații, mâinile reci.

Un fulger uriaș îi tăie calea chiar în fața ei. Bubuitul tunetului care urmă făcu Volkswagen-ul vechi să se zguduie. Ploaia stropea parbrizul atât de tare, încât ștergătoarele care scârțâiau nu puteau face față. Cerul era negru precum o hrubă – nimic surprinzător având în vedere că era aproape miezul nopții – iar drumul acoperit cu pietriș se transforma în noroi lucios. Orice șofer cu puțină minte ar fi tras pe dreapta.

Bree *ar fi dat orice* să tragă pe dreapta, dar furtuna și fulgerele practic o înconjuraseră. Să oprească nu era o soluție; ar fi fost mai vulnerabilă. Timp de o oră, se tot gândi că furtuna va trece. Dar n-a fost așa. Se gândea că va găsi un loc – un motel, o stație de benzină, o casă – unde să poată opri. Dar n-a găsit.

Încă o cascadă de lovituri de trăsnet și fulgere aprinse cerul, descoperind peisajul dezolant al terenului sterp al Dakotei de Sud. În lumina furtunii, ținutul părea la fel de sinistru și ciudat ca unul selenar. Pietrele arătau a monoliți proiectați în culori rubinii sub șuvoaiele de fulgere. Ținutul pustiu se întindea pe câteva mile, punctat de coline cutate și defileuri cu

fisuri ascuțite – dar nu se vedea niciun semn de viață.

Nu era un ținut domesticit, dar nimeni n-o acuzase vreodată pe Bree Reynaud de a fi timidă. Cutreierase ținutul sterp al Parcului Național până târziu în acea după-amiază și se îndrăgostise rapid. Nori negri, imenși începură să se îngrămădească în jurul apusului de soare. Îi văzuse; știa că avea să vină furtuna, dar să caute un adăpost era ultimul, lucru la care se gândea. Începutul furtunii făcuse ca ținutul sălbatic, pustiu să prindă viață în culori ce-ți tăiau respirația. Peisajul era copleșitor, de neuitat.

Nu-i părea rău că-l vede. Erau doar câteva momente în viață când își dorea ca prelegerile tatălui ei să fi avut vreun efect. Raoul Reynaud făcuse totul dar fusese peste puterile lui să imprime precauția în mintea celei mai tinere fete a lui.

Din păcate, nu putuse să facă nimic.

Parbrizul se aburise din nou. Bree se aplecă în față ca să-l șteargă cu ultima cârpă pe care o mai avea și, în acele câteva secunde, ținuse volanul cu o singură mână. Chiar în acel moment căzură într-o groapă cu apă. Când Volkswagen-ul ei defect patină, începu să bolborosească o rugăciune lungă. Când reuși să controleze marina, palmele ei erau atât de umede încât abia puteau să strângă valonul.

În regulă, nu-i era teamă numai puțin. Era *al dracului* de speriată; s-ar fi oprit în primul loc care îi putea oferi adăpost. Și într-o peșteră. *Oriunde*.

O altă lovitură de fulger licări atât de aproape de ea, încât îl putea mirosi. Cascada de tunete care-l urmă făcu să-i puie urechile. Nu că era superstițioasă, dar se trăgea dintr-un golf din Louisiana. Poate acesta era un semn.

Poate era timpul să termine cu hoinăreala.

Poate era timpul ca femeia de 27 de ani să nu mai riște cu atâta îndrăzneală și să-și ia viața în mâini.

Poate că ar fi bine să te concentrezi doar să rămâi în viață, Reynaud, își spuse. Deschise un geam. Acele ploii reci de primăvară pătrunseră imediat prin deschizătură, udând mâneca stângă a impermeabilului roșu, dar nu avea ce să facă. Fără aerul de afară parbrizul s-ar fi aburit. Ștergătoarele șterseră ploaia de pe geam... și deodată îi zări – un grup de umbre mătăhăloase și întunecate. Încetini și se sprijini ca să mai arunce o privire. Cu siguranță că erau niște clădiri la câteva sute de yarzi de drum. Se întoarse și brusc descoperi că poteca pe care conducea era o pantă lunecoasă dar nu-i păsa. Adăpostul era adăpost. Aurul n-ar fi arătat atât de bine pentru un alchimist.

Când încetini, la sfârșitul drumului lung, totuși, ușurarea se transformă în neîncredere. Era o fermă. Prin urmare, presupuse că dăduse peste casa unei ferme. Cele câteva clădiri sărăcăcioase care înconjurau casa ar fi putut foarte bine să fie hambare – era prea întuneric și, din cauza furtunii, nu se vedea prea clar – dar locuința însăși arăta precum castelul lui Dracula.

Un castel al lui Dracula construit fără gust. Probabil clădirea se potrivea unei așezări în Alpi dar în mijlocul ținutului Badlands arăta prosteste. Piatra gri închis se înălța pe trei etaje fastuoase, decorate din belșug cu foișoare gotice și cu geamuri ciudate din sticlă plumburie. Doi lei de piatră ghemuiți mărgineau masivele uși frontale – nimic artistic, doar că erau mari – iar curtea era ca o preerie necosită, fără tufișuri sau copaci, doar cu buruieni.

În cel mai bun caz, gândi Bree, putea fi casa unui nebun excentric. Își trase geanta pe umăr, ezitând încă înainte să deschidă portiera. Nu-i era frică, dar era

epuizată. Îi mai rămăsese oare energia necesară pentru a înfrunta un nebun de legat?

O altă serie de fulgere luminează cerul și ea ieși din mașină făcând în gând tranzacții grăbite cu Dumnezeu. Va fi grijulie tot restul vieții, va fi precaută, va fi bună... dacă nebunul ar fi lăsat-o să rămână peste noapte într-unul din hambare.

Aruncă haina din dril și urcă cele douăzeci de trepte spre ușa din față. Chiar și după această scurtă distanță, părul i se udase înainte să poată bate la ușile din stejar uscat.

Luminile se reflectau prin ferestre pe fiecare parte a ușii, dar nu răspunse nimeni. Bătu din nou în ușă, apoi încercă clanța. Era încuiat.

Bătu din nou mai tare, mai cu putere. Ploaia i se scurgea pe frunte, îi trecea printre gene ca o pânză, umezindu-i buzele. Trebuie că arăta ca un șobolan înecat ceea ce în mod normal n-ar fi deranjat-o. Nu era mare lucru de fața ei deși moștenise părul negru, ochii albaștri și pielea de magnolie de la strămoșii ei.

Să arate frapant nu se potrivea unei femei care călătorea singură. În seara asta își dorea doar să arate mai respectabil, decât un hoinar ud până la piele.

Tot niciun răspuns. Izbi în ușă pentru ultima oară... și aproape căzu în hol când ușa se deschise brusc.

Își pregătise dinainte ce să spună – scuze pentru deranj, o cerere pentru adăpost, de orice fel. Ar putea sta și într-un hambar; ar sta oriunde. Nu era o hoată, se rătăcise doar. Ar putea plăti pentru adăpost.

Avea totul pregătit să spună dar cuvintele nu voiau să iasă. Fusese atât de sigură că proprietarul casei era Dl. Excentric cel bătrân și cu riduri.

Bărbatul care se uita aspru la ea nu avea nici

riduri și nici nu era bătrân și ar fi putut merge chiar pe Wall Street. În mijlocul acelei ferme, el purta pantaloni de costum, mocasini de piele și o cămașă clasică cu guler răsfrânt, cu grijă băgată în pantaloni. Era miezul nopții; avea încă cravată. Bree se întrebă deodată dacă el se culca cu servieta și rămase fascinată când îl văzu.

Încercă să-și amintească vreun alt personaj de acest gen întâlnit în călătoriile ei, dar nu găsi un asemenea *gros chien* – adică un așa mare șoc – în limbajul golfului. Mai mult chiar, binefăcătorul ei ostil ar fi putut să lase să i se înțeleagă originea prin leii de granit de pe veranda din față.

Arăta bine într-un mod aspru – deși nu era la îndemâna oricui să-și dea seama. Privirea încruntată îi era întipărită permanent pe fruntea lată. Era înalt și slab. Părul roșcat încadra o față dreptunghiulară, cu margini ascuțite – pomeți ascuțiți, nasul proeminent și bărbia pătrată, fermă. Avea trăsăturile unui bărbat plin de griji.

Nici urmă de umor. Nici urmă de blândețe. Ochii îi erau de un gri întunecat, precum cărbunele, o culoare minunată – ochi ageri, inteligenți – dar atât de aspri. Și din nou, precum leii de granit, părea gata să înhațe orice miel i-ar fi trecut pe drum.

Bree fusese întotdeauna nestăpânit de curioasă în privința oamenilor. Cu siguranță, el nu avea astfel de probleme. Privirea lui insistentă o măsoara din cap până în picioare așa udă cum era și singurul lui răspuns a fost plin de milă:

„Fir-ar să fie!”. Mâna sa țâșni înainte și o secundă mai târziu se închise cu zgomot în spatele ei, cu răsunetul unui cavou care se închide.

Probabil nu era deloc bine venită. Se gândi s-o ia la goană înapoi prin furtuna luminată de fulgere, dar

holul acela întunecat era călduros și uscat. Oricât de neplăcut era, se părea că el îi va oferi un adăpost. Zâmbi plină de încredere și, întinse mâna.

— Numele meu este Bree Reynaud, domnule...?

— Simon. Courtland.

Dădu din cap. Probabil nu-i zărise mâna.

— Domnule Courtland, îmi pare foarte rău să...

— Nu te mai obosi să-mi spui ce s-a întâmplat, spuse el cu nerăbdare. E clar că ai fost prinsă de furtună. Cum și de ce nu mai are nicio importanță acum. Stai acolo. Mă întorc imediat.

Plecă tiptil, bodogănind ceva de genul „Tot ce-mi mai trebuia” și „Mai rău decât atât nu se putea”. Bree își dădu din ochi părul ud, uitându-se după el. Câteva minute mai târziu, el se întoarse și-i puse grămadă în brațe o pătură, apoi un prosop și o cămașă deschisă la guler.

Nu-și dădu seama pentru ce era cămașa cu guler răsfrânt până când înțelese că el îi dăduse ceva în care să poată dormi. Din punct de vedere al ospitalității, era mai mult decât se aștepta ea - și și-ar fi exprimat recunoștința dacă i-ar fi dat măcar o șansă.

— Locul a fost închis acum câteva luni, e sărăcăcios mobilat, dar ar trebui să te mulțumești cu ce ai, spuse el nervos. Parterul este în formă de L. După sufragerie și birou este o cameră retrasă. Canapeaua se poate face pat confortabil.

— Sincer, nu mă deranjează...

— În aripa de vest, după camera de zi și bucătărie, este o baie. Fă un duș fierbinte înainte să te îmbolnăvești de pneumonie. Va trebui să folosești radiatoarele ca să-și usuci hainele; este și un uscător de haine, dar nu funcționează.

— E foarte bine, eu...

— Dacă îți faci probleme pentru intimitatea ta, nu-ți mai face. Eu lucrez sus. Nu te apropia de scări și ne vom înțelege bine. Și acum, ce e cu mașina ta?

— Mașina?

— Este în vreun șanț?

— Nu, eu...

— E undeva la adăpost?

Nu era sigură de ce anume simți că i se taie respirația când îl auzi rostind scurt ordine și punând întrebări mai repede decât un general.

— Nu, mașina e bună. Pur și simplu nu am mai putut conduce, din cauza...

— Din cauza furtunii, e normal. Sunt convins că amănuntele sunt foarte interesante. Vocea lui suna altfel.

— Atâta timp cât mașina funcționează, bănuiesc că vei putea pleca înainte ca eu să mă trezesc. Lasă totul așa cum ai găsit și să zicem că ne-am pus de acord. Dacă ai alte întrebări, hai să le lămurim acum.

Bree spuse:

— Nu este nimic, și nu se abținu să nu continue - domnule.

El nu se prinse de încercarea ei de unor și părea singurul lucru pe care-l observase până atunci, Privirea lui întunecată îi examinase și cercetase fiecare părticică - nu așa cum un bărbat studiază o femeie, ci așa cum un om de știință studiază o moleculă la microscop. Bree încercă să-și amintească ultima dată când un bărbat o tratase ca pe o celulă de bază plictisitoare. Deși Simon nu avea de unde să știe, atitudinea lui era deosebit de liniștitoare. Dacă gustul i se îndrepta spre brunetele ude, situația ar fi putut fi complicată.

Cu siguranță asta nu avea să fie o problemă.

— Presupun că tu călătorești singură, spuse el morocănos.

— Da. Ei i se părea evident, dar nu și lui.

— Spune-mi acum dacă intenționezi să aduci din portbagajul mașinii vreun bărbat sau vreun animal.

— Aveți cuvântul meu, *cher*. Nici pisici, nici câini, nici vreun prieten cu paraziți nu se ascunde în portbagajul Volkswagen-ului meu, spuse ea serios.

Îi aruncă o privire ascuțită și, pentru o clipă, își zise că el avea de gând să schițeze un zâmbet, dar nu. Nimic nu avea să miște acele trăsături de granit și era clar că atunci când domnul Courtland ieșea din starea asta, o făcea numai prin vorbe. În spatele lui, o scară ponosită de stejar era împărțită în două paliere. El spuse:

— Noapte bună, se întoarse cu spatele și urcă scările.

Bree se uită după el chiar și când nu se mai zărea. Era încă udă și apa i se prelingea pe corp, dar era ciudat că, în loc de răceală, simțea o mare căldură. Fără niciun motiv, pulsul ei încetinise, iar inima îi bătea foarte tare.

Nu era nicio îndoială că era un bărbat tulburat. Duritatea lui, lipsa de politețe nu o deranjaseră. Nu avea niciun motiv să fie primitiv cu un vizitator nedorit ce îi dădea bătaie de cap, dar ea observase pe chipul lui liniile sterpe și schimonosite ale oboselii. Îi dădea senzația că era un bărbat cu probleme, ca o oală sub presiune de mult timp. Chiar și un tip de o autoritate rigidă ar fi trebuit să-și amintească cum se zâmbește. Cine a dat afară viața din tine, *cher*?

Închise ochii și oftă din tot sufletul. Grijă asta pentru alții era un obicei prost. Problemele lui Simon desigur că nu o priveau pe ea - cel puțin așa ar fi

trebuit să fie.

Deodată, aruncă bascheții plini de apă și plecă să caute dușul. Baia demodată, cu faianța aceea oribilă de un roșu închis, era în linie dreaptă cu bucătăria. Cu repeziciune, își aruncă hainele ude și se băgă sub jetul de apă fierbinte.

Câteva minute mai târziu, curată, uscată și încălzită, își trase pe ea cămașa lui Simon în fața oglinzii murdare și aburite.

Deși purta măsura cincizeci și cinci, cămașa îi era largă peste umeri și a trebuit s-o răsucescă de trei ori până să-și poată vedea mâinile. Domnul Courtland era un kahuna înalt și se aștepta ca croiala să fie la fel de rigidă și abrazivă ca și el. În schimb, lenjeria frumoasă era o mângâiere pe pielea ei goală.

Poate că era un senzual închis în el, gândi ea, fără prea mult interes, și căscă. Era o glumă. Dușul ar fi trebuit s-o relaxeze și Dumnezeu știe cât era de obosită, dar era o oboseală anapoda. Era încă zăpăcită din cauza șofatului prin furtuna îngrozitoare și îi fusese de ajuns să zărească doar casa pentru ca asta să-i stârnească curiozitatea.

Găsi camera aceea retrasă unde trebuia să doarmă și-și întinse hainele ude pe un radiator. Apoi, în vârful picioarelor, fără să aprindă lumina decât în hol, începu să exploreze.

Nu era casa lui. Nu putea să fie. Bree nu se grăbea să categorisească oamenii, dar Simon era un tip în mod sigur foarte calculat. Nu era niciun pic de culoare sau spațiu sau suprafață sterilă aici și, cu siguranță, el nu avusese timp nici să-și despacheteze lucrurile de când venise dar să mai și deschidă locul.

Vechea casă era un mediu ideal pentru fantome și imaginații sălbatice. Scândurile dușumelelor scârțâiau.

Vântul şuiera puternic. Tavanul era plin de pânze de păianjen și stratul de praf acoperea un morman de mobile vechi, puse una peste alta - canapele cu picioare mari, în formă de gheară, mese și bibelouri, lămpi cu abajururi de sticlă în formă de prismă.

Singura cameră pe care o găsi încuiată era biroul. Celelalte erau pline de comori. Podeaua din camera de zi era acoperită de o carpetă orientală veche de o sută de ani, luxuriantă și groasă. Bucătăria avea o vatră de o înălțime mai mare decât a unui om, o mașină de gătit din cărămidă pe aceeași parte cu șemineul și o cămară pe care și-ar fi dorit-o orice gospodină. Sufrageria avea o servantă demodată cu frânghii și scripeți.

Îi plăcea - îi plăcea *totul*. Inclusiv pendula care bătea din gong ora unu sub mantaua fantomatică de praf alb și care o sperie de moarte. Cu asta, explorarea ei luă sfârșit. Era prea mare riscul ca gazda să audă zgomote ciudate și să coboare să vadă ce se întâmplă. Se grăbi să intre în cameră și închise ușa după ea.

Descoperise deja că întrerupătorul de deasupra nu funcționa, dar lângă canapea era o lampă. Camera avea un șemineu de piatră și mirosea a piele veche, praf și tutun de pipă. Când desfăcu patul, descoperi, așa cum o avertizase Simon, că salteaua era tare ca piatra. N-avea importanță. Dormise ea și în condiții mai proaste. Stinse lumina, se înveli cu pătura și se cuibări în pat.

Era absolut întuneric iar vântul prins ca într-o capcană scotea zgomote sinistre și suspine în șemineu. Salteaua scârțâi când ea se întoarse pe partea cealaltă. Lumina crea umbre stranii și ploaia grea și rece încă mai șiroia pe fereastră.

Bree închise ochii, dar somnul o ocolea. Casa era

de o ambianță plăcută - un pic fantomatică, un pic bântuită de stafii dar, cu toate, astea, atmosfera era nemaipomenit de caldă și sigură. Nu casa o ținea trează, ci singurătatea.

Prea multe paturi străine. Prea multe locuri neobișnuite. Fusese un an de când nu avusese un cârlig ca să-și agațe pălăria, un an în care fusese de capul ei și fusese mărinimoasă - cel puțin așa spunea familia ei - într-un cuvânt, fusese nepăsătoare. Acolo de unde venea ea, familia era totul. După ultimul calcul, avea vreo două sute de rude apropiate. Toate spuneau același lucru - o femeie de douăzeci și șapte de ani ar trebui să se așeze la locul ei, de preferat să fie măritată, cu un copil pe drum sau măcar cu o carieră solidă.

Cu un an înainte, condusă de o provocare și de simțul aventurii, a început să hoinărească prin țară. La început a fost minunat. Crăciunul pe coasta de sud a Carolinei, primăvara în Smokies, vara în Maine. Orașe mari, orașe mici, continentul american și toate hotarele, toți acei oameni diferiți, alte stiluri de viață - se implicase puternic în fiecare din aceste experiențe.

Totuși, nu putea să dureze la infinit și, chiar de la început, Bree știa că totul este doar o alergătură... și știa exact de ce alerga.

Matthew nu fusese prima ei greșală, dar fusese picătura care umpluse paharul. Se săturase să fie luată de fraieră. Dacă cineva avea nevoie de ea, venea imediat. Dăruirea era ceva natural pentru ea; la fel încrederea. Când îți oferi inima cuiva, întotdeauna există un bărbat care să vrea să ți-o răvășească. Și, când o femeie ajunge să facă regulat aceleași greșeli, ar fi cu mult mai bine să facă ceva ca să se schimbe.

Faptul că obișnuia să călătorească singură o forța

să devină mai rezistentă, să învețe să se apere singură și să judece mai bine. Încrederea în propriile puteri și autonomia erau trăsături de caracter native, dar o femeie cu greu le putea învăța. Ea le învățase.

Atunci, de ce ești încă pe drumuri, Reynaud? se întreabă.

Bree oftă, lovi cu pumnul în pernă și o strâmbă îndesând-o. Măine se va gândi la aceste „de ce”-uri. În seara asta, era prea târziu și prea întunecat și ziua lungă și obositoare începuse să-și facă efectul. Mâinile și picioarele îi erau ca de plumb și o somnolență de nepătruns i se infiltra în conștiință. Chiar înainte să adoarmă, își dădu vag seama că nu încuiase ușa.

Gândul acesta o făcu să zâmbească. Probabil că era nerațională, dar sonată nu era. Dacă ar fi rămas singură peste noapte cu orice alt străin, primul ei impuls ar fi fost să verifice dacă a încuiat ușa. Dar nu aici. Simon i se păruse mai mult decât în regulă și manifestase față de ea aceeași dorință pe care o ai față de un câine mort.

Era în siguranță... de fapt lui Bree i se părea că nu mai simțise această liniște, această siguranță luxoasă de mai bine de un an de zile. Și, cu acest gând în minte, adormi.

În toiul unui vis, ochii lui Bree se deschiseră brusc. Dormise o oră, poate două. Stătea întinsă pe o parte cu brațele în jurul unei perne, așa cum dormea întotdeauna. Nu era totuși obișnuită să se trezească cu brațul lung al unui bărbat înconjurându-i talia și cu fundul dibace băgat între două coapse tari.

Ar fi scos un sunet zdravăn, înfiorător, dacă tot aerul n-ar fi fost momentan închis în plămâni. Teama era un sentiment paralizant.

Teama nu-i trecuse chiar de tot, dar se transformă într-un sentiment mai convenabil când își dădu seama că nu o ataca nimeni. Sau, nici măcar nu încerca s-o atace cineva. Corpul de bărbat care o încolăcea era greu ca de mort. Cald, viu, moale, de o greutate moartă.

Aerul din plămâni se pregătea să scoată un țipăt, dar era mult mai tentată să înjure. După tot acest timp petrecut pe drum, Bree se gândea că instinctul pentru problemele cu bărbații se transformase într-o artă.

Evident că nu merita să fii prea serviabilă, mai ales că de data asta dăduse greș.

Se întoarse pe spate ceea ce efectiv dădu pătura jos de pe ea dar asta nu avu niciun efect asupra lui Lothario care dormea. Doar capul cu păr roșcat se ghemui mai aproape de ea. Mâna lui Simon căuta pe dibuite și dădu peste pieptul ei arcuit. Prea intim. Ca și când cunoștea destul de bine conformația și mărimea sânelui ei drept.

Ea i-ar fi putut spune că nu era cine știe ce.

De fapt, probabil că și el ajunsese la aceeași concluzie, altfel nu ar fi adormit.

Nu e nimic de râs, Reynaud. Furtuna încetase să mai zgâlțâie ferestrele iar camera devenise deranjant de tăcută. Razele palide ale lunii răzbăteau prin geam. Putea vedea, dar era încă prea năucită ca să gândească clar – și nici nu avea nevoie să gândească. Nu era nimic complicat în această situație. Avea două alternative evidente: ori să-l lase în pace, ori să-l trezească cu o palmă ușoară, usturătoare.

Optă pentru palmă, dar cum să o facă era o problemă. Stând întinsă pe spate, încurcată în cămașa lui, în pătură și prinsă sub greutatea brațelor lui, ar fi avut nevoie de rotirea unui mecanism cu pârgii.

Se întoarse într-o poziție în care stătea doar pe o jumătate a corpului. Mâna lui Simon îi ajunsese instinctiv – de fapt îi alunecă – pe genunchi. Privirea i se îndreptă spre fața bărbatului. Speriată, își dădu seama că el avea ochii deschiși.

Era treaz.

Sau nu chiar treaz.

Bree își trecu mâna prin părul răvășit. Străinul pe care îl cunoscuse aseară era un *gros chien* dictatorial, cu niște ochi gri de culoarea metalului, reci, lipsiți de orice urmă de pasiune. Avea același corp uscățiv și trăsăturile puternice, frapante nu se schimbaseră. Dar bărbatul întins lângă ea avea ochi senzuali, negri și luminați de emoție și erau îndreptați exact spre chipul ei.

Sau nu chiar.

Ea făcu un semn cu mâna. El nici nu clipi. Îi atinse mâna. Avea pielea rece, groaznic de rece și observă deodată că nu avea nimic pe el decât niște pantaloni de armată. Conștientizarea sexului îi *pâlpâi* în nervi, nedorită și rușinos de necorespunzătoare. Ignoră poziția lui evidentă și ispititoare, așa cum încercase să-i ignore pieptul lucios și musculos și lățimea umerilor. Nu-i putea ignora însă pielea de găină.

Îi era frig, totuși nu luase niciun pic din pătura aceea mare și, dacă intenționase s-o seducă – îi era imposibil să găsească alt motiv pentru venirea lui în patul ei – se părea că, renunțase la acest obiectiv. Dormea cu ochii deschiși.

Nu putea să înțeleagă.

Există momente, desigur, când o femeie nu are nevoie de tot tabloul pentru a acționa adecvat.

— Du-te dracului din patul meu, Courtland, spuse ea plină de nervi.

Fără nicio ezitare - și fără nicio grabă - mâna lui se ridică de pe genunchii ei și și-o puse deasupra capului. Își legăna picioarele lungi peste marginea patului și se ridică în picioare. Pentru o clipă, profilul i se reflectă în lumina ce pătrundea pe geam și Bree simți o emoție nedorită.

Pentru ea un somnambul era o persoană care se mișca precum un robot, cu mâinile întinse, ca o fantomă. Bănuia că Simon era somnambul, dar el nu era ca un robot... și nu era formidabilul și recele domn Courtland...

Era doar un bărbat - un om, vulnerabil - cu urmele unui necaz în ochi și tăcut în ceea ce-l privește, ceea ce-i spunea lui Bree că trăia într-o izolare groaznică și în singurătate. Corpul lung și slab se mișcă printre umbre la fel de alunecos și în tăcere ca un animal de pradă care vânează noaptea... dar Simon nu era un prădător. Nu în seara aceasta. Când ieși pe ușă, pași fără țintă, orbește. Era pierdut.

Și-l imaginea străbătând casa tot restul nopții, pe jumătate gol și înfrigurat și aproape că alergă după el.

Dar, pentru prima dată în viață, avu totuși bunul simț să-și verifice impulsivitatea. Simon o făcuse să înțeleagă clar că nu voia să-i facă nimic și ce-ar fi putut face ea? Amestecul ei n-ar fi făcut decât să-l facă să se simtă prost. Problemele lui nu o priveau. Aruncând pătura la o parte, se dădu jos din pat, închise ușa și, de data asta, o încuie cu fermitate.

Totuși, când se înveli din nou cu pătura și încercă să închidă ochii, încă îi mai vedea pe ai lui. Pierduți și goi. Și oare cât de des petrecuse el orele întunecate ale nopții rătăcind de unul singur? Ce căuta oare? Dacă își făcea rău singur? Ce fel de probleme puteau transpune un bărbat într-un somnambul și exista oare

cineva în viața lui care să-l poată ajuta?

Toate aceste întrebări erau retorice. Pe bună dreptate întrebări fascinante, dar n-avea cum să afle vreodată răspunsurile.

Se așează nerăbdătoare în fund sprijinită de canapea. Peste o oră sau două avea să se lumineze. Nu putea să facă față drumului fără un pic de odihnă dar n-avea nicio șansă să doarmă mai mult dacă moțăia în fund. Deodată, i se păru important să urmeze sfatul lui Simon și să plece înainte ca el să se trezească.

Casele vechi care scârțâiau și erau bântuite de umbre nu o speriau, îi plăcea riscul și încă nu găsise vreo provocare care s-o amenințe.

Totuși, curiozitatea era cea mai veche ocupație a ei. Nu Courtland o îngrijora – nici măcar nu îl cunoștea – dar el îi amintise, tulburând-o, de greșelile ei obscure pe care încercase cu atâta greutate să le sfărâme. Nu avea de gând să aibă probleme, nu din nou. În trecut, când vedea pe cineva suferind, îi sărea în ajutor.

Înainte îi păsa de alții, li se dăruia, își dăruia inima și sufletul – implicarea asta o tulbura foarte tare și, de fiecare dată, a sfârșit prin a se distruge.

O voce adormită din mintea ei îi sugeră că face din țânțar armăsar. Ce mare lucru era?

Încă o oră de somn și apoi va pleca.

Nu avea de ce să-i fie teamă.

Capitolul 2

Bree nu s-a clintit ore în șir. A adormit buștean, dar visele i-au fost sabotate de un tâlhar în pantaloni de armată... un tâlhar cu ochi răniți, tulburați, care o urmărea noaptea, prinzând-o într-o pădure plină de

umbre, altă dată pe un câmp înrourat sub lumina metalică a lunii. De fiecare dată, o dezbrăcase de cămașa albă și o luase așa goală, devastând-o fără milă, fără rușine, cu o putere creatoare plină de pasiune. Era un lucru dezgustător de sentimental.

Când Bree își ridică pleoapele își dădu seama cu mâhnire că soarele era sus pe cer și strălucea orbitor. Nu avea decât un singur gând în mintea năucită.

Trebuia să plece de aici.

Mai repede decât glonte, strânse patul în canapea, îndoii cu grijă pătura și se dezbracă de cămașa lui Simon. Tricoul roșu, blugii și jacheta de blugi se uscaseră în cute ca un acordeon, din cauza formei radiatorului, dar erau calde.

Își înșfacă geanta de piele și se strecură până la ușă, rugându-se ca gazda să sforăie liniștită la etaj, pentru că ea depășise puțin termenul ospitalității lui. Avea nevoie să meargă la baie. Avea gura uscată și fața avea nevoie de puțină apă rece.

Tăcută ca o hoață, descuie ușa camerei și se strecură repede pe hol, spre aripa unde era bucătăria. La lumina zilei, casa arăta altfel – mai puțin fantomatică și mai mult ca un elefant alb încântător care cerea ajutor. Lumina crudă a soarelui cădea pe picturi nebunești, articole de lemn înspăimântătoare și un praf stătut. Pânze de păianjen atârnavă de candelabru de bronz de deasupra scărilor. Mobila acoperită cu cearșafuri făcea casa să arate și mai singuratică și nu era prima dată de la sosirea ei când Bree se întrebă cum Dumnezeu se întâmpla ca Simon să fie aici.

De asemeni, nu pentru prima dată își aminti cu cruzime că de curiozitate se poate muri.

Aproape că ajunsese la bucătărie, când rămase

trăsnită din cauza unui zgomot făcut de un obiect ce căzuse, apoi hârșăitul unei oale, apoi sunetul inconfundabil al unor voci. Voci – ca și când ar fi fost două persoane. Până în acel moment lui Bree nu i se păruse că ar mai putea fi cineva în casă.

Una din voci era aspră, joasă, sexi și pedantă; nu era greu de recunoscut. Cealaltă voce era și ea aspră, dar era a unei soprane. Era clar, că era a unei femei.

— După micul dejun o sunăm pe mama ta.

— Da, tăticule.

— O să-i ceri scuze pentru că i-ai făcut zile fripte.

— Da, tăticule.

— Ai speriat-o de moarte pe maică-ta și ești destul de mare ca să-ți dai seama ce faci, Jessica. Nu ai nicio scuză. Ea adoră pământul pe unde calci și asta e doar o parte a problemei. Divorțul ar trebui să fie un iad pentru un copil și exact cu asta ai băgat frica în ea. Ai profitat de situație încă de când aveai trei ani. Și, de când cu ultima grevă a foamei...

Expresia „grevă a foamei” o șocă pe Bree. Nu se putea abține să nu se uite pe furiș de la colț. Inițial, a presupus din tonul înțelept al lui Simon că vorbea cu fata lui și că fata lui era o adolescentă.

Fata lui avea patru ani. O fetiță de patru ani, durdulie, care stătea ghemuită pe masa de bucătărie, ascultând cu seriozitate și atenție prelegerea tatălui ei, în timp ce-și legăna picioarele. Avea ochii gri, adânci, ai lui Simon, dar ai ei erau măriți sub lentilele murdare ale ochelarilor cu rame albastre și moștenise părul roșcat al tatălui ei. În timp ce el era tuns ca pe Wall Street, părul ei era o încâlcitură care-i cădea pe umeri. Purta teniși portocalii, fără șireturi, blugi roșii și o bluză fără nasturi. Dacă nu cumva Bree se înșelase, dar gura mică era pictată țipător cu un ruj strălucitor.

— Una peste alta, Jessica, te întorci la mama ta. Nu poți să stai cu mine.

— Sigur că pot, spuse Jessica răbdătoare. Sunt aici, nu?

— Văd că ești aici, dar asta nu înseamnă că poți să rămâi.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

— Jessica...

— Ea cine este, tăticule?

Bree nu intenționase să intre, dar întâi fetița îi atrăsese atenția și apoi camera.

Noaptea trecută minunata bucătărie demodată era impecabil de curată și un paradis pentru o gospodină.

Acum nu mai era. Cratițe și coji de ouă sparte și vase împrăstiate erau de-a valma. Un dezastru congelat pe sobă ar fi putut fi – optimist vorbind – o tentativă zgrunțuroasă de prăjitură. Evident, când prăjitura eșuă, Simon încercă niște pâine prăjită franțuzească. Chiuveta mirosea a ouă arse și erau pungi din care curgea apa pe toată dușumeaua.

Nu era puțină dezordine, era o dezordine îngrozitoare, atât de groaznică, încât Bree tu tentată să râdă în hohote. Își reținu această pornire când Simon își întoarse capul spre ușă.

Imediat, își dădu seama că înflăcăratul bărbat ce se cuibărise lângă ea cu o noapte în urmă, habar n-avea de escapada pe care o avusese. Exact ca un vâcolac, părea să fi șters orice urmă a slăbiciunii lui Simon. Era din nou acel *gros chien* pe care îl cunoscuse. Avea șireturile legate, cămașa cu guler răsfrânt era curată și-i revenise privirea încruntată cu

care voia să intimideze.

Îi privi hainele șifonate, părul nepieptănat și picioarele desculțe. O privea cu înțeles. Se aștepta ca ea să fi plecat deja. Bree observă acest lucru, dar, când îi studie fața, îi veni vag în minte imaginea unui criminal evadat. Disperat, sălbatic, încolțit. Ochiul îi erau învăluiți de umbre; era palid din cauza oboselii. Umerii îi erau lași *precum coada unui topor* dar chiar dacă ar mai fi pus pe el vreo patru-cinci kilograme, tot slab ar fi fost. Poate că nu mânca și cine știe de când nu mai dormise ca lumea? Și casă, și fata lui, poziția bucătăriei... Bree simți cum i se înmoaie inima fără să vrea. Dumnezeu știa tot ce se întâmplase, dar nu era greu să-ți dai seama că Simon nu era tipul de om care să agreeze complicațiile și dezordinea. Și părea să fie copleșit de amândouă.

— Cine este, tăticule? repetă Jessica.

— Doamna Reynaud a fost prinsă de furtună noaptea trecută.

— Și acum plec, îl asigură repede Bree. Dacă nu ai nimic împotriva, aș vrei să folosesc...

— Dă-i drumul.

— Îmi place cum vorbești, i se adresă Jessica.

Bree nu se abținu să nu-i facă cu ochiul micuței – în așa fel încât Simon să nu poată observa. Și mie îmi place cum vorbești, *chère*. O conversație plictisitoare nu-și avea locul. Se strecură repede înapoi, prin întuneric, privind dezaprobator înspre baie.

— Vorbește minunat, îi spuse Jessica tatălui ei.

— Vorbește altfel, o corectă imediat Simon. Asta pentru că este din altă zonă a țării.

— De unde?

— De undeva din Sud. Nu știu exact. Nu ne privește și nu ai să-mi distragi atenta, domnișoară.

— Mi-e o foame de lup, tăticule.

Liniște.

— Nu am luat micul dejun?

Din nou liniște.

— Dumnezeule.

Un oftat mai zgomotos decât vântul din nord.

— În regulă. Mai sunt două cutii de alimente. Găsim noi o modalitate să facem ceva comestibil și, după aceea, o sun pe mama ta.

— Da, tăticule.

Bree nu intenționase să tragă cu urechea - bineînțeles că închisese ușa - dar nu era vina ei dacă ușa învechită era prevăzută cu o deschizătură care îi permitea să le audă vocile - înainte să dea drumul la apă.

Se spală pe față, pe dinți și caută în geantă puțin fard. Toată această treabă nu obișnuia să-i ia mai mult de cinci minute dar, de data asta, pierdu vremea zece minute.

— O vezi pe asta? E plină de vitamine naturale și fibre. O să te facă să crești mare, puternică și sănătoasă. Dar cealaltă este plină de chimicale periculoase și conservanți și sodiu și de aceea nu are nicio valoare nutritivă naturală. Depinde absolut de tine, Jessica. Nu o să-ți influențez alegerea în niciun fel.

— În regulă. Vreau Captain Cracko.

Urmă o pauză.

— Tu ai ascultat ce am spus eu?

— Da, tăticule.

— Nu vrei Captain Cracko.

— Ai spus că pot să aleg. Mi-ai promis.

— Nu am promis nimic și am presupus că ai să alegi bine.

— Dar am ales bine, spuse Jessica cu același ton

răbdător, pedant, argumentat, pe care era clar că-l avea de la tatăl ei.

Bree se trezi rânjind dar, când își puse înapoi în geantă fardul și rujul, rânjetul îi dispăru. Simon părea că avea impresia nebunească că putea vorbi cu o fetiță de patru ani ca și când era de-o seamă cu el. Asta nu spunea mare lucru despre cunoștințele lui în materie de copii. Sincer vorbind, Bree nu prea înțelegea din capul locului cum reușise el să conceapă un copil. Era nevoie de mai mult decât să te dezbraci pentru a face dragoste; era nevoie de sentimente. Până acum nu-l văzuse pe Simon destul de relaxat nici măcar ca să zâmbească.

Cu excepția nopții trecute, bineînțeles. Pe la trei dimineața, Simon fusese foarte real. Foarte uman. Un bărbat lipsit de apărare, cu ochi gri și triști și aparent cu nevoia – nevoia disperată – de a găsi pe cineva pe care să-l strângă în brațe în seara aceea.

Dându-și seama brusc că nu mai aude glasurile, Bree își închise geanta și ieși din baie. Copila dispăruse, deși dovada biruinței argumentelor era pe masă – o sticlă plină cu Captain Cracko se înmuiase rapid în lapte.

Simon stătea pe scaunul căpitanului, în capul mesei de stejar scrijelite, ca și când ar fi fost legat. Ținea picioarele crăcănate și ochii închiși. În momentul în care își dădu seama că ea era acolo, se așeză într-o poziție protocolară și îi aruncă o privire încruntată, demnă de încredere.

— Pleci acum? Nu spusese și „Dă, Doamne” dar se simțea în tonul lui.

— Sunt mai mult decât dispusă să-ți plătesc pentru găzduirea de azi-noapte, preciză ea.

— Las-o baltă.

— De fapt, sunt cam stânjenită de situație. Nu era adevărat, era chiar foarte departe de adevăr. Se părea că un mic drăcușor invizibil rostea cuvintele în locul ei. Furtuna m-a speriat și nu-ți dai seama cât de recunoscătoare am fost pentru acoperișul de deasupra capului. Dacă nu vrei bani, poate mă lași să fac altceva.

— Nu vreau nicio răsplată și nu e nevoie să faci nimic, Doamnă Reynaud.

— Bree, îl corectă ea ferm. Și nu mi-ar lua decât câteva minute să curăț bucătăria asta.

— Apreciez oferta, dar nu e necesar. Sunt convins că vrei să pleci și... Pentru o clipă, fără să vrea, privirea lui descoperi dezastrul din bucătăria de cărămidă, decorată în albastru franțuzesc, în care lumina soarele. Când se întoarce și o privi din nou, ea observă toate caracteristicile unui om învins. Voia ca ea să plece. Voia asta foarte mult. Dar nu atât de mult pe cât voia ca dezastrul acelei bucătării însingurate să dispară.

— Nu este treaba ta, spuse el categoric, dar tonul îi era mai slab.

— Bineînțeles că nu, dar nu a fost nici treaba ta când ai adăpostit noaptea trecută un călător aflat la nevoie. Sincer, nu-mi trebuie nicio jumătate de oră ca să fac ordine aici. Doar dacă nu ai vreo obiecție?

Era foarte sigură că avea obiecții. Chiar foarte multe. Dar când el deschise gura, nu pomeni nimic de ele.

Bree își suflecă mânecile.

La cină, obrăznicătura era încă acolo, ceea ce-l zăpăci complet pe Simon.

Ar fi putut pleca pe la unsprezece în dimineața

aceea. În schimb, din atâta mărinimie, a stat prin preajmă toată ziua și se împrietenise cu Jessica. La prânz, făcuse o fiertură cu puține șanse de reușită, ceva care se numea orez murdar. Acum se făcuse ora șase și Simon ridică cu precauție furculița până la gură ca să guste încă un fel de mâncare neobișnuit, exotic. Gustul de legume și mirodenii îi atacă imediat papilele gustative. Nu era bună; era încântătoare și îi lăsa gura apă.

Doamna Reynaud era o bucătăreasă amăgitoare iar el începea să vadă situația din ce în ce mai rău. Experții în arta culinară nu pică așa din senin și nici îngerii păzitori pentru copii. Bree venise practic de nici unde și pentru niciun motiv Simon nu putea să înțeleagă de ce muncise ea toată ziua. Ceva era în neregulă.

Când e vorba de o femeie, există totdeauna o capcană.

— Îmi place chestia asta, Bree, interveni Jessica.

— E excelentă, afirmă Simon.

Ochii albaștri și jucăuși se îndreptară spre fața lui.

— Ah, *cher*, pari atât de șocat. Când ai privit prima dată mâncarea, pot să jur că arătai atât de îngrijorat, ca un om care riscă să mănânce otravă.

Vorbirea ei tărăgănată era atât de familiară și enervantă de parcă îl cunoștea de secole. Acea familiaritate îi scârțâia în creier lui Simon cum scârțâie o bucată ascuțită de cretă pe tablă.

De partea cealaltă a mesei, el îi privi buzele strânse și se minună. Reușea chiar să și mănânce provocator, ceea ce era și mai izbitor pentru că figura ei arăta ca a unui băiețel de zece ani. Nu purta sutien pe sub tricoul roșu. Era plată ca o clătită. Nimic nu-i susținea blugii, decât niște șolduri micuțe, iar Simon nu

fusese niciodată atras de picioarele lungi și slăbănoage.

Mai mănca ceva și se încruntă. Nu corpul era cel ce-l făcea pe bărbat să se frământa și să fie nervos, ci felul ei de a se mișca, suplu și mlădios, acel foșnet al ei. Era ceva imoral în acel foșnet.

Într-un cuvânt, ea era cumva periculoasă și Simon găsea că acest lucru era de neînțeles și nedrept. Bree îl tulburase din clipa în care s-au cunoscut. Nu-i plăcuse felul în care reacționase față de ea, sau mai bine zis nu înțelegea.

Nimic din chipul ei nu avea de ce să facă un bărbat să fie atât de precaut. Părul ei lucios avea o culoare neagră cu reflexe albastre, era drept, lung și se legăna pe spate. Nici că se putea ceva mai simplu. Pielea îi era fină, ca de porțelan, nasul avea un vârf micuț, iar bărbia era parcă gata de atac. Combinația era atrăgătoare, chiar izbitoare, dar nu era ceva care să zguduie lumea întreagă. Gura – mică, delicată și provocator de roșie – atrăgea după sine necazuri, dar Simon ar fi putut cu greu s-o acuze pentru asta deoarece natura îi înzestrase buzele cu o culoare sănătoasă.

Trebuie că sunt ochii, decise el în cele din urmă. Nicio femeie bună nu are asemenea ochi. Sprâncenele îi erau ireverențios arcuite, genele erau mai negre și mai groase decât fumul de țigară iar culoarea ochilor era de un albastru surprinzător de strălucitor, plin de scânteii. Și, privind peste masă, deodată îi văzu buzele strâmbându-se.

— Încep să cred că am vreo muscă pe nas, Simon, murmură ea. Dacă ai vreo întrebare în minte, nu văd de ce nu-mi spui.

— Nu am nicio întrebare. De fapt, avea cam o

sută.

— Nu? Cu siguranță este ceva ce te nemulțumește.

Ei, la dracu'! Deschisese o porțiță.

— Mă întrebam doar...

Făcu un semn cu mâna când mâncarea dispăru rapid de pe masă.

— Când te-ai oferit să „încropești ceva” nu știam că ai de gând să vii cu așa ceva. E excelentă. Atât de bună, încât te-ai descurca foarte bine ca bucătar șef.

— La asta te gândeai? La cum trăiesc? Își mai puse voioasă mâncare în farfurie.

Din câte-și dădea seama Simon, ea avea o poftă de elefant.

— De fapt, nu-mi fac prea multe griji despre cum o să o duc de pe o zi pe alta. Probabil că unii oameni ar spune despre stilul meu de viață că este un pic mai evoluat decât al unui vagabond. Zâmbi.

El își spuse că zâmbetul ei fusese intenționat... și la fel folosirea cuvântului „vagabond”, ca și cum ar fi știut - ceea ce nu era posibil - cum să facă să-i intre pe sub piele.

— Nu te interesează cariera?

— Ah, un timp am avut și așa ceva. Am stat pe un scaun de secretară câțiva ani, căutând declarații de profit și pierderi într-un computer terminal, mânuind o mașină de copiat neascultătoare, intrând zilnic în contact cu intrigile de birou.

— Să înțeleg că afacerile nu-ți trezesc niciun fel de interes?

— Nu pot să le sufăr, recunosc eu cu dragă inimă.

Poate că ea bănuia că întreaga lui viață era o afacere. Poate că nu. În orice caz, Simon știa că era

mai înțelept să tacă din gură, dar, într-un fel, nu putea face asta.

— Câți ani ai? 25?

— 27.

— Trebuie să existe ceva de care să te fi legat.

Ea ridică neglijent din umeri.

— De un timp tai frunze la câini cu ceea ce ai ghicit tu - cu gătitul. Se potrivește perfect cu stilul de viață de a călători. Fie că ești într-un orașel, fie că ești într-o metropolă, întotdeauna se găsește cineva care să nu fie un bun bucătar și a fost distractiv... să introduc *cush-cush-ul* în Pennsylvania, *couche-couche* în Iowa și *beignets* în Michigan.

— Ce e aia *couche-couche*?

Jessica ascultase întreaga conversație.

— Ceva deosebit de bun pentru micul dejun, îi spuse Bree și probabil ar fi continuat dacă Simon n-ar fi întrerupt-o.

— Și deci cât timp te-ai... distrat... călătorind prin țară?

— Cam un an și ceva.

— Mai mult de un an, răspunse Simon cu blândețe. Și tot ce-ai făcut a fost să umbli de colo-colo?

— Da.

— Nicio ocupație stabilă, n-ai avut în minte nicio carieră?

— Deloc.

— Să trăiești, relativ de azi pe mâine? Și singură?

Bree își înfundă bărbia în palmă.

— Cred că există o șansă ca să fim rude îndepărtate. Cel puțin am mai auzit părți al acestei conversații de la câteva din cele cinci mii de rude pe care le am.

— Nu am vrut să te jignesc, spuse el rigid.

— Nu m-ai jignit.

În mod automat, Bree salvă laptele copilului neastâmpărat înainte ca paharul să se răstoarne.

— Am patru frați mai mari care mă înnebunesc cu aceeași discuție ori de câte, ori vorbim la telefon. Principala lor îngrijorare, desigur – fiindu-mi frați – este că vreun bărbat o să creadă că sunt repezită și destrăbălată fiindcă sunt o femeie care călătorește singură. Asta nu înseamnă că m-am gândit vreo clipă că și ție ți-ar trece prin minte așa ceva, Simon.

Pe el începuse să-l doară capul.

— Eu sunt așa ca tine, se avântă Jessica să-i informeze. Nimeni nu mă întrece când alerg bine. Dacă nu ești destul de rapidă, Bree, te ajut eu.

— Mersi, iubito.

Dar acei ochi adânci erau încă fixați pe chipul ei.

— Așa cum le-am spus fraților mei de mai multe ori, pot să am și singură grijă de mine – o lecție pe care am învățat-o pentru prima dată pe canapeaua din spate a unui Buick, când aveam 16 ani. O mașină luxoasă. Acum un an s-a născut în mine o dorință... să văd țara, să aflu cum trăiesc ceilalți oameni, să învăț tot ce se poate înainte să mor și am pierdut șansa asta. Tu nu ți-ai dorit niciodată ceva?

Simon nu-i răspunse. Nu avea ce să spună – orice ar fi spus l-ar fi făcut pe Simon să pară un ticălos – și făcu un semn cum că trecuse de multe ori prin așa ceva. Totuși, nu prea îmbrățișa complet afacerea asta cu vise idealiste. Dincolo de remarca usturătoare, dincolo de liber și retoric, era ceva în ochii ei – secretele unei femei, invulnerabilitatea ei. Se trezi că se îngrijorează pentru ce i se întâmplase ei pe locul din spate al acelui Buick și sfârși prin a crede că-și pierduse mințile.

El însuși avea o grămadă de probleme. Niciuna din ele nu avea legătură cu o străină cu ochi mari, albaștri, o străină care îi făcea probleme.

Când Bree începu să-i servească Jessicăi înghețata, el se scuză, se dădu jos de pe un scaun și se îndreptă spre telefonul din hol. Era pentru a zecea oară în acea zi când forma numărul la Rapid City ca să vorbească cu fosta lui soție.

Liz nu avusese chef să-l asculte când o lăsase pe Jessica pe scările casei cu o zi în urmă. Jess se remarcă prin acte de dispariție sau de muțenie, dar ultimul șiretlic fusese greva foamei. Aceasta călcase în picioare spiritul matern și iubitor al lui Liz.

Oricine se putea uita la Jess își dădea seama că nu murea de foame. El era sigur că mâncase cumva pe furiș. Dar atunci când ea voia ceva, era în stare s-o înnebunească pe Liz până obținea acel ceva. De data asta, ceea ce părea că voia fata lui era să petreacă un timp cu el.

Simon era în stare de orice dacă fetița lui avea nevoie de el, dar acum nu era cazul; și, în circumstanțele actuale, efectiv nu avea cum să se descurce cu Jess. Liz nu-și dăduse seama de asta. Era prea supărată ca să-l asculte, dar el își cunoștea fosta soție. Oricare ar fi fost sentimentele lui pentru ea, Liz era o mamă grijulie și devotată. Probabil că deja îi era dor de Jess. Trebuia calmată. El putea să se înțeleagă cu ea.

Telefonul sună de mai multe ori înainte ca Simon să pună receptorul în furcă. Era greu să discuți cu o femeie care nu era acasă și era evident că nu avea cum s-o ducă pe Jess în Rapid City înainte să afle unde era Liz.

Își trase o palmă peste față, ochii îi ardeau, nervii

mai aveau un pic și-i plesneau și mai avea și durerea aceea de cap pe care nu putea s-o învingă. Nici nu-și mai amintea de când nu mai dormise bine.

Stresul era un vechi prieten de-al lui, dar nu mai fusese atât de obosit și dărâmat ca acum. Afacerile lui administrative cereau douăzeci de ore de muncă pe zi, dar, în ultima lună, își pierduse inginerul-șef – ceea ce îi dublase sarcinile exact într-o perioadă când lucra la trei contracte. Apoi unchiul Fee murise. Simon nu-l prea cunoscuse pe bătrânul solitar și excentric – nu dorise niciodată să moștenească această casă și nici nu se așteptase să fie numit executor al testamentului unchiului său. Totuși, nu avea cine altcineva din familie s-o facă, așa că ieri terminase treaba cu Jess, își luase un bagaj pentru o noapte și computerul. Și ce dacă mai pierduse câteva nopți? Nu putea dura o veșnicie să clarifice afacerile unchiului său și primul pas fusese, evident, să viziteze casa.

Își dorea să n-o fi făcut.

Casa nu era potrivită pentru șobolani și aici era de fapt o fermă. Dumnezeu știa unde ar fi putut găsi un instalator, un electrician și un tâmplar în locul acela pustiu. Simon se îndoi chiar și de Dumnezeu că ar fi putut ști unde să găsească un cumpărător pentru albatrosul gotic după ce l-ar fi reparat. Ca să nu mai vorbească de dezordinea în care se găseau colecțiile unchiului Fee – fosile, antichități, vestigii de cultură. Erau prea valoroase ca să fie lăsate într-o casă pustie și neprotejată. O grămadă de rude îndepărtate așteptau averse să-și împartă averea, dar colecțiile nu fuseseră niciodată catalogate sau evaluate. Simon putea face cea mai mare parte a cercetărilor pe calculator, dar asta i-ar fi luat mult timp.

O grămadă de timp.

Timp pe care nu-l avea și nu și-l putea permite.

Timp ce era enorm complicat de o fetiță de patru ani pe care Simon o iubea mai mult decât viața, dar de care nu putea să aibă grijă într-o casă veche și murdară unde nu era caldură.

Știa deja că va descurca totul. Întotdeauna reușea. Nu se îmbogățise ferindu-se de încercări. Toată viața se specializase în probleme fără rezolvare, în bătălii de necâștigat. Se afla într-un moment de răscruce, din care nu putea ieși prin organizare sistematică, ordine și control.

Era atât de... frământat.

— Simon?

Privi în sus. Bree stătea în ușa holului întunecat, cu o cârpă de șters vase în mână. În penumbră, picioarele îi păreau mai lungi și mai slăbănoage, două femei ar fi putut intra în tricoul ei, iar în picioare nu avea nimic. Toată ziua stătuse desculță. Parcă era alergică la pantofi iar el nu putea să-i privească gura fără să se gândească la sex și la păcat. Simon nu avea timp pentru așa ceva și, pur și simplu, nu putea înțelege de ce era din ce în ce mai atras de ea.

Normal, ar fi putut ignora această atracție, dar el nu ignorase niciodată datoria morală. Nu o rugase să rămână... dar ea rămăsese, iar Jessica o considera ca pe un fel de rudă. Dacă nu ar fi fost prin preajmă, Simon se gândi îngrijorat că probabil și acum ar fi fost în bucătărie, dezlegând misterele aluatului de clătite.

— Voiam doar să-ți spun că Jess este sus. I-am promis că îi citesc o poveste și după aceea plec.

— Nu, nu ai să pleci.

— Poftim?

Simon oftă. Nu voise să sune ca un ordin.

Poate din cauza ochilor ei, poate din cauza gurii,

sau a picioarelor ei goale, dar el o privi și ceva îi dădu fiori iar vocea îi sună aspru. Fusesse curată prostie, mai ales când știa că această hotărâre o luase de câteva ore.

— Dacă pleci acum, ai să conduci pe întuneric, spuse el pe un ton ceva mai rezonabil.

— Am mai condus și altă dată pe întuneric.

— Dar tu nu cunoști zona. Eu o cunosc. N-ai să găsești niciun loc unde să stai decât la Rapid City.

— Nu sunt atât de obosită încât să nu pot conduce, îl asigură ea. Nu este nicio problemă.

Pentru Simon era o problemă. Noaptea trecută trebuise să apeleze pentru adăpost la un străin. Dumnezeu știa că era în siguranță cu el, dar orice alt bărbat s-ar uita la ochii ei albaștri și arzători și la picioarele lungi și i-ar face probleme. Simon îi văzuse mașina. În partea aceea a țării, gropile erau mai mari decât un Volkswagen și chiar că avea să-și piardă mințile dacă nu se odihnea curând. Dar nu avea deloc să se odihnească dacă și-ar fi făcut griji toată noaptea din cauză că ea s-ar fi putut împotmoli din nou.

Încercă o altă strategie de abordare a subiectului.

— Fata mea s-a atașat de tine ca rața de apă.

Își întinse spatele și din ușa holului zâmbi.

— Este foarte scumpă.

— Probabil că vorbim despre doi copii diferiți. Fosta mea nevastă nu poate chema nici măcar o baby-sitter fără s-o plătească suplimentar.

Ea zâmbi mai mult.

— Nu va trebui să-ți faci niciodată griji că o poate doborî ceva. Ceva îmi spune că este o caracteristică moștenită.

Afirmația ei îl uimi.

— Dar nu semănăm deloc.

— Nu?

— Glumești? Mă învâрте pe deget. Niciodată nu știu ce ar trebui să-i spun unui copil de patru ani cu ochii acoperiți de fard. Simon își trecu o mână prin păr și-și ridică încet capul. Problema este că ți-ai pierdut ziua pentru fata mea, spuse cu nerăbdare. Probabil nu ți-ai dat seama că am fost prins.

— Ba da, mi-am dat seama. Împături cârpa pe care o avea în mână. Jess pălăvrăgește ca o gaiță. Nu mi-a fost greu să înțeleg că mama ei a lăsat-o ieri – nu după cum era de așteptat. Și mi-am mai dat seama că ea crede că soarele răsare și apune cu tine odată.

Nu mai era nevoie să spună că nu împărtășea opinia fiicei lui.

— Important este că am avut o groază de lucruri de făcut pe care mi-ar fi fost imposibil să le fac dacă nu ai fi stat tu cu Jessica. Nu știu ce te-a făcut să stai și nici nu-mi pasă. În ceea ce mă privește, îți sunt dator găzduirea pe noapte și acum, serios nu cred că vrei să ieși pe un drum necunoscut la ora asta.

Ochii ei dulci îl ațintiră, studiindu-l, gândindu-se.

— Motivele pentru care am rămas până acum au fost simple. Timpul meu este liber, mi-a plăcut de fetița ta și am vrut eu să stau. Dar niciunul din aceste motive nu te obligă la nimic.

— Sunt conștient de asta, dar...

— Tu nu vrei ca eu să mai rămân o noapte, *cher*.

O spuse cu blândețe, nu ca să-l încerce, deși sesizarea ei îl provoacă. Simon nu era ca o carte deschisă. Ea n-avea să-și dea niciodată seama cât de neplăcut îl făcea să se simtă.

— Nu este adevărat, spuse el cu încăpățănare. Altfel nu ți-aș fi făcut oferta.

Ea ezită, de data aceasta îndelung și cu

seriozitate.

— Dacă plec, ai să-ți faci griji, nu-i așa?

— Nu.

Iarăși un zâmbet, mai slab decât o șoaptă.

— Eu cred că da și trebuie să-ți mărturisesc că mă pui în încurcătură, Simon. Încă nu ești convins dacă am de gând să fur argintăria familiei, totuși te vei simți vinovat dacă mă arunci în drum la ora asta târzie.

Începea să-l obosească. Tărăgănarea asta lingușitoare era amăgitoare și păcătoasă. Ea era mai înțepătoare decât un cui.

— Nu m-am gândit niciodată că ai fi hoată.

— Poate că nu în mod obișnuit, bănuiesc că ai încredere în foarte puțini oameni când e vorba de fiica ta, totuși mie mi-ai lăsat-o pe mână... așa că, probabil, problema cu noi doi este dintr-un alt punct de vedere. Nu ești – cumva – un pic îngrijorat că o să mă strecor sus pe scări și o să te seduc în toiul nopții?

El se ciupi de nas. Lucrase cu contracte în valoare de patru milioane de dolari. Oameni din toată lumea îl tratau cu respect... câteodată erau chiar insuportabili. Construisese o afacere din nimic, avusese grijă de mai mulți membri ai unor familii parazitare în loc să se preocupe să-și numere banii, și nu datora nimic nimănui – un principiu ce se baza pe relații de prietenie curate, simple asupra cărora avea un control total.

De ce atunci fiecare conflict cu acea femeie făcea să se ducă naibii controlul lui?

— Doamnă Reynaud, spuse plictisit, am treizeci și cinci de ani și până în seara asta nu mi-a fost niciodată greu să am o conversație rațională cu o femeie.

— Voiam doar să știi că ești în siguranță.

Capitolul 3

Chameau. Bree răsuci cheia în ușa cămăruței, apoi trase un scaun pe care îl sprijini sub clanță. Dacă Simon avea de gând să facă pe somnambulul la noapte, n-avea cum să ajungă lângă ea, *chameau refoule*.

Privi încruntată când se întoarse spre canapea, își pierduse exercițiul dacă „bou reprimat” era cea mai colorată insultă pe care o găsea pentru domnul Courtland. Nimeni nu întrecea un Cajun în insulte colorate.

Trase patul, apoi întinse sacul de dormit pe care îl adusese din geamantanul din mașină. După acea enervantă convenție cu Simon, intenția ei era să se retragă în mare grabă și să plece, dar, sincer vorbind, n-avea niciun rost să facă asta. Așa cum spusese și el, era târziu și n-avea idee unde ar fi ajuns la sfârșitul zilei. Să stea aici încă o noapte îi dădea șansa să se spele pe cap și să-și clătească câteva lucruri, mai ales că era frântă de oboseală.

Își trase pe ea o cămașă de noapte galbenă, stinse lumina și se așeză în pat. În întunericul negru ca smoala, totuși, îi veneau în gând mai curând porniri pătimașe decât somnul. Fir-ar să fie, *glumise* când îl întrebase dacă nu-i era teamă că o să-l seducă în plină noapte.

Mă rog, nu fusese chiar glumă. A fost mai mult un test ca să vadă dacă o mică aluzie sexuală avea să-l aprindă un pic pe Simon. Dacă da, la ora asta ar fi fost deja pe drum.

Dar nu se întâmplase așa. Simon părea atras sexual de ea ca de un câine turbat.

Dar asta este o ușurare, își spuse Bree rațional. Era clar că se simțea și mai în siguranță încă o noapte,

ce să mai vorbească de domnul Pompos cu gheață în vine, cu cămașa cu guler răsfrânt și arogant. *Nimic* nu-l putea face pe acel bărbat să schițeze un zâmbet și era dureros de rațional pentru cineva care habar n-avea de nimic despre ea.

Era clar că sigurul motiv pentru care rămăsese în timpul zilei era Jessica, bietul copil.

Ochii lui Bree se deschiseră în întuneric.

Sincer vorbind, Jessica nu era copilul nimănui; era o mică hoțomancă de patru anișori. Petrecuseră minunat ziua. Bree fusese întotdeauna naivă cu copiii, iar Jess avea o energie creativă și dezinhibată mai mare decât zece adulți la un loc. Singurele momente neplăcute ale lui Bree toată ziua au fost când dracul de copil a adus vorba de tatăl ei.

— Tăticul are nevoie de mine, îi explicase Jessica în acea dimineață. Mama are o grămadă de oameni care au grijă de ea, dar tăticul nu are pe nimeni. Doar pe mine.

Nebunatica își adora tatăl. Bree nu putea să-și dea seama de ce. Toată ziua, Simon stătuse în fața tastaturii unui computer, apăsând pe butoane. Probabil că apăsatul butoanelor era cel mai apropiat lucru care îl excita. Nimic altceva nu părea să-l incite la viață.

Bree îl privise toată ziua. Nu era vorba că nu-și observase copila sau nu-i păsa de ea. Avusese o grijă deosebită să-i ofere timp Jessicăi: își iubea fiica și asta se vedea, dar ferească Dumnezeu! Simon vorbea cu fetița ca și când ea ar fi avut nouăzeci de ani. Jessicăi nu-i păsa câtuși de puțin de „timpul de calitate”. Ea voia să facă scandal. Avea nevoie să fie alintată.

Din câte își dădea seama Bree, Simon se afla într-un vid emoțional. Pur și simplu el nu avea nicio concepție despre viață, bucurie, râs... și, văzându-l în

hol în seara aceea, ea se supăraseră foarte tare.

Timp de câteva secunde, el nu-și dăduse seama că ea stătea acolo. Ținea încă mâna pe telefon și capul îi era sprijinit pe spate de un perete tencuit cu ghips. Nu era doar obosit; i se împleticeau picioarele de oboseală. Îi luceau ochii; își dădu seama că se lupta cu o migrenă și, imediat după ce o pusese pe Jessica în pat, prostul se dusesse iarăși în birou ca să lucreze.

În niciun caz, gândi Bree ferm, nu rămăsese peste noapte ca să fie sigură că lui Simon îi este bine.

Rămăsese peste zi pentru Jessica. Și rămăsese peste noapte pentru că era o decizie practică.

Lunile petrecute pe drumuri chiar o schimbaseră. Până la urmă, devenise mai deșteaptă și gândea mai bine. Nu de multe ori se implicase într-o relație numai pentru că cineva avea nevoie de ea. Simon nu avea nevoie de ea. Simon nici măcar nu putea s-o suporte.

Iar acest sentiment era reciproc. Somnoroasă, Bree hotărî să plece în zori... și-și aminti o altă frază a Cajunilor. *Je l'emmends*. Însemna „la dracul cu el” și destul de precis asta rezuma sentimentele ei față de Simon. Adormi în gând cu această litanie muzicală. *Je l'emmends. Je l'emmends. Je...*

Mângâierea pe care o simți pe obraz era la fel de blândă ca o mângâiere pe inimă. Pleoapele îi tremurau, ridicându-se și coborând, viziunea îi era vagă, între vis și realitate. Undeva, o ușă franțuzească se deschisese, lăsând să pătrundă aerul nopții de primăvară și lumina argintie a lunii pline. Era o plăcere să te trezești într-un peisaj atât de romantic. Singurul lucru pe care-l putu gândi Bree era *nu din nou*.

Ușa camăruței era încă închisă, - scaunul era încă proptit în clanță, deci nimeni n-ar fi putut intra. Nu pe

hol.

Nici măcar o dată nu se gândise că un somnambul ar putea escalada terasa prin buruieni, pe ușile de dinafară. Cu atât mai mult fiind dezbrăcat sau aproape dezbrăcat. În seara aceasta Simon purta un șort negru. Și îi trăsese și fermoarul de la sacul de dormit.

Bree închise ochii și se gândi să-l strângă de gât. Cu o noapte în urmă, somnambulul ei fusese o sursă atât de fascinație, cât și de îngrijorare sinceră. Asta fusese înainte să-l cunoască. Era ca un pui de rechin arogant, rece, nesuferit. Poate că mergea în somn pentru că avusese vreo problemă gravă, profundă, traumatizantă și demnă de milă, dar ei nu-i mai păsa de asta.

Simți cum un deget îi mângâie din nou obrazul. În mod respectuos. Plin de tandrețe. Îi trebui o clipă să se dezmeticească. Simon stătea întins pe o parte, privind-o. Ca și noaptea trecută, avea ochii deschiși.

Un bărbat pe jumătate conștient ar trebui să privească în gol. Ochii lui erau la fel de negri ca ai diavolului din visele ei, la fel de lucioși, la fel de înfometăți. Simți un fior cum îi coboară pe spinare, un fior venit de nicăieri. Ei, hai, Reynaud. Nu e nimic real. Nu este periculos. El nu are nici cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce face.

Degetul lui urmări linia fragilă a pomeților ei, căldura palmei lui îi învăluia părul. Se ridică – și ea crezu că vrea să plece – dar apoi își aplecă ușor capul asupra ei, luând toată lumina. Buzele lui o atinseră jucăușe, ispititoare, catifelate.

Nu fusese un sărut lung. Ea sesiză gustul slab de coniac, căldura buzelor, parfumul pielii lui. Sărutul fusese mai mult ca o promisiune. Fusese un dar și nu o cerere. Și deodată, lui Bree lucrurile nu îi mai păsură

atât de simple.

El ridică atunci capul, o privi, apoi se cufundă din nou în pernă. Respirația ei deveni neînțeleas de greoaie. Mai fusese și altă dată sărutată. De foarte multe ori. Era stupidă când era vorba de bărbați. Întotdeauna fusese așa, mai ales când era vorba de dragoste. Niciodată nu reușise să se descurce când primea vreo propunere amoroasă. Niciodată nu reușise să înțeleagă, în timp, că orice bărbat este dispus să profite de o naivă.

Numai că atingerea lui Simon nu era deloc agresivă și nici egoistă. Palma lui alunecă în jos pe gâtul alb și lung și zăbovi acolo. Degetul lui îi mângâie blând palpația gâtului. Ușor, delicat, atinse curba umerilor ei, sub sacul de dormit și-i dezmierdă spatele pe toată lungimea lui. Și apoi o privi.

Tot încerca să-și spună că acela era Simon... dar, în adâncul sufletului, știa că nu era el. Vizitatorul ei din noapte era cald și senzual și înspăimântător de receptiv. Doar dacă ar fi încercat să pună mâna pe ea, l-ar fi pocnit. Dar el nu a încercat așa ceva. N-a pus mâna pe ea.

Îi dezmiarda doar pielea cu blândețe, cu tandrețe, infinit de ispititor.

Era somnoroasă. Era întuneric. Își petrecuse singură nopțile unui an întreg iar sufletește fusese singură toată viața.

— Simon... spuse ea cu disperare și singurul răspuns pe care îl primi fu un alt sărut.

De data asta, o sărută și cu limba. Catifelată și umedă. Delicată. O invadea cu blândețe.

Descoperi dinții netezi. Îi descoperi limba, ascunsă în cerul gurii, ca și când n-ar fi vrut să fie găsită. Dar el o găsi.

Ea tremura.

— La dracu', Simon.

El ridică ușor capul și zâmbi, apoi îi prinse gura din nou. Dominator. Total. Ea simți fierbințeala și puterea corpului lui, îi auzi zgomotul respirației și căldura răbufni înăuntrul ei ca focul.

El o sărută din nou, o promisiune agresivă de plăcere, stăruitoare și intimă. Palma caldă coborî pe claviculă, apoi pe piept. Ca și când ar fi știut... că era dureros de sensibilă. Puțini bărbați se obosiseră să descopere acea senzație micuță, concentrată, fără s-o micșoreze. Mai avea încă pe ea cămașa de bumbac. Cămașa părea că se mărește sub frecarea insistentă, haotică, senzuală a degetelor lui.

Și, dacă ajunsese să se gândească atât de departe, însemna că problema devenise serioasă.

Vocea îi sună răgușit și nesigur:

— Du-te înapoi în patul tău, Simon.

Încetă mângâierea aceea minunată.

Ea respiră un pic, căutând puterea de care avea nevoie și pe care nu o găsea, încercând să aibă simțul realității și simțindu-se fragilă ca petalele unui trandafir.

— Simon. Vreau să pleci. Să ieși pe ușă. Du-te sus. Du-te în patul tău.

El nu se schimbase deloc, o privea la fel în lumina lunii. Dar o ascultă. Simți o ultimă atingere fină pe obraz și apoi cum greutatea lui eliberă salteaua. Tiptil ca o pisică, se îndreaptă spre ușă.

Ea clipi, apoi sări din pat. Alergă să-l prindă din urmă, luă scaunul din ușă, descuie ușa și o deschise.

Exact la timp ca el să iasă din cameră.

— Bună.

Bree deschise ochii și zări lumina orbitoare a soarelui și observă că încă o dată pierduse răsăritul care trecuse de câteva ore și privi năucă spre vizitatoarea ei. Jessica stătea cu picioarele încrucișate la picioarele patului, râcâindu-și o bubă de pe genunchi. Ținuta ei de zi se constituia din chiloți de un portocaliu fluorescent, trei perechi de șosete strânse la gleznă și una din cămășile albe ale tatălui ei.

— Vrei să faci niște prăjituri? Întrebă copila, plină de speranță.

Bree, dădu din cap.

— Nu pot. Am vorbit de asta, ai uitat? Trebuie să plec în dimineața asta.

Se simțea încă amețită, iar membrele i se păreau că sunt mai grele decât plumbul. Până la urmă adormise după plecarea lui Simon. Privirea i se plimba de la ușile franțuzești încuiate ale terasei la ușa cămăruței care era întredeschisă, când asta era imposibil.

— Scumpo, cum ai intrat aici?

De fapt, Jessica ținea mâna în buzunarul de la cămașă. Scoase o cheie lungă de bronz, apoi o puse din nou în buzunar.

— Tăticul tău știe că o ai? Întrebă Bree suspicioasă.

— Tati știe totul, o informă Jessica, apoi își împinse ochelarii cu rame albastre înapoi pe nas și se întoarse la ceea ce o interesa pe ea.

— Dacă nu rămâi, am să mor.

Bree trecu peste așternuturi și-și încolăci mâinile în jurul micuței sfărâmătoare de inimi.

— Ne-am distrat bine ieri, nu?

Ochii triști ai Jessicăi o urmăriră cum coborî din pat și-și trase pe ea niște blugi albi, o curea și o

cămașă kaki. Își dădu câteva secunde cu peria prin părul care i se încreți, atârându-i şuvițe. După câteva clipe, strângea sacul de dormit, ignorându-și stomacul gol care chiorăia cu aceeași hotărâre cu care ignora ochii triști ai copilei.

Îi ajunseseră două nopți cu un somnambul. De îndată ce avea să plece de lângă Simon – trebuia să conducă repede vreo cinci sute de mile depărtare de el – era sigură că va vedea și partea amuzantă a lucrurilor. Patru luni reușise cu succes să-și înfrângă emoțiile. Totuși, în acest interval de două nopți, un bărbat pe care abia îl cunoscuse transformase întinericul în minune, o făcuse să se simtă mai înfierbântată decât untul din tigaie, atingând-o înăuntru și pe dinafară. Era atât de sigură că nu există un astfel de bărbat – un bărbat cald, afectuos, generos, un bărbat care o făcuse să se simtă apărută, iubită. În locul unde se aștepta cel mai puțin, acolo îl găsise pe el.

Simon habar n-avea de ce făcuse.

Iar Bree suportă cu greu să-l vadă la lumina zilei.

Nu mai sta cu fundul pe vine, Reynaud. Renunță la poziția asta până nu intri și mai mult în bucluc. Totuși, trebui să-și amâne plecarea încă vreo câteva minute. Luându-și sacul de dormit și sacoșa, se aplecă cu ochii umezi asupra prietenei ei copleșite de durere.

— Vreau un zâmbet înainte să plec, *cher* și dimineața asta n-ar trebui să te întristeze. Știu că ne-am distrat bine ieri, dar azi nu o să mai ai nevoie de mine ca să-ți umpli timpul. Sunt sigură că tatăl tău a vorbit deja cu mama ta.

— N-are importanță dacă vorbește cu mami. Eu stau cu tatăl meu.

— Știu că asta gândești. Bree întinse buclele

sălbatică care ieșeau din părul copilei prins în coadă de cal. Ieri, unul din motivele pentru care mai rămăsese prin preajmă fusese să se asigure că fetița de patru anișori se simțea într-adevăr bine. Nu, nu era nicidecum treaba ei, dar Simon părea în mod ciudat inapt pentru a fi tată și cine știe ce fel de mamă o părăsise pe fetița ei? La prima privire, fusese ușor pentru Bree să facă niște presupuneri îngrijorătoare despre ambii părinți.

Presupunerile ei se dovediseră a fi greșite. Nu știa încă povestea mamei și felul în care Simon se purta cu fiica lui o făcu pe Bree să scuture din cap, dar neîndoielnic petrecuse ziua cu o fetiță sănătoasă, creativă, dezinhibată și afectuoasă. Jessica era plină de o precocitate drăcească. Era de asemeni lipsită de griji, doar așa cum un copil crescut cu dragoste și atenție poate fi.

— Ieri mi-ai vorbit puțin despre mămica ta, spuse ea. Am rămas ferm convinsă că o iubești un pic.

— Așa este.

— Și pun pariu că-i este dor de tine.

— Și mie mi-e dor de ea, dar rămân cu tati. Și m-am gândit bine la asta. Pot chiar eu să am grijă de el, dar ar fi mult mai simplu dacă ai rămâne și tu pe aici. Câteodată e cam greu să ai grijă de cineva de unul singur.

Personal, Bree credea că era nevoie de o armată să aibă grijă de Simon, dar se abținu să spună acest lucru înflăcăratei lui susținătoare.

— Trebuie să plec, iubito. Îmi pare rău.

— Te rog, Bree! Te rog!

Ochii ca ai unui câine de vânătoare nu avură niciun fel de efect asupra lui Bree. Slavă Domnului că acum era mult mai curajoasă decât obișnuia să fie

înainte. Se strecură voioasă pe lângă ușa închisă de la biroul lui Simon și poposi cinci minute în baie. Fără remușcări, trecu pe lângă micul șemineu pe care nu avusese ocazia să-l încerce, pe lângă camera misterioasă acoperită cu cearșafuri, singura pe care nu avusese șansa s-o exploreze.

Odată ieșită afară, trase în piept aerul proaspăt și înviorător al primăverii, mângâie capul unuia din leii fioroși de piatră și apoi, preocupată, ascunse hainele și sacul de dormit în micul portbagaj al Volkswagen-ului. Mercedes-ul sumbru al lui Simon era parcat mai sus pe drum, aproape de cele trei grajduri cu vopseaua scorojită, cele care-i stârniseră curiozitatea ieri, dar Bree continuă să-și fixeze atenția spre vest.

Condusese afară din Badlands noaptea, în timpul furtunii, dar, în depărtare, mai putea încă să zărească turnurile ascuțite și dealurile colorate, vărgate care prima dată o fascinaseră. Erau cam patruzeci de mii de acri în parcul național care parcă te rugau să-i explorezi. Soarele lumina orbitor, dimineța era grozav de răcoroasă și înviorătoare. Era o zi minunată ca să hoinărești de capul tău, liber. Posibilitățile erau nelimitate! Putea să se ducă oriunde! Să facă orice!

Termină cu prostiile, Reynaud, își spuse. Ești atât de nenorocită că-ți vine să plângi. N-aveai cum să te atașezi de cei doi Courtland atât de repede. Acum pleacă de aici. Aruncă îndelung o ultimă privire castelului groaznic de prost construit, așezat printre plante ierboase, dădu din cap și urcă în mașină. Tocmai își puneă centura de siguranță, când portiera se deschise.

— Ea e cu tine?

— Jessica? Își spuse că era o ușurare să-l vadă, pentru că imediat simți mai mult nevoia să plece.

Dimineața asta el se îmbrăcase chiar sălbatic – cămașa era albastră în loc de albă – și tonul autoritar din vocea lui era obositor de familiar.

Coborâse scările câte două venind spre mașina ei.

— Normal că mă refer la Jessica, doar dacă nu cumva mai știi tu vreo teroristă de patru ani pe aici, prin zonă. Nu este cu tine?

— Nu.

— Atunci, ai văzut-o?

— În ultimele cincisprezece minute nu, dar nu poate fi departe. Deși nu voia, privirea îi rămase pe fața lui. Prima dată el nu-și amintise aventura nocturnă, dar în dimineața asta era atât de convinsă că-și va aminti! Cum poate un bărbat să sărute cu atâta ardoare sexuală și să nu *știe*?

— Ești sigur că nu este în casă?

— O tot strig de cinci minute.

— Ei bine, dacă a ieșit, în orice caz nu a făcut-o pe ușa din față, pentru că așa fi văzut-o.

— Trebuie că este vina ta.

— A mea? Bree, supărată, desfăcu centura de siguranță și deschise ușa mașinii. Vântul îi colorase obrajii când îl văzu, cu mâinile în șolduri. Inima îi zvâcnea în piept din cauza nervilor și din cauza bruștei apropieri de el. Mai bine lua cianură decât să admită că se simțea atrasă de el... sau, cel puțin, de acel Simon din timpul zilei.

— Nu știu de ce crezi că e vina mea, dar este clar că exagerezi. Eu doar am văzut-o pe fată. Doar pentru că nu a răspuns urletelor tale tiranice nu înseamnă că s-a pierdut.

Nu negă că o strigase pe un ton aspru.

— Nu am spus că s-a pierdut.

— Atunci...

— Lipsește, doar atât. Jessica are un obicei să se ascundă când nu obține ce vrea. Ochii lui Simon se opriră pe chipul ei. Trebuie că i-ai spus tu ceva...

— Bineînțeles că nu. Eu... Bree se opri, amintindu-și brusc cât de mult voia Jessica să rămână cu ea.

Simon își dădu ochii peste cap.

— *Știam* eu că e ceva legat de tine. Cu una din mâini frecându-și ceafa, privirea i se plimbă prin curte – și licări când ajunse în dreptul hambarelor.

Bree aruncase o privire pe furiș ieri, destul cât să-și dea seama că acele construcții erau pline cu dărâmături căzute de secole. Nu era un loc sigur pentru un copil.

— Nu s-ar duce în hambare, spuse ea repede.

— S-ar duce oriunde ar fi sigură că ne sperie cel mai mult, o corectă Simon cu îndârjire. Apoi plecă, alergând printre ierburi spre clădirile părăsite din fundul curții.

Bree ezită o clipă, apoi se repezi după el, îl ajunse și-l întrecu.

— Eu mă duc la cea mai îndepărtată.

Au controlat toate cele trei construcții și au găsit praf, vechituri și mizerie din plin – dar pe copilă nu. Mai mult întâmplător decât intenționat, au sfârșit prin a ajunge înapoi, spre casă, în același timp. Certându-se.

— Asta nu este treaba ta.

— Ai făcut să devină problema mea când m-ai acuzat că sunt răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat:

— Ești vinovată că ai făcut-o să creadă că ești nemaipomenită. A vrut să rămâi, nu-i așa? Asta era toată treaba?

— Vorbești de parcă ar fi vrut să țină un șarpe la ea în cameră.

— Nu am spus asta.

— Dar ai gândit-o.

— Ba nu. Mă gândeam că o s-o omor când o s-o gădesc.

— Simon. El tocmai pășea pe ușa din față, când Bree îl prinse de mânecă.

— Nu știu de ce te supăr eu și nici nu-mi pasă. Dar nu fi aspru cu ea, bine? E doar un copil.

Rămase ca trăsniț și se holbă la ea total zăpăcit. În acele câteva secunde până să închidă ușa, soarele se revărsă înăuntru, luminându-i părul ciufulit de vânt și ochii ce-i ardeau de emoție. Avea cămașa scoasă din pantaloni –, bărbia îi era zgâriată și murdară iar Bree simți cum pulsul i se mărește în mod conștient. Nu era acel Courtland autonom și controlat, ci era la fel de real și uman ca somnambulul care-i tulburase nopțile într-o manieră atât de periculoasă.

— Am fost aspru cu tine? Întrebă. Gândul acesta păru să-l uimească.

— Haide, Simon. Se vede că nu mă plăci.

— Nu este adevărat. Cel puțin purtarea mea față de tine nu are nicio legătură... cu faptul că nu te-aș plăcea. Ai stat două nopți cu un bărbat pe care aproape că nu-l cunoști. Mi se pare foarte normal să fii îngrijorată pentru... siguranța ta. Ai fi putut interpreta prost amabilitatea mea. Te-ai fi putut, gândi că am să vin peste tine. Ai fi putut...

Deodată trânti ușa mânios. Schimbă subiectul.

— Credeai că am să-i fac vreun rău Jessicăi? Ești nebună? Niciodată n-am întins mâna s-o lovesc. Este fiica mea!

Asta părea să rezume tot în ceea ce-l privește pe Simon. Dar pentru Bree lucrurile nu stăteau chiar așa. Mai târziu, avea să examineze cu atenție cât de mult se străduise el să nege orice sentiment „nepotrivit”

față de ea, dar, în acel moment, ce simțea el pentru fata lui era cel mai important. Îl considerase, în mod greșit, un om rece și pedant, pe când capacitatea lui de a iubi era extraordinară, uriașă, puternică. Copila lipsea de douăzeci de minute. Era gata să demoleze ziduri de oțel, să sară peste clădiri, să se lupte cu urși imenși.

— De ce zâmbești, doamnă Reynaud? Întrebă Simon plictisit.

— Bree, îl corectă ea automat.

— Nu văd nimic amuzant în situația asta.

— Ei, haide, Simon, ei îi place să facă pozne, dar nu-i place pericolul. Dacă te-ai calma și nu ți-ai mai frânge mâinile, ai vedea că nu ai niciun motiv să fii atât de supărat. Jess are niște coarde vocale teribile. Chiar dacă și-ar suci doar degetul mare de la picior și tot ai fi auzit-o. Niciunul din noi nu are vreun motiv să creadă că este rănită.

— Nu?

Doamne, Dumnezeule, simțea cum cade cerul pe el. De fapt, asculta la ce spunea ea.

— Nu, spuse ea din nou.

Totuși, au mai căutat o oră până când îi căzu fisa lui Bree. Camera de zi fusese deja cercetată de vreo șase ori până când, deodată, îi veni ideea să ridice ușa de la demodată servanță. Când zări vârful unui tenis portocaliu, simți cum i se strânge stomacul. Numai Dumnezeu știa cât de vechi erau sforile sistemului de scripeți - în orice caz destul de vechi ca să fie putrede sau slabe.

Simon ridică ușa de tot, scoțând la iveală un genunchi gol, apoi cămașa șifonată și, în fine, un rânjet pe care copila nu și-l putu abține. Până la urmă Jessica scoase capul afară. Ochii îi erau la fel de strălucitori ca

artificiile de 4 Iulie.

Simon o ridică până pe podea și-și puse mâinile pe umerii ei.

— Jessica, să nu mai faci asta niciodată.

— Da, tati.

Deodată, Bree simți că o mănâncă în palmă.

— Ești destul de mare ca să știi ce este aceea iresponsabilitate. Ascunzându-te, nu rezolvi nimic. În casa și în ținutul ăsta sunt tot felul de locuri unde un copil nu poate fi în siguranță. Vreau să-mi promiți că, dacă vei mai avea de gând să explorezi prin zonă, ai să-mi ceri mai întâi voie.

— Da, tati.

Pe Bree o mânca palma din ce în ce mai tare.

— Ești în stare să gândești și singură. Știu că poli înțelege că, uneori, nu se poate face doar ceea ce vrei tu. Data viitoare, vreau să încerci să te gândești la chestia asta.

— Da, tati.

Ochii micuței se repeziră la Bree.

— Ești aici. Știam eu. *Știam* eu că pot să te fac să rămâi.

— Chiar așa, *chère*?

Bree nu voise să-l atingă pe Simon pe umeri, dar trebuia să se apropie de Jessica – să fie destul de aproape încât s-o aplece pe fetiță peste unul din brațele ei și să ridice cealaltă mână pentru echilibru.

— Bree!

Auzi vocea șocată a lui Simon chiar înainte ca palma să i se lipească de fundul fetiței. Urletul cu care răspunse copila se auzi probabil pe trei etaje. Bree o răsuci și dădu nas în nas cu ea.

— Dacă *vreodată* mai faci o șmecherie ca asta, tatăl tău o să-ți dea vreo șase palme din astea și o oră

ai să fii pedepsită în cameră. Clar?

— Da, Bree.

— L-ai speriat de moarte pe tatăl tău. Spune-i că-ți pare rău. Imediat!

— Iartă-mă, tati.

Bree șterse cu blândețe praful de pe obrajii fetei, iar vocea i se înmuie.

— În regulă, am încheiat socotelile. Acum ai fost iertată – doar că eu cred că tăticul tău are nevoie de un pupic. Și, după aia, cred că o să vrei să-i dai bice la tine în cameră și să-ți schimbi cămașa asta șifonată.

Jessica se aruncă în brațele tatălui ei și, imediat după aceea, alergă pe scări cu un interes tot atât de nestăvilit. În sufrageria luminată de soare, se făcu deodată liniște. Liniște totală. Era ceva ciudat în privirea lui Simon, dar Bree știa că nu e vorba nici de dragoste, nici de bani.

— Ai dat în copilul meu.

— O pălmuță nu înseamnă nici pe departe bătaie. Ai văzut cumva lacrimi în ochii ei? Chiar și una singură?

— N-am spus că ai rănit-o.

— Pentru nimic în lume n-aș face rău unui copil. Și asta cu atât mai mult cu cât este vorba de Jessica.

— O palmă rămâne totuși o palmă.

Simțindu-se vinovată, Bree renunță.

— Da, știu. Dacă vrei să-mi cer scuze, foarte bine, am s-o fac. Am greșit că m-am amestecat și mă simt groaznic. Mai rău decât groaznic. Mă simt mizerabil – dar, ce naiba, Simon, nu mai ții minte când erai copil și făceai vreo trăsnaie, cum voiai să se termine mai repede toată treaba? Pur și simplu n-am putut să stau să te privesc cum aplici pedeapsa asta inumană cu discuția îndelungată.

Încă o licărire în ochii lui. De data asta o licărire

întrezărită printre gene iar tonul lui sună chibzuit.

— Încercam să mă înțeleg cu ea.

— Sistemul ăsta de scripeți trebuie că e mai vechi decât dealurile astea. Dacă s-ar fi furișat în servanță la etajul al doilea, s-ar fi putut răni. Cu un copil nu discuți în asemenea circumstanțe, Simon. Faci ceva, imediat și rapid, ca să fii absolut sigur că nu va mai face lucrul ăsta niciodată. Bree se înflăcăără pe măsură ce vorbea. Nu avea pretenția că are experiență de mamă, dar, cu siguranță, avea niște amintiri din propria experiență în ceea ce privește cum să te descurci cu un copil incorigibil de nedisciplinat. Dumnezeu știa că și ea fusese la fel. N-avea decât să-l întrebe pe tatăl ei dacă nu o credea...

— Ba nu, te cred... De fapt, nu mă îndoiesc deloc că ai fost o mică diavoliță, spuse Simon prietenos. Bree, nu vrei să rămâi?

Ea îl auzi. Era sigură că înțeleșese greșit.

— Poftim?

— Nu vrei să te gândești să rămâi? repetă Simon.

Deodată, ea zâmbi înțelegătoare.

— E-n regulă. Bănuiesc că ai fost foarte stresat, spuse ea cu blândețe. Cu toții spunem lucruri pe care nu le gândim când suntem tensionali. Încearcă să bei un ceai fierbinte, *cher*. Ai să te simți mai în pielea ta.

— Te-am rugat să rămâi, Bree și te asigur că mintea mi-e foarte clară și că, într-adevăr, am vorbit serios.

Capitolul 4

— Mă zăpăcește.

— Ei, hai, Simon. Doar e fiica ta.

Bree scotoci prin fundul genții și scoase un calup

de ciocolată pentru micul dejun. Rupse o bucată destul de mare.

Simon o luă după el în biroul lui, rugând-o să-l asculte măcar până la capăt. Bree era dispusă să asculte; nu era însă dispusă să plece urechea la ce avea să-i spună. Demodatele ei ghetă făcură pași rapizi până la cea mai apropiată ieșire de îndată ce el își termină discursul, dar fusese curioasă de ce-și încuia mereu biroul.

Acum știa. Ca și restul casei, camera era ticsită cu o varietate de obiecte de forme ciudate, acoperite cu straturi de praf, dar Simon își curățase un colțisor unde lucra, un fel de sanctuar electronic. Un computer, un fax, o imprimantă, un sistem de alimentare – Bree își imagină că Jessica ar fi distrus tot aranjamentul în cinci secunde. În locul lui Simon, n-ar fi încuiat totul. Ar fi pus baricade.

— Uite, nu te rog să rămâi de tot. Doar câteva zile. Până când dau de fosta mea soție. Asta nu poate dura prea mult. Până acum Liz n-a mai lăsat-o pe Jessica fără să-mi dea un număr de telefon sau vreo adresă unde s-o pot găsi.

— Simon...

— Doar ascultă-mă, da? Sunt consultant managerial – în inginerie. Toată afacerea asta presupune o serie de termene, călătorii rapide, dar eu pot rezolva totul oriunde am un computer și un fax – chiar dacă asta ar fi și într-o peșteră. Ța trebuie să fie unul din motivele pentru care Fee m-a ales pe mine să-i fiu executor testamentar. Se pare că și-a imaginat că sunt mai îngăduitor decât alți membri ai familiei.

— Fee? Scoase ambalajul restului de ciocolată. Părerea ei era că oricine îl credea pe Simon îngăduitor avea nevoie de ceva psihanaliză.

— Fratele bunicului meu. Ultima dată când l-am văzut, aveam cinci ani. A stat aici cea mai mare parte a vieții lui și pretindea că restul familiei nici nu există. N-am văzut niciodată casa asta – care dintr-un motiv groaznic pare să fie a mea – și nici ce este în casă, care este ca un fel de coșmar.

— Simon...

Era clar că el se abate de la subiect.

— Casa asta nu-i bună nici pentru un câine, cu atât mai puțin pentru un copil. Instalația de apă este distrusă și făcută în bătaie de joc. Instalația de căldură e făcută la nimereală. Aș putea s-o hrănesc pe Jess dacă ar exista un cuptor cu microunde – care nu există – și sunt o grămadă de lucruri pe care nu are voie să pună mâna. De exemplu...

Lovi scaunul de la birou și ridică cearșaful din spatele ei.

Bucata de ciocolată aproape că i se opri în gât. Se părea că stă lângă un schelet lung de trei picioare și plin de dinți de animal carnivor.

— Vechiul Mesohippus din era oligocenă. Mai nou e cunoscut sub denumirea de colosul cu trei degete la picior, spuse Simon obosit. Fee avea o adevărată grădină zoologică de dinozauri. Sunt prin toată casa. Dai la o parte un cearșaf, gândindu-te că ai să găsești un scaun, sau un lampadar și, când colo, dai peste o grămadă de oase ce se holbează la tine.

Se aruncă în scaun.

— E prea departe pentru mine să fac naveta de la apartamentul meu din Sioux Falls și nici nu pot, pur și simplu, să las totul aici. Sunt responsabil pentru toate lucrurile astea – unele valorează o avere – dar nu pot face nimic până când nu vor fi catalogate. Între timp, trebuie s-o duc de pe o zi pe alta, am un contract de

patru milioane –, dădu drumul computerului ca și când ar fi vrut să-i demonstreze. O întrețin pe mama, pe fosta soție și pe o soră mai mică, dar care nu se poate descurca financiar după divorț. Cu toții cred că banii mei cresc în copaci. Mă pricep al naibii de bine să fac bani, dar habar n-am ce trebuie să fac cu o fetiță de patru ani specializată în terorism. Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți sta câteva zile?

Bree nu se putu abține să nu zâmbească. Discursul lui Simon semăna cu ultimul apel al unui criminal – nu era chiar atât de disperat – dar ea trebui să mărturisească că era încântată. Dincolo de expresia imobilă a fetei lui, se găsea o personalitate hotărâtă. Ea nu-și dăduse seama până acum că el avea un simț al umorului ascuns, sec. Mai mult decât atât, nu-și imaginase niciodată că s-ar putea relaxa destul cât să poarte o discuție normală cu ea. Doamne, îi făcea pur și simplu o expunere!

— Înțeleg că ești oarecum în bătaia puștii, *cher*, dar...

— O mie de dolari. Trei zile.

Ei îi pieri zâmbetul.

— Asta e bătaie de joc!

— O mie cinci sute. La naiba, n-am văzut-o niciodată să se poarte cu cineva așa cum se poartă cu tine și chestia asta este evident reciprocă. Am văzut cum te porți cu ea.

— Courtland, n-ai vrea s-o lași baltă cinci secunde și să te calmezi?

Bree își aruncă picioarele peste marginile găurite ale fotoliului. Își terminase micul dejun și-i căzuse prost. Contase pe ciocolată că-i va oferi un pic de cofeină. Avea nevoie de ceva putere de undeva, pentru că, Doamne iart-o, părea că slăbește. Îți venea să râzi

dacă te uita la fața lui Simon cel ordonat și organizat, care rătăcea printr-o casă plină de fosile. Nu mai era atât de amuzant, acum când înțelesese câte responsabilități avea el pe cap. Și nu era nimic amuzant ca un bărbat deja cu tensiuni până peste cap să se pomenească deodată cu o diavoliță care habar n-avea ce înseamnă *pace și liniște*.

Și imprimanta și faxul aruncau hârtie pe podea. Simon nu le dădu mai multă atenție decât ea. Deși își ridică automat mânecele de la cămașă, ochii nu părăsiră deloc chipul ei. Răbdase un minut întreg – ceea ce era probabil un record – și Bree nu luase încă o decizie. Era groaznic de suspicioasă cu oamenii care aveau nevoie de ea – așa fusese mereu și așa avea să rămână. Ar fi destul de ușor să mai rămână câteva zile, dacă singurul motiv era Jessica.

Nu se temea de Simon, își spuse. Mai curând el o *enerva*. Simon nu era un tip rigid. Ține-l un pic la soare, aranjează-i tunsoarea, pune-i un zâmbet pe față și ar fi un tip strașnic. Bree nu fusese niciodată atrasă de asemenea tipi, dar se întreba ce-i trebuia ca să-l facă să râdă. Se întreba de cât timp era el așa. Se întreba chiar dacă el își dă seama cât e de singur.

— Uite ce e, Bree.

Ea îl întrerupse grăbită.

— Cum ai dormit azi-noapte?

— Cum am dormit? Ce legătură are cu...

— Știu că sună aiurea, dar fă-mi pe plac și spune-mi, îl convinse ea.

— Am dormit bine, răspunse nerăbdător.

Ea îl privi. Nu observase nicio licărire în ochii frumoși și întunecați, pulsul nu i se mărise brusc, expresia îi rămăsese neschimbată pe acea figură bărbătească osoasă. Fără un detector de minciuni, nu

putea fi sigură că spune adevărul... dar ea era sigură. Simon putea fi până și o amenințare regală, dar mincinos nu era. Mai bine murea decât să cedeze un pic din acea integritate inertă, ceea ce o conduse pe ea la aceeași veche concluzie. Cu siguranță nu știa ce făcuse în toiu noaptea.

Probabil că-i simți slăbiciunea, pentru că imediat privirea i se opri pe chipul ei.

— Două mii...

— Nu, la naiba.

Bree aruncă fărâmiturile din poală și se ridică în picioare.

— Dacă-mi mai pomenesti o singură dată de bani, ies pe ușa asta atât de repede de o să îți se învârtască și capul.

Simți că face o mare greșeală dar totuși roști:

— Aș fi foarte bucuroasă - încântată chiar - să stau cu Jess câteva zile, Simon. Dar asta presupune să facem o înțelegere.

— În regulă.

— N-ai auzit despre ce este vorba, îi aminti ea și începu: Fără bani.

— Fără bani? Dar trebuie că ai nevoie de bani.

— Ai vorbit iarăși de bani așa că târgul cade. Și *eu* gătesc. Nu tu. Să nu te apropii de bucătăria mea.

— Cred, spuse el sec, că pot face asta.

Bree continuă să numere pe degete condițiile.

— Nu bei cafea după ora șase seara. Nu lucrezi după cină. Înainte să te culci, bei un coniac dublu.

— Poftim?

— Nu te mai obosi să mă întrebi ce-am spus, Simon. Astea sunt condițiile mele.

— Dar condițiile astea nu au nicio legătură.

— Îți convine, bine, nu-ți convine, iarăși bine, dar,

dacă primești, vreau să-ți dai cuvântul că așa vei face.

— Reynaud, tu pomenești de un nenorocit de coniac când eu tocmai ți-am oferit două mii de dolari?

Ea se răsuci și se îndreptă spre ușă. Simon murmură o promisiune și sări de pe scaun. O depăși în dreptul ușii și se postă acolo cu o căutătură perplexă.

— Nu te înțeleg, spuse iritat, totuși îi întinse mâna.

Existau contracte care se legalizau printr-o simplă strângere de mână. Bree simți că face mai mult decât un pact cu diavolul. El avea mâna mare, caldă și grea. Chiar dacă Simon știa sau nu, ultima dată când atinsese mâinile acelea mari și calde fusese în pat. Și simțise o sfârâială care te topește, de o senzualitate feminină și jenantă care o zguduise.

Își justifică pe loc sensibilitatea față de el. De ambele părți, fusese trezită dintr-un somn zdravăn. Miezul nopții era vremea fanteziilor sau a viselor. Somnambulul de Simon ajunsese una din fanteziile ei stupide – visul că va găsi un bărbat, acel bărbat care va lua dragostea pe care ea avea nevoie s-o dăruiască fără să se folosească de persoana ei. Și visul ăsta era, ca orice vis, ireal. Totuși, în acele escapade nocturne, Simon n-o amenințase în niciun fel și nici nu-i făcuse vreun rău.

Acum se simțea amenințată. Oricine crescuse în arșița, umiditatea și verdeța de junglă a Louisianei de Sud nu putea rămâne insensibil la prevestiri. El îi strânse mâna scurt – Simon se retrăsese repede – dar efectul era încă acolo. Un val de emoții o încălzi brusc și simți că ia foc. Lumina soarelui se transformă rapid în energie mărită. Restul camerei era decolorat ca o fotografie veche și estompată, pentru că îl conștientiză brusc pe Simon ca bărbat.

Ce naiba, Reynaud, revino-ți. Țsta nu e iubitul din vis. Poate că ai motive să te ferești de Hyde, dar Țsta e Jekyll. Țsta este Simon. Țsta e realitate, nu vis.

Și, deodată, se liniști. Simon avea nevoie de puțin ajutor. Avea să fie distractiv să-l ajute în condițiile puse de ea. N-avea cum să fie atât de greu să găsească un loc de dormit care să aibă un lacăt stricat și o sonerie, iar ea acceptase să stea doar câteva zile.

— Simon?

Auzi vocea feminină tărăgănată cu care se familiarizase. Dar o ignoră. De cinci ore fix stătea în fața ecranului de la computer. Computerul lui era conectat la o bază de date referitoare la erele geologice oligocene și pleistocene. Sincer, nu dădea doi bani pe niciuna din ele, dar găsisese vreo doi colecționari interesați de fosilele unchiului său. Nu-i stătea în fire să fie înșelat, ceea ce presupunea să știe mai multe decât ei înainte să le scoată la vânzare.

— Domnule Courtland.

Ochii îl înțepau, spatele îl durea, nervii îi erau la pământ din cauză că stătuse prea mult în aceeași poziție, dar se întoarse.

— Ce este?

— Ne-ar plăcea dacă ai veni cu noi la ceai.

— La ce?

— La ceai, tăticule.

Cele două figuri din fața lui făcură o reverență. Cea mai mică purta panglici, o eșarfă ca un șarpe boa, teniși portocalii și un evantai de hârtie făcut de mână. Părul îi era prins sus într-un coc franțuzesc, ce se potrivea unei femei de treizeci de ani.

Cealaltă mai mare, purta o cămașă lungă până în podea, cu dantele negre ca de înmormântare. Ori

rochia era croită ciudat, ori Bree se îngrășase în chip miraculos cu vreo cincisprezece kilograme de la micul dejun. Un pieptene împodobit cu perle albe îi prindea părul la spate; și scosese la iveală de undeva niște pantofi negri cu bumbi, ceva foarte vechi.

— Aceasta, Bree arată serioasă într-o parte, este regina Angliei, eu sunt ducesa de Pookenanney și obișnuim să servim ceaiul în salon.

Simon se ciupi de nas și închise ochii.

— Ar trebui să vă iau în serios?

— Poți face ce vrei, atâta timp cât îți miști al tău *petit cul mignon, cher*.

Simon nu știa franceză, dar își dădea seama când cineva îi spunea să-și miște fundul. Se ridică în picioare, privirea i se încrucișă cu a lui Bree. În timpul ultimelor trei zile, întreținuse o fantezie despre ce i-ar plăcea să facă cu ea dacă ar prinde-o singură pentru cinci minute. Avea pe cap un program de lucru îngrozitor, dar o urmă în „salon”, în ridicola ei înscenare. Fără îndoială că doamna Reynaud credea că l-a transformat până la urmă într-un cățeluș ascultător.

Dar se înșela al naibii de tare.

Serios ca un judecător, măsură cu privirea camera lungă și demodată. Ea o aranjase. Trăsese draperiile, dăduse la o parte cearșafurile pentru praf, dăduse cu aspiratorul, ștersese praful, ceruise și dereticase până când totul arăta așa cum voia ea. Nu era singura cameră de care se îngrijise. Nu ceruse deloc voie. El nu dorise și nici nu se așteptase din partea ei să muncească ca un câine și nu întâlnise o femeie mai zgomotoasă în toată viața lui.

Bree lucra într-o singură viteză. Cea mai rapidă. Și făcea totul în același stil – exuberant, impulsiv, cu pasiune. Treaba cu casa era una, dar ceea ce îi stârni

Într-adevăr simțul umorului fu când ea încercă să pună stăpânire pe viața lui.

— Fii indiferent, cher. Mai bine pune-ți un tricou, spunea.

Sau:

— Dragă copilă, chiar credeai că lumea este un joc de genul „Simon spune că”?

Plănuî o oră pe zi de exerciții, mese militarești echilibrate și exact ca un ceas, un pahar de coniac cât o vază îi era pus în față în fiecare seară cam pe la ora nouă.

Și era obsedată de coniacul ăla. De obicei, el bea cam o înghițitură și punea restul în sticlă când ea nu se uita. Dacă ar fi fost orice altă femeie, Simon ar fi bănuît că vrea să-l îmbete... dar nu fusese și nici nu avea să fie vreodată chiar așa de prost.

Ea nu-l plăcea. Nu-l considera arogant, reprimat sau înnebunit după muncă, dar, de câte ori erau amândoi în aceeași cameră, îi găsea acuzații grave. Nu-i trebuise mult să-i sară țandăra – nu că exploda vreodată. Doar că începea să bombăne printre dinți cuvinte franțuzești.

Simon nu-și ieșea din fire. Era mult prea controlat.

Și decât s-o enerveze, mai bine se supunea regulilor ei – nu fiindcă s-ar fi transformat în mod miraculos într-un tip maleabil și docil – ci pentru că Bree era ca o periculoasă gură de aer proaspăt. Familiei lui nu-i plăcuseră niciodată acuzațiile lui. În general, angajații pe care îi avea se ploconeau sub autoritatea lui. Liz obișnuia să spună că-și pierduse umanitatea – probabil avea dreptate – dar nimeni nu avusese curajul să-i pună răbdarea la încercare de mult timp.

Doar Bree făcuse asta.

În general, ironic, intrase în jocul ei de-a șefa, dar în după-amiaza asta era altfel. Ieri, îl luase prin surprindere. Mica vrăjitoare îl enerva. Era clar că se bucura – se bucura *tare* – să-l enerveze, dar făcuse niște comentarii convingătoare în legătură cu faptul că el nu știa să se joace cu propriul lui copil.

Atunci îl duruse.

Și încă îl mai durea.

Atât de mult încât dacă fetița cu eșarfă voia ca el să ia parte la ceai, atunci chiar că avea să ia parte. Și avea să se poarte în maniera potrivită situației.

— Luați loc, sir Simon.

Ducesa și regina se așezară pe sofaua victoriană de brocart, dar el se temu pentru o clipă. Nu găsea „ceaiul” lor. Deodată observă setul de ceșcuțe, care erau de fapt jucării, așezat pe masa chinezească lăcuită pentru servit cafeaua. Probabil că unghia de la degetul lui mare era mai mare decât o asemenea ceașcă.

— Zahăr sau lămâie, sir? Întrebă Bree vioaie.

— Poftim? Avea grijă să nu facă ceva greșit. Nu-i păsa dacă Bree avea să-l înjure în franțuzește, dar voia ca fiica lui să fie fericită.

— Vrei zahăr sau lămâie? se auzi Jessica precum un ecou.

— Zahăr, murmură el atent.

Cele două se așezară ținând spatele drept ca niște doamne distinse. Regina Angliei turnă în cești. Ducesa dădu drumul unui cub de zahăr în ceașca lui. Doar că nici ceaiul, nici zahărul nu existau în realitate.

— Nu bei, tati?

— Oh!

Sub îndrumarea lor, ridică ceșcuța la gură.

Observând purtarea lui Bree, ridică degetul mic.

Amândouă fetele țineau ceștile cu degetele ridicate. Sorbiră.

— Ai vrea un sandviș cu castraveți?

Nici așa ceva nu exista pe masă. Ia-o în serios, Courtland, își reaminti, dar era îngrozitor de greu. Cele două păreau mai bune decât nebunii de legat. Nici nu mai ținea minte când se întâmplase ultima oară ca tensiunea muncii și responsabilitățile, să nu-i domine mintea. Nu avusese de ales. Așa fusese pentru el viața de când împlinise paisprezece ani. Supraviețuirea era ca un război. Niciodată nu trebuie să fii atât de prost încât să te dai bătut – mai ales când trebuie să ai grijă și de alții.

Se trezi că gura începu să se contracte când ducesa, după a treia ceașcă de ceai imaginară, se aplecă serios înainte și-și puse mâna pe genunchiul său.

— Nu poți pleca încă. Avem un mic plan de distracții pentru tine, murmură ducesa. Nu mai văzuse niciodată o femeie cu ochi atât de frumoși.

— Regina ar vrea să ascuți o mică interpretare muzicală pe care a pregătit-o special pentru tine.

— Muzicală? Jess nu era în stare să cânte nici „La mulți ani” după note.

— Și o să-ți placă la nebunie, tati.

Ceva drept și vechi stătea în colțul îndepărtat. Fiica lui își aruncă eșarfa peste umeri, se așează agitată în scăunelul de la pian și atacă prompt, clapele de fildeș îngălbenite. Sunetul ce se auzi când pianul neacordat fu atins de dibăcia neșcolită a fiicei lui, păru să-l amenințe cu surzenia. Clapele scoteau sunete ascuțite. Erau apăsate simultan și țipau dizarmonic. Dacă Simon ar fi fost câine, ar fi lătrat.

În cele din urmă – dar nu foarte repede – pe Jess o

obosi recviemul ei de neuitat, se opri din cântat și ridică privirea. Ducea sări în picioare, aplaudând zgomotos.

— Bravo! Bravo!

Simon sări și el în picioare, dar se pare că nu destul de repede, pentru că simți în coaste împunsătura unui cot.

— Aruncă cu trandafiri, șopti ducea.

— Să arunc...?

— Trandafiri, șuieră ea sălbatic.

Pur și simplu nu mai suporta. Încercase. Era lucrul dracului să acuzi un tată că și-ar neglija fiica fiindcă nu se juca cu ea, iar el își dăduse toată silința să fie un bun cavaler sau conte sau sir – sau orice altceva era în imaginația sălbatică a Jessicai.

Dar nu se putea abține. Își acoperi fața dar un prim chicot se observă. Un râs de neoprit urmă după chicot și la un moment dat râdea atât de tare că trebui să se sprijine de ceva.

Și, chiar, lângă el se afla Bree.

Râsul lui Simon sunase minunat.

Bree se tot gândea la asta. Târându-și pantofii, se furișă pe scări până la etajul al treilea. Era miezul nopții, toată casa era cufundată în întuneric. Ca o pisică, închise și apoi încuie ușa micuței mansarde, înainte să aprindă lumina.

Pur și simplu nu-i venea să creadă cât de tare râsese Simon. Umerii i se relaxaseră. Chipul își pierduse asprimea și privirea aceea rigidă și controlată. Ochii îi reveniseră la viață cu un licăr periculos de sexy și fusese un scurt moment când îi prinsese umărul cu mâna. Ea își dăduse capul pe spate. Și el la fel. Îi privise gura...

Nerăbdătoare, Bree își scoase tricoul portocaliu și blugii. N-avea importanță cum se uitase la gura ei. Contase doar că Simon se putuse detașa de munca permanentă, reîncepuse să se bucure de viață, reîncepuse să aibă sentimente naturale – cel puțin față de Jessica.

Goală cu desăvârșire, traversă camera până la peretele cu dulapuri din podea până în tavan. Descoperise „turnul” ciudat al castelului cu trei zile în urmă și o intrigase, imediat. Nicio perdea nu era la ferestre, niciun covor nu încălzea podeaua rece și nu era nicio mobilă într-o casă care era ticsită peste tot. Din curiozitate, începu să tragă de mânerele și manetele de pe peretele cu dulapuri.

Un „miner” masiv, spre surprinderea ei, scoase la iveală un pat dublu, rabatabil, în stil Murphy. Un altul scoase la iveală o noptieră cu veioză. Arhitectul casei avusese un excentric simț al umorului dar chiar atunci Bree știa unde avea să doarmă. În fiecare seară, înainte să urce sus, totuși înclua ușa de la cămăruța unde dormise înainte și avea grijă să desfacă mereu canapeaua. I se părea mai înțelept să-l lase pe Simon să creadă că ea dormea încă acolo. Ori micul ei truc reușise, ori exercițiul și dieta la care-l supunea reușiseră în mod miraculos. Niciun vizitator în miez de noapte n-o mai deranjase timp de trei nopți.

Ăsta era un lucru bun, fiindcă inevitabil noaptea era obosită ca un câine. Căscând, trase patul. Jessica era o plimbăreață. Avea o imaginație nebună, o minte îndărătnică și era încăpățânată ca un țap. Jess îi amintea lui Bree de cum era când era copil. Vag, își spusese să-i trimită zilnic mamei ei o duzină de trandafiri tot restul, vieții și Doamne, tatăl ei... Din nefericire, singurul mod în care i-ar fi putut cere iertare fiindcă

fusesse un copil atât de rău era prin a-i dăruia un nepot. Raoul conta pe unul care să-i aducă de două ori mai multe probleme.

Stinse lumina și, pe întuneric, traversă, camera până la fereastra dinspre nord. Zăvorul avea să scârțâie dacă nu era atentă. Dar era atentă. Era vânt în acea noapte, era o noapte sinistră. Aerul proaspăt îi atinse ușor trupul gol, făcându-i pielea de găină și pompându-i sângele când tot ce-și dorea ea era de fapt un somn bun.

Părea culmea ironiei că rezolvase problemele nocturne ale lui Simon, dar își stricase ei somnul. Se luptă cu insomnia până în zori.

Zilele erau și mai rele. Jessica juca orice cât timp era activă. Cutreierau, dealurile și jucau tot felul de jocuri, dar pe Bree o apucase un fel de furtună și se aventură în a curăța întreaga casă.

Foamea era un lucru teribil. Nici nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise o casă. Orice casă. Nu un motel, nu o cameră închiriată temporar, ci un loc unde copiii să facă deranjuri îngrozitoare și unde aromele să invadeze bucătăria și ferestrele să strălucească pentru că tu le-ai făcut să strălucească.

Toate astea îi lipseau.

Siguranța și spiritul de familie, chiar și munca în casă și cu siguranță compania copiilor. Avea zeci de nepoate și nepoți și veri. Întotdeauna își dorise un copil. Lumina lunii căzu pe pleoapele care deodată i se închiseră. În regulă. Își dorise întotdeauna o jumătate de duzină de copii.

Bineînțeles însă că viața nu e chiar așa de simplă.

Tremurând tare acum, închise fereastra și se urcă în pat. Cearșafurile erau reci, dar se cuibări cu genunchii la bărbie și treptat se încălzi. Se gândi și la

copii, se gândi la o casă, la siguranță și la Jessica. Se gândi la canioanele bătute de vânturi ale ținutului Badlands și la istoria ținutului pe care indienii Sioux îl numiseră „Maco Sica”.

Și, când se simți destul de obosită, își lăsă gândul să zboare din nou, doar un pic, la Simon.

Un pic tachinat, un pic intimidat, se purta deja mai bine cu Jess. Îndepărtează bărbatul de la lucru; ține-l sub papuc prin mâncare decentă, odihnă, exercițiu și fir-ar să fie, devine aproape uman. Din câte își dădea seama, Simon pur și simplu se rătăcise în ținutul acela al lui „ar trebui să” unde guvernau responsabilitățile vieții.

Iar Bree era delirant de fericită că nu era implicată. De câte ori ajutase un suflet pierdut și dăruise tot ce avea? Și apoi fusese înșelată, călcată în picioare, proptită, cu inima pierdută și cu o înfățișare deplorabilă.

Din fericire, cu Simon nu exista riscul ăsta. Semănau ca bufnița cu ciocârlia și amândoi știau asta. Se purta cu ea mai precaut decât cu sârma ghimpată. N-o atingea niciodată, nici nu încerca. În afară de jocul de șah, seara – pe care îl inițiasse ea ca să-i atragă atenția de la lucru – în general, evita să fie în aceeași cameră cu ea.

Bree se simțea în siguranță cu Simon, mai în siguranță decât în preajma oricărui bărbat. Era un sentiment de securitate minunat, luxos, delicios.

În jurul orei două noaptea, auzi ușor cum se descuie ușa.

Capitolul 5

La început, Bree se gândi că sunetul cheii în ușa era doar în imaginația ei. Nu auzi nicio mișcare, nu auzi niciun sunet. Un grup de nori grei răspândi speranța unei nopți luminate de lună. În cameră era atât de întuneric că nu putea vedea decât straturi de umbre și, Dumnezeu, era obosită. Se zvârcolise și se întorsese de pe-o parte pe alta mai mult de o oră și, de câte ori închidea ochii, îi veneau în minte tot felul de gânduri negre. Se asigură din nou că clinchetul cheii nu fusese decât în imaginație. La urma urmei, cum putea Simon s-o găsească?

Dar o găsisese. Una din umbre se mișcă. Zări o licărire de lumină – reflecția părului lui lucios în fereastră – și înainte să apuce să deschidă gura, șoldul lui adânci salteaua lângă ea. Prima dată fusese intrigată, a doua oară o deranjase, iar a treia oară – dacă avea ceva de spus – nu avea să se mai întâmple.

— Du-te înapoi în pat, Simon.

Celelalte dăți o ascultase. Imediat. De data asta, se întinse și mai aproape de ea. Ca și când ar fi putut vedea pe întuneric, palmele îi alunecară pe fruntea ei. Degetele lungi și reci îi apucară părul, apoi i-l studiară. Apăsă ușor cu degetul mare în dreptul tâmpelor care o ardeau din cauza durerii de cap și care-i palpitau de somnul care nu mai venea.

Se simțea bine. Atât de bine încât, pentru o clipă, aproape că se dăruia degetelor lui care o dezmiertau magic și închise ochii. Aproape.

— Uite ce e, *cher*, asta este o *loufoque*, *zinzin*, *maboul*. Sau în orice altă limbă de pe pământul ăsta. Acum ridică-te, ieși pe ușa și du-te înapoi jos în patul tău.

Până acum instrucțiunile precise îi fuseseră de mare ajutor. În seara asta, nu făceau doi bani. Ca

mângâierea unei adieri primăvăratice, degetul lui arătător îi atinse buzele, făcând-o să tacă. Degetele se întoarseră în părul ei și începură să-i maseze fruntea. Freca și masa, iar mișcările îi erau lente, ușoare și liniștitoare.

Bree se gândi să-l trezească. Din punct de vedere tehnic lucrurile nu erau prea complicate, ea trebuind doar să-l zguduie zdravăn până se trezea, dar se temu să facă această alegere. Unul din motive îl constituia vechea superstiție populară cum că nu trebuie să trezești niciodată un somnambul. Poate era o prostie, dar dacă era adevărat? Dacă, trezindu-l, i-ar fi provocat o traumă profundă, cumplită, îngrozitoare?

Și mai exista cel de-al doilea motiv și mai îngrijorător pentru care nu se hotărî să-l trezească. Nici măcar în prima noapte nu-i fusese frică de Simon somnambulul; o tulburase, într-adevăr, dar era atât de lipsit de apărare, atât de blând, atât de vulnerabil. Îi era imposibil să creadă că el îi dorea răul.

Nu că se gândea că, treaz de-a binelea, i-ar fi făcut vreun rău... dar nu era prea sigură cum ar fi reacționat dacă s-ar fi trezit în patul ei în toiul nopții și fără nimic pe el.

Își trase cearșaful cu mâna peste sâni, ceea ce de fapt o apăra de nici ea nu știa ce. În seara asta, nu-l interesau sâni. Când termină masajul frunții, își concentrează toată atenția pe clavicule și umeri. Începu să strângă, să frământa, să-i maseze mușchii încordați de pe umărul drept, apoi de pe cel stâng.

Ea îi căută fața umbrită, studiind-o din greu, nereușind să înțeleagă *motivul* pentru care el făcea acest lucru. Oare el visa? Oare despre asta era vorba la un somnambul – despre un vis? Era ca un fel de necesitate? Poate doar pe întuneric putea el să

renunțe la mijlocele de apărare.

Dacă așa stăteau lucrurile și ea avea aceeași problemă. Simțea puterea mâinilor lui, vedea căldura din ochii lui, simțea cât de aproape era pe pieptul lui gol și cald. Conștientizarea acestei laturi sexuale o înfioră și făcu să-i fiarbă sângele în vene. Niciunul din iubiții ei n-o făcuse să simtă această insuportabilă intimitate. Niciun bărbat n-o făcuse vreodată să se simtă atât de... tensionată.

— Ce ai spune, spuse ea disperată, dacă te duc la tine în pat? Ți-ar plăcea? Ai încerca să-ți amintești că aceasta sunt *eu*, Simon? Cred că dacă ți-ai face un clasament de vreo zece femei, nici măcar n-aș fi pe listă. Doar dacă ne apropiem unul de celălalt și începem să ne zbârlim cu două pisici înfuriate.

El îi puse iar degetul pe buze. De data asta, vârful degetului îi încreți cuta buzei de jos, apoi trase vârful celei de sus. Era o atingere de dragoste. Erotică, senzuală și destul de clară.

Voia ca ea să tacă din gură.

Bree închise ochii, rugându-se să audă un răspuns miraculos. Simon se mulțumea pur și simplu cu masajul. Îi masă brațele, apoi antebrațele, apoi mâinile. Nu-i mai făcuse nimeni masaj. El îi atinse palma, o trase ușor de degete, roti încheietura. Nu se oprea și asta o făcea să-și simtă mâinile... grele. Înainte să termine, o făcu să-și simtă tot trupul languros, înfiorător. Nu-și dăduse seama că nu mai era acoperită cu cearșaful.

Când el terminase, ajunsese deja cu șoldurile mai sus pe saltea astfel încât spatele îi era proptit de căpătâiul patului. Înainte ca ea să-i ghicească intenția, el își băgă mâinile pe sub brațele ei ca s-o ridice. Pentru o clipă, o fracțiune de secundă, vârfurile

degetelor îi atinseră părțile laterale ale sânilor, dar fusese ceva întâmplător.

Îi așează obrazul pe pieptul lui. Își încolăci brațul pe după coaste. Apoi o așează și-i trase cearșaful și cuvertura până la gât.

Ea așteptă să-i audă bătăile inimii și avu impresia că asta era și tot ce-și dorea el. Niciun sărut, nicio îmbrățișare. Voia doar să scoată o femeie din minți, să o facă să se simtă dezmiertată și iubită, s-o excite până la orgasm... și apoi să adoarmă. Stând în șezut. Ținând-o în brațe.

Bree sări în sus. Blând dar ferm, brațul lui o reținu. Ea ridică încet capul. El se opri cu palma și-i rează capul pe piept. Nevoind să pară proastă, Bree ridică genunchiul. El scoase un sunet – primul pe care îl scotea ca somnambul – un chicotit gros, din gât, șoptit. Ea nu prea avea ce să facă cu un genunchi înfășurat în cearșaf.

— La naiba, Simon. Nu poți să-mi faci așa ceva!

El o sărută pe creștet, calmând-o, liniștind-o. Nu voia să-i dea drumul încă. Era o senzație cumplită. Ca și când el ar fi știut că se simțea tulburată, știa cât de singură se simțea în noaptea asta, cât de mult se foise în pat din cauză că acesta era gol și din cauza nopții însingurate.

Dar Simon nu avea de unde să știe toate astea.

Nu știa nimic despre toate astea. Totuși era aici. Și o ținea în brațe. Părul de pe piept o gâdila pe obraz. Inima avea un tic-tac ritmat, chiar sub urechea ei. Și, cu timpul, nemaiputând să se abțină, adormi.

La șase dimineața, locul de lângă ea era gol. Nimic nu se clintea în casă, nici măcar praful, iar aerul se cam răcise. Era o vreme numai bună de dormit, iar Bree nu se mai odihni cum trebuie de când venise în

Badlands. Își spusese să termine cu prostiile și să închidă ochii, dar nu putea. Era prea ocupată să-și roadă o unghie și să se uite urât la punctele din tavan.

Mi-ai făcut-o, Courtland și nu-mi place, își spusese...

Era clar că, dacă zăcea în pat, nu ajungea nicăieri.

Țâfnosă, morocănosă, nervoasă se dădu jos din pat și-și trase pe ea blugii și un tricou cu mâneci lungi. Împleticindu-se, coborî desculță cele două șiruri de trepte cu un singur gând în minte. Orice bărbat sau bestie care ar fi îndrăznit să-i iasă în drum, avea să se confrunte cu o adevărată violență.

Din nefericire, la jumătatea drumului spre bucătărie își dădu seama că aceasta era deja ocupată.

Simon nu aprinsese nicio lumină. Camera era întunecată, estompată, luminată vag doar de zorii zilei, dar își dădu seama că nici el nu se aștepta s-o aibă drept companie. Nici nu se pieptănase. Avea pe el niște pantaloni de catifea, fără pantofi, fără cămașă și bărbia îi era nerasă. Arăta ca un bărbat care tocmai coborâse din patul unei femei în care făcuse sex îndrăcit toată noaptea.

Nu de mult *chiar* se dăduse jos din patul unei femei, se gândi Bree nervoasă. Din patul ei. Doar că nu o sedusese; îi făcuse un masaj și tot nu înțelegea ce-l determinase s-o caute la miezul nopții. Voia companie? Dar Simon arăta bine, era inteligent și bogat. Ar fi putut să-și aducă un cârd de femei dacă voia companie. Femei drăguțe, active, formale care să țină prelegeri ca și el – nu țigănci din neamul Cajun – totuși Bree nu putea trece peste sentimentul instinctiv că el avea nevoie de ea. Sau de altcineva. Atât de tare, încât nopțile îi erau chinuite de o profundă singurătate sufletească.

Avea obiceiul prost de a se îndrăgosti de bărbații

care aveau nevoie de ea, dar cel puțin toți erau conștienți. De data asta era ridicol. Singura soluție era să-și facă bagajele, dar, deodată, i se rupse firul gândurilor. Simon ținea în mână dreaptă un ibric de cafea demodat și o lingură pentru măsurat în cealaltă mână.

Nu-și dăduse seama de prezența ei decât când ea îi luă obiectele din mână. Fără îndoială, avea de-a face cu formidabilul domn Courtland în locul vizitatorului nocturn cu sânge înfierbântat. Umerii ei deveniră rigizi ca și când ar fi vrut să se apere. Ochii întunecați, în care se putea citi osteneala, reveniră la viață.

— Sunt perfect în stare să fac o cafea.

— Știu. Ți-am gustat infuzia aia, *cher*. Poate că tu ai vrea să-ți crească păr pe piept, dar eu nu.

Dumnezeule. El schiță un zâmbet. Probabil nu știa că și cel mai mic zâmbet îl transforma dintr-un pește înghețat într-o ființă umană, dar lui Bree nu-i păsa de asta.

— Vrei să te ajut?

Ajutor? Dacă Simon ar fi vrut s-o ajute, ar fi putut să-i trântască ușa în față și s-o lase să plece mai departe pe furtună acum o săptămână. Dar mai mult decât atât, insistă s-o ajute. Dar ea chiar nu avea nevoie să-i vadă de aproape pieptul gol. Stătuse deja culcată pe pieptul neted, suplu, fusese gădilată de părul blond, îi cunoștea mirosul cald, adormitor al pielii. Se simțea destul de umilită, vinovată jenată.

— Trebuie să-ți vorbesc, îl anunță sec.

— Înainte de cafea? Tonul lui sună înfricoșat.

Nu găsi niciun răspuns. În clipa aia, era în stare să omoare pentru niște cafea. Avea impresia că durează o veșnicie până fierbe cafeaua.

Amândoi stăteau la geam în picioare, privind zorii

și culorile pastelate de la orizont. El n-o privea, nu vorbea, dar căska într-una, ceea ce-l făcea să privească cu ochii pe jumătate deschiși.

Bree nu zâmbi, dar, aproape fără să vrea, simți cum starea aceea neplăcută i se schimbă. Căscatul îl făcea să pară uman și ea nu putea nega că liniștea dintre ei era groaznic de neprietenoasă.

Când ibricul termină de filtrat cafeaua, amândoi reacționară ca doi dependenți de cofeină. Simon scoase două cani. Ea turnă. Amândoi, în același timp, sorbiră lacom din fiertura neagră și caldă, înghițiră și deliberat sorbiră a doua oară cu riscul de a-și frige limba. Ochii li se întâlneau într-un gest de profundă apreciere reciprocă a cafelei. Bree își mută imediat privirea. Dorința din ochii ei era reală, dar ea fu surprinzător de conștientă că dorința nu se referea numai la cafea.

Era destul de grav că se simțea atrasă de un iubit fantomă, dar cel puțin știa că el.

Courtland, n-o putea suferi. Tăcerea lui o demonstra.

— Trebuie să plec, Simon. Cât mai repede și de preferat azi. *Trebuie* că ai localizat-o pe mama Jessicăi până acum nu?

— Da. Este în Oregon.

— În Oregon?

— În Oregon.

Simon se aruncă în scaunul de căpitan din capul mesei.

— Liz a telefonat ieri. Se pare că a închiriat o casă de vacanță pe coastă. Ceva rustic. Și fără telefon.

Detaliile nu o interesau pe Bree. Se lăsă pe un scaun și-și ridică genunchii.

— Și cum rămâne cu Jessica?!

— După cum spunea Liz, fiica noastră îmi aparține. Nu definitiv, dar acum cu siguranță.

Îi privi insistent panglica de mătase din păr, gura mică și roșie, ca și când, privind-o, s-ar fi trezit din somnolență. Cu repeziciune apucă din nou cana.

— Nu că ar fi prima dată când stau cu Jess, dar până acum a fost întotdeauna vorba de momente de scurtă durată - zile organizate, weekend-uri planificate. Liz pretinde că totuși, actele de despărțire, greva foamei și toate prostiile Jessicăi dispar atunci când e cu mine. Prin urmare, ea crede că cel mai bine pentru Jess este să stea aici. A spus că mai vorbim peste trei săptămâni.

— Trei săptămâni? Țipă Bree. Dacă știai de ieri, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Ți-aș fi spus - îi aruncă o privire seacă peste marginea căinii de cafea - dar a fost petrecerea cu ceaiul. Am văzut cum te jucai cu fiica mea. Am văzut că eu nu o făceam și niciodată nu am știut cum să mă joc cu ea. Și m-am gândit că poate te conving să mai rămâi un timp.

Vechiul șiretlic, gândi Bree deprimată. N-avea de gând să se roage de ea. N-avea de gând să-i amintească că acea casă avea să fie „umplută” de instalatori și electricieni și colecționari de muzeu interesați de dinozauri și numai Dumnezeu știa cum avea să se descurce cu Jess.

Intenționa doar s-o privească cu ochii aceia obosiți, întunecați dar frumoși.

Simon avea nevoie de ajutor. Pentru fiica lui, pentru această minunată casă veche și, chiar dacă nu știa, pentru nopțile lui. Nu îl deranja în ce pat dormea; Bree începu să-și facă griji pentru el dintr-un cu totul alt motiv. Dacă avea să cadă pe scări? Dacă avea să

hoinărească pe afară și să se trezească rătăcit pe undeva?

Ar trebui să observi că a supraviețuit fără tine toți anii ăștia, Reynaud. Nu ai să te implici niciun pic mai mult și cu asta, basta.

Faptul că-și călcase pe mândrie și o rugase să stea o emoționa totuși.

În timpul zilei, reușiseră să se suporte unul pe altul când fusese vorba de Jessica. Simon nu părea să-și facă griji că ea avea să-i „contamineze” fiica, dar Bree era destul de sigură că personal o considera o pierde-vară ireproșabilă, neglijentă ca o găscă și de două ori mai într-o ureche. Și, sincer vorbind, știa că ar fi făcut orice, ar fi dansat chiar goală pe masă, numai ca să-i întărească lui părerea.

La dracu', o femeie nu putea să fie drăguță tot timpul și era atât de amuzant să-l enerveze.

Nervoasă, izbi cu cotul în genunchiul îndoit. Niciun bărbat nu merita atâtea necazuri. Problema nu era nici pe jumătate din cât de complicată era soluția. De fapt, Courtland nu avea nevoie de ea. Cu siguranță nu o voia și, dacă ea s-ar fi implicat mai mult, o singură persoană ar fi avut de suferit. Și nu el. Ea jurase, cu un an în urmă, să nu se mai arunce niciodată într-o relație unilaterală. Cine avea nevoie de bucluc?

— Am putea spune că este ca o slujbă, sugeră el.

— Nu vreau și nici nu am nevoie de-o slujbă.

— Sunt mai mult decât dispus să te plătesc.

— Ah, lasă naibii tâmpiții tăi de bani, Simon. Ți-am mai spus că nu-i vreau, spuse supărată.

Îi aruncă o asemenea privire de parcă ar fi vrut să o surprindă cu pupilele dilatate. Aparent, Simon era înconjurat de oameni care erau stimulați ușor de un carnet de cecuri. Bree se considera o tipă destul de

Iacomă, dar ceea ce-și dorea ea cu adevărat nu erau banii - lucru pe care Courtland nu avea cum să-l înțeleagă. Își legăna picioarele desculțe deasupra scaunului, dorindu-și să nu intre în vreo încurcătură.

— Spune-mi câte ceva despre fosta ta nevastă.

— Fosta mea nevastă? Ce Dumnezeu are de-a face Liz cu șederea ta aici?

— N-am spus că are vreo legătură cu șederea mea aici. Mi se pare doar...

Într-una din zilele astea avea să-și taie limba asta repezită.

— Mi se pare doar... neobișnuit... felul în care vorbești despre ea.

— Neobișnuit? Cum adică?

— Pentru că vorbești prietenos. Pentru că e clar că-i respecti părerea despre Jess. Dacă între voi doi există vreo tensiune, cu siguranță fiica ta nu are cum să-și dea seama. Cei mai mulți dintre oamenii divorțați vorbesc despre fostul sau fosta ca și când rănila despărțirii ar fi încă vii. Nu că ar fi treaba mea, spuse Bree grăbită.

Simon ridică din sprâncene.

— Asta nu te-a oprit niciodată.

— Poftim?

— Sunt sigur că există și alți oameni la fel de curioși ca și tine. Doar că eu nu am întâlnit pe nimeni în partea asta, în Saint-Louis. Așa, fără să-ți pese... în cazul tău, cred că te-ai uita și într-un W.C. încuiat. Liz și cu mine am avut o căsnicie prietenoasă și un divorț în termeni și mai prietenoși. Am terminat povestea.

Deci învață cum să mă tachineze, gândi ea pe ascuns. Era singurul lucru pe care îl învățase de la ea și acum îl folosea împotriva ei. Interesul pentru oameni nu era același lucru cu a-ți băga nasul unde nu-ți fierbe

oala. Putea să renunțe la un subiect de discuție cât ai bate din palme. Câteodată.

— Ei, hai, Courtland. Dacă v-ați fi înțeleș chiar atât de bine ați fi fost căsătoriți încă.

Pentru o clipă o măsură din ochi, gânditor, studiind problema.

— Noi doi, Bree, avem păreri diferite despre ceea ce înseamnă o căsnicie. Am cunoscut-o pe Liz când își pierduse ambii părinți într-un accident de magmă. Era o perioadă grea pentru ea... și eu eram acolo. Pentru un timp, așa a mers căsnicia noastră - ea se afla într-un moment când avea nevoie de protecție și stabilitate. Dar a venit clipa, cum se spune, când ea nu a mai avut nevoie de mine.

Parcă ar fi citit totul de undeva - vorbea despre fapte, dar nu simțea nimic - și continua în același fel.

— Am mai dus-o așa un an pentru Jessica, dar a fost o prostie. Liz voia să se termine și eu știam și până la urmă între noi ajunsese un fel de război rece - ceea ce nu era bine pentru Jess. Nu știu cum se descurcă alții cu un divorț, dar, din punctul meu de vedere, nu există scuze - niciodată - pentru vreun scenariu unde la mijloc este prins un copil. Nu sunt de acord cu toate lucrurile pe care le face fosta mea soție - este prea sentimentală, exagerează mereu, o lasă pe Jessica s-o tragă pe sfoară. Dar o adoră pe Jess, așa că-mi țin gura închisă și încerc s-o suport de câte ori pot. Acum mai este ceva ce vrei să știi?

Bree înțelese că el voia s-o lase baltă, dar avea impresia că este la ultima secvență dintr-un film și că pierde partea cea mai importantă. Se însurase cu Liz pentru că așa dorise sau pentru că ea avea nevoie de el? Nu se simțise lovit în orgoliu când ea voise să se despartă? Își dădea oare seama cât de rari sunt

bărbații care fac un sacrificiu pentru a nu-și face copilul să sufere?

Își spuse că ar fi bine să renunțe, dar mai puse o ultimă și scurtă întrebare:

— Ai iubit-o?

Răspunsul lui veni direct, cinstit și plat ca o incantație monotonă:

— Am ținut la ea. Dar dragoste nu a fost.

— Niciodată?

— Nu. Ochii lui aveau o expresie rece. Liz ar fi prima care ți-ar spune că nu sunt un bărbat pasional. Și nici sentimental. Acum am terminat cu întrebările, Reynaud?

El nu clipi deloc. Bree se aștepta ca el să intimideze pe oricine cu ochii aceia duri și cu tonul sarcastic. Ea nu era intimidată dar deodată, înțelese de ce el fusese de acord cu această conversație. De fapt o avertiza: *Ăsta sunt eu. Domnul Nesentimental și Rece. Nu sunt un bărbat care să poată face o femeie fericită – nici măcar în pat.*

Bree îi pusese o groază de porecle, dar acum era pentru prima dată când avea motive să se îndoiască de inteligența lui. Bineînțeles, la prima vedere, îl etichetase ca pe un pește rece. Nu putea nega că nu se descurca destul de bine în exprimarea sentimentelor.

Dar amantul din Simon ieșea la iveală noaptea. Vizitatorul ei de la miezul nopții avea pasiune și emoție de dăruit. Nu profitase niciodată, dar, cu fiecare ocazie, înțeleșese nevoia ei și apoi răspunsese cu sensibilitate și tandrețe irezistibilă. Făcea o femeie să se simtă în siguranță... ca și când ar fi știut ce are de făcut pentru a avea grijă de ea. Și făcea o femeie să se simtă în pericol... pentru că dorința din Simon era atât de reală

- o dorință masculină enormă, îndrăzneată de a atinge, de a ajunge la ceva, de a îmbrățișa. De a iubi.

Cum a putut crede prostește că era un om rece? Bree simțea că se înfioară toată chiar și atunci când își imagina cum ar fi dacă el ar fi treaz și dezlănțuit în pat.

Și la fel de repede cum ieși acest gând la suprafață, ea privi în jos la zațul de cafea din cană. Ceva nu era în regulă pentru că distincția dintre Simon din timpul zilei și Simon din timpul nopții devenea din ce în ce mai vagă. În ambele cazuri, își aducea aminte de un stup de viespi pe care îl găsisese într-o pădure pe vremea când era copil. Ispita mierii dulci și din belșug se dovedise a-i aduce o nenorocire și, după cum era de așteptat, sfârși prin a fi înțepată. Foarte rău.

— N-ai spus deloc, reluă Simon, de ce trebuie să pleci așa de repede.

— Pur și simplu trebuie.

— Pari sigură de asta.

— Foarte sigură. Coborî de pe scaun, simțind nevoia de mișcare, de acțiune. Cana de cafea i se golise, așa că se duse să aducă ibricul.

— Într-un fel, mi s-a părut că ți-a plăcut să stai aici. Ochii îi coborâră pe gâtul ei, zăbovind pe porțiunea goală de deasupra tricoului. Tocmai am observat că nu mai porți lăntșorul pe care îl purtai de obicei. O privi pe deasupra cării cu cafea, murmură ceva în franceză și apoi șterse cu spălătorul cafeaua pe care o vărsase. Mi-a spus Jessica despre lăntșor. Spunea că este un talisman pe care tu îl numești ceva de genul *meron*.

— *Maron*, îl corectă ea automat.

— Mă rog, *maron*.

Își roti cu grijă limba pentru a pronunța corect.

— I-am spus lui Jess o poveste populară despre

acești mici sâmburi care plutesc pe ape. Spunea că *maron* înseamnă pierdut. Că acești Cajuni cred că există un suflet rătăcit care trăiește în sâmbure, de aceea superstițioșii poartă un maron. Este felul lor de a fi siguri că un suflet rătăcit ajunge întotdeauna acasă. Nu ești deloc superstițioasă, Bree, nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, am ajuns în secolul douăzeci. Normal că nu sunt superstițioasă, spuse ea nervoasă.

— Hm.

Sorbi cu buzele cafeaua fierbinte din cană. Apoi înghiți.

— Totuși, lanțul pare a fi un talisman curios pentru o femeie care nu are un cămin și care nici măcar nu-și dorește unul. Ar fi posibil să vrei, să te stabilești undeva pentru o vreme. Odihnește-te puțin, mai gândește-te la ce vrei cu adevărat. Deși sunt sigur că ești foarte fericită să trăiești așa, călătorind...

Dacă i-ar mai fi criticat o singură dată stilul de viață, probabil că avea de gând să-l strângă de gât. Mai mult, o apucă deodată mâncărimea și frământarea. Simon nu făcuse atâtea bani fiind un prost. Nu se pricepea să țină companie altora, dar asta nu însemna că nu putea să simtă nimic. Își dăduse seama că ea avea nevoie de o pauză; înțelesese cât de mult își dorea ea un cămin. Ghicise chiar că era jenant de suspicioasă cu orice semn prevestitor.

Știa destule despre ea cât să o facă să-i fie sincer teamă. Îi păsa deja prea mult, știa deja că un compiler n-ar avea șanse de izbândă într-o relație cu Simon.

Courtland era un om complex, cu sentimente clare, adânc înrădăcinate, care rătăceau prin formidabilul lui inconstient. Totuși, formidabil nu

Însemna întotdeauna și mare. Bree continua să aibă senzația că o groază de pantaloni s-ar alinia în șir doar dacă ar fi avut femeia potrivită care să-l țină ocupat – și foarte obosit – în pat. Dacă ar fi fost ocupat, Simon n-ar fi avut timp să umble somnambul. Femeii potrivite nu i-ar trebui mult să-i scoată la suprafață sentimentele fiindcă, fir-ar să fie, pasiunea era doar un strat disponibil aflat imediat sub suprafață.

Femeia potrivită, bineînțeles, era o frază foarte importantă. Bree știa că ea nu era așa. El era un *gros chien*. Iar ea era o țigancă cu mare experiență în dureri de inimă.

Să plece era singura soluție rațională, se hotărî și se răsuci pentru a-i spune cu fermitate acest lucru, când o zări pe Jessica în ușă.

Copila își prinsese părul încurcat cu un pieptene din carapace de broască țestoasă. Avea o cămașă roșie și pantaloni sport portocalii. Șosetele galbene lăsate în jos îi completau ținuta, dar nu și machiajul. În spatele ochelarilor cu rame albastre avea rimel din belșug și fard verde și găsisese pe undeva niște cercei cu clipsuri atârănători – ceva vechi cu strasuri – care se potriveau ciudat unei ținute de stradă.

— Bună, tati. Bună, Bree. Ce avem la micul dejun?

Privirea ștrengăritei o făcu pe Bree să chicotească fără să vrea, dar tatăl ei nu avu aceeași reacție. Machiajul, cerceii, aranjamentul coloristic – Simon își măsură fiica cu privirea și apoi îi aruncă lui Bree o privire înnebunită.

Autoritatea omului de afaceri, aura aceea de control, tărie și sânge rece dispăruseră. Cerceii cu pietre false nu păreau rezonabili minții lui Simon. Avea o privire disperată. Parcă spunea: „Ce ar trebui să fac? Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă”.

Bree simți cum i se înfierbântă mâinile, ca și când cineva îi leagă încheieturile cu niște cătușe emoționale.

Era clar că va pleca.

Curând.

Dar, poate, nu va pleca chiar așa de repede. Simon o iubea pe Jess. Se simțea răspunzător pentru ea. Era de presupus că și-ar fi dat viața pentru drăcușorul de patru ani... dar se părea că nimeni nu-i spusese că avea simplul drept de a se bucura de fiica lui.

Capitolul 6

Pe ecranul computerului era un desen ingineresc complicat – un proiect al unui sistem mecanizat pentru un depozit de mărfuri. Chiar înainte de a cere acest contract cu Boston, Simon cunoștea sistemul. Îl mai instalase în alte trei companii dar, de data asta, unul din inginerii lor dorea o modificare de design. Ideea era bună, dar creștea prețul lucrării cu șaptezeci de mii de dolari.

Simon nu se mulțumise niciodată cu mai puțin și nici acum nu avea de gând s-o facă. Folosind grafica pe computer, încercă alternativele și apoi le testă matematic pentru a introduce modificarea ieftin. Nimic nu ieșea. Erau răspunsuri; singura problemă era să le găsească până joia viitoare. Nu era singurul consultant în inginerie care cerea acest contract.

Mai mult chiar decât își dorea contractul, voia să-l facă bine, dar îi fusese imposibil să se concentreze în ultima săptămână. Într-o cameră, îndepărtată, scările mobile scârțâiau pe podeaua de lemn. Ciocanele loveau neîncetat prin casă. Se auzeau voci și pași și la

fel răsună deodată o voce lângă el:

— Bree mi-a spus să-ți zic să închizi computerul, tati.

— Nu pot acum, iubito, murmură el. Era un contract de milioane, iar el era vârat într-un ținut de coioți și câini de preerie.

— A spus că trebuie să-l închizi. A spus că tipul trebuie să taie sucul.

— Să taie... sucul?

Când Jessica vorbea despre suc se referea de obicei la băuturi, mere și portocale. Îi trebui o secundă să înțeleagă că Bree o învățase pe fiica lui un mod complicat de a-i spune că avea să se întrerupă curentul.

Salvă rapid materialul și ieși din program. Închise computerul. În spatele lui, degete lipicioase i se încolăciseră în jurul gâtului într-o strângere afectuoasă.

— Hei, mormăi el. Cu asta câștigă un sărut pe obraz. Un sărut lipicios din cauza gemului.

Înainte să apară Bree, fiica lui nu știa ce înseamnă ordine sau control. Acum știa și mai puțin.

Strânsoarea de pe gâtul lui nu slăbi decât când își înfipse un deget în șoldurile durdulii. Jessica îi dădu drumul chicotind... sunet ce avu un curios efect liniștitor asupra nervilor lui încordați.

Se lăsă pe mâna unui impuls neobișnuit și-și ridică fiica sus în brațe. Ca răspuns, Jess chicoti și mai tare și Simon auzi în silă, în mintea lui, vocea tărăgănată a lui Bree. *Uită de ordine și control. Ea vrea să fie alintată. Vrea să fie îmbrățișată. Vrea să te rostogolești pe podea cu ea.*

Dacă ar fi avut de gând să asculte un sfat – ceea ce niciodată nu făcea cum trebuie – n-avea de gând să se încreadă în judecata unei vagabonde șomere cu

ochi albaștri. În ceea ce o privea pe fiica lui, Bree avea totuși întotdeauna dreptate. Greutatea din brațele lui, mirosul, hainele murdare de gem ale fetei de patru ani – era greu de imaginat ceva care să te facă să te simți atât de bine.

Înainte, Simon păstrase oarecare rezerve față de fiica lui. Așa crezuse că e bine. Jess reprezenta o responsabilitate pretențioasă și îngrozitoare. Liz nu putea să definească disciplina nici dacă se uita în dicționar, așa că el considerase că așa trebuia să se poarte cu fiica lui. Mai mult decât atât, nu se pricepea să se apropie de oameni. La naiba, era păcătos în privința asta și, din ziua în care ea se născuse, se simțise inapt să fie un tată bun. E un copil, idiotule, îi tot spunea Bree. Iubește-o. E chiar așa complicat?

— Unde mergem?

— La cea mai apropiată chiuvetă, ca să te speli pe față și pe mâini.

— Nu pot, răspunse Jessica serioasă.

— Îți spun eu că ai să poți.

— Nu pot, tati. Serios. Nu curge apa.

Se opri în mijlocul bucătăriei. Nu era apă, nu era curent, vreo treizeci de oameni alergau de colo-colo făcând zgomot și mizerie prin toată casa – dacă mai avea o săptămână ca asta, își ieșea din minți.

O așeză pe Jess pe tejgheaua barului, cu picioarele atârându-i. Întinse mâna după o cutie cu șervețele. Progresul echipei de muncitori îi mulțumea. Într-o săptămână, totul avea să fie gata. Un nou acoperiș, altă instalație electrică, alt cuptor, altă izolare termică și înăuntrul casei totul va fi vopsit și reparat. Dezordinea era înfiorătoare, dar se rezolva mai rapid și era mai eficient să facă totul deodată decât s-o lungească.

Din punct de vedere tehnic, totul mergea bine, dar erau câteva defecțiuni neașteptate pe care el nu le prevăzuse. Una dintre ele era Jess, care era aproape la fel de înnebunită după această monstruozitate în stil gotic ca și Bree. De câte ori vorbea despre vânzarea casei, cele două îl priveau ca și când ar fi fost un maimuțoi.

Apoi era echipa. Centrul local de forță de muncă era în majoritate alcătuit din cowboy. Băieții erau buni – din câte știa Simon, oricine creștea la o fermă era un om care se pricepe la toate. Îi plătea foarte bine, iar calitatea lucrărilor le dovedea abilitățile. Problema era legată de sex. Echipa era alcătuită numai din bărbați, ceea ce lui Bree i se părea perfect, gândi el pe ascuns.

Băieții țineau cu toții la ea. Oriunde-și arunca privirea, Simon vedea un tinerel încercând să flirteze cu ea sau vreun moșneguț care se străduia s-o facă să râdă. În afară de clipele când era plecată pe undeva cu Jessica, era în toiul activității, mișcându-și repede picioarele slăbănoage, aducând bărbaților sandvișuri sau unelte pe care le târa după ea, ghicind pe unde avea cineva nevoie de o mână de ajutor.

Simon înțelesese de la început că ea nu-și dădea seama ce se întâmpla. Își imagina că toți sunt „prietenoși”. Cum putea o femeie să călătorească prin toată țara și să rămână atât de naivă, el nu putea înțelege. Jumătate din acei cățeluși salivau după ea și asta era în ținut de jefuitori. Se părea că ea nu înțelege ce efect avea asupra unui bărbat vorbirea ei târăgănată, ochii leneși și coapsele care-i foșneau.

— N-o să reușești, tati, spuse Jessica cu răbdare.

Era la al cincilea șervețel, dar toată hârtia uscată care era pe terminate nu făcea decât să împrăstie gemul lipicios.

— Ce *este* chestia asta?

— Ridichi.

— Ridichiile nu sunt lipicioase.

— Trebuie să fie. N-am mâncat deloc din prăjiturile alea albe cu gem în ele, spuse Jessica cu sinceritate.

O așază pe micuța pe podea, știind că era ocazia ideală ca să-i țină un discurs despre adevăr, încredere și integritate, dar pe moment era prea zăpăcit.

— Scumpo, unde este Bree? Întrebă întâmplător.

— Cu tipul ăla.

— Ce tip?

— Tipul care taie sucul.

Jessica fugi ca să scape. Simon mai rămase un minut încercând să-și șteargă gemul scârbos de pe degete și apoi, imediat, adună toate șervețelele. Avea o mie de lucruri de făcut. Sus, izolase o cameră în care erau colecțiile lui Fee; le terminase, dar nu complet, pe toate. Putea să-i verifice pe lucrătorii care reparau acoperișul, să vadă cât mai progresează vopsitorii la parter și securitatea întregii instalații electrice era, desigur, altă problemă. Simon studie lista priorităților și ajunsese la o concluzie evidentă.

Electricitatea era mai importantă decât orice. Tabloul de siguranță era în centrala termică, înainte să dea colțul, auzi voci.

— Ține-o așa, Bree, vrei?

— Sigur. Așa e mai bine?

Scoasă din funcțiune, centrala termică era întunecată și plină de umbre. Mașina de spălat, plină de zgârieturi și uscătorul erau băgate într-un colț. Masa de lucru ațâța ca o lespede preistorică din lemn, în contrast cu țevile strălucitoare ale furnalului nou instalat. Decorul nu-l interesa pe Simon. Toată atenția

îi era îndreptată spre cele două corpuri alipite, ridicate până la tabloul electric.

Ajunsesese să-l cunoască pe Tom. Era bine. Băiatul nu numai că avea licență în electricitate dar avea experiența practică de a munci alături de tatăl lui de când era puști. Din punct de vedere fizic, era înalt și blond, avea un zâmbet timid, ușor și mergea în salturi, plin de îngâmfare. Simon își imaginează că era prea tânăr ca să se bărbierească. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Și n-avea să ajungă la treizeci de ani pentru că o să moară dacă nu o lăsa în pace pe Bree.

Bree avea umerii apropiați, ținând farul proiector astfel încât Tom să poată testa fiecare circuit. Stătea pe vârfuri, încercând să țină cu grijă lumina. Simon nu-l putea învinui pe băiat că-și neglijează lucrul, dar ochii îi erau mai al dracului de ocupați decât mâinile.

— Cu siguranță nu ești de pe aici cu accentul ăsta.

— Sunt din Louisiana.

— Serios? Bayou și magnolii și toate celelalte?

— Toate celelalte.

— Bănuiesc că nu prea-ți place să dansezi.

Ea râse din nou.

— E ca și când ai întreba dacă e soare în inimi.

— Vorbesc de o clădire pentru dans acum, nu ceva modern. Comunitatea o aranjează - un mic ring de dans, un pic de rock...

Simon tuși și-i întrerupse jovial.

— Trebuia să-mi spui dacă aveai nevoie de ajutor, Tom. Amândouă perechile de ochi se îndreptară spre el. Nu o privi deloc pe Bree, dar îi luă cu blândețe lanterna din mână și o îndreptă spre tabloul cu siguranțe.

— Îmi imaginez că putem termina destul de

repede. Mă pricep și eu la electricitate. După cum spuneam, trebuia să vii la mine dacă aveai nevoie de ajutor.

Doar atât spuse. Nimic amuzant, nimic ciudat. Nimic care s-o facă pe Bree să râdă.

Simon presupuse că la cină vor mânca sandvișuri cu brânză. Fără curent și apă o jumătate de zi, nu-și imagina cum ar fi putut ea să gătească.

Bree îi sugerase voioasă că viața lui nu depindea nici pe departe de dispozitivele electronice și, plină de vervă, realizase o cină care îndemna și un călugăr să renunțe la post. Pâinea ieși din vatră și la fel cartofii cu sos de mentă. Friptura înnegrită de piper fusese prăjită pe un grătar pe care îl amenajase afară.

Cărbunii erau încă roșietici. Pe la ora șapte, temperatura tocmai începuse să scadă, iar cerul mare era de un albastru profund, infinit. Pe Simon nu-l interesau romantismele astea cu cărbuni roșii și cer albastru, dar decorul îl făcea să-și țină ochii departe de Bree.

Ținea farfuria în poală, iar spatele îi era rezemat de unul din leii de piatră de pe veranda din față. Bree se rezema de celălalt leu de piatră. Jessica terminase de mâncat și aduna flori sălbatice din preeria năpădită de buruieni pe care unchiul lui o numea pajiște. Simon tot nu înțelesese de ce mâncau afară – instalația de apă era terminată, bucătăria era iar funcțională dar se părea că Bree dorise să mănânce afară.

Așa că el îi satisfăcuse această toană. Probabil că i-ar fi făcut pe plac și dacă ea ar fi așezat farfuriile și argintăria în podul casei. Metodic, unse cu unt ultima bucată de chiflă.

Degetele ei de la picioare intrară în câmpul lui

vizual. Avea picioarele goale și își dăduse unghiile cu roșu. Se potriveau cu gura, care nu era deloc rujată. Niște pantaloni albi îi strângeau coapsele, avea o cămașă albastră care se adâncea la gât în formă de V și-și dăduse părul după urechi ca să nu-i vină în ochi, totuși șuvițele mătăsoase și zburdalnice i se răvășiseră din cauza vântului.

Puse jos farfuria goală, oftând satisfăcută și ceea ce cu regret descoperi Simon era felul în care făcea ea totul. Voioasă, senzuală și cu o bucurie de viață specific feminină, care-l făcea să se simtă... nervos.

Înfipse cuțitul în ultima bucățică de friptură din farfurie, gândindu-se că s-a descurcat – o masă liniștită, în tihnă. Jurase că nu va spune nimic și nu spusese. Când vorbeau despre Jess, totul mergea de minune. Dacă atingeau vreun subiect mai personal, el ori sfârșea prin a vorbi ca un ticălos rațional... ori închidea repede subiectul.

Bree nu știa ce simte el pentru ea. Nici n-avea de unde să știe. Ea era o femeie veselă. El își transformase viața în responsabilități. Ea era cuceritoare, deschisă, cu poftă de viață – lucru care lui îi lipsea. Simon putea scrie chiar o carte despre inhibiții. N-avea nicio scuză – absolut niciuna – pentru atracția jenantă pe care o simțea față de ea. Când erau împreună, tensiunea îi creștea, luând un asemenea avânt, de parcă era o sămânță purtată de vânt. Slavă Domnului că avea control deplin asupra acestei atracții.

— Ei... se ridică Bree și se întinse, cred că ar fi mai bine să mă duc înăuntru să mă schimb.

Și singurul subiect pe care el hotărâse să-l ocolească ieși la iveală.

— Să nu-mi spui că ieși cu băiatul ăla. Nici măcar

nu-l cunoști. Ochii albaștri și blânzi îi prinseră expresia. Avea sentimentul neplăcut că pe ea o amuzase.

— Tom e doar un puști, Simon. E un băiat foarte drăguț.

— N-ai de unde să știi.

— Se învâрте pe aici de o săptămână. Îl cunosc destul de bine. Nu e vorba decât de un dans. Ce părere ai despre friptură - prea mult piper?

— Friptura a fost excelentă, spuse sec. La ce oră vine să te ia?

— Nu vine. Conduc eu și mă întâlnesc cu el acolo.

— Vezi, sări el.

— Ce să văd?

— Dacă nu i-ai spus să vină să te ia înseamnă că nu ești sigură dacă te duci.

— Așa este, murmură ea.

— Cum adică, așa este?

— Vreau să spun că ai dreptate. N-am vrut să vină să mă ia. Vreau să fiu cu mașina mea. Poate el bea. Poate se gândește și la altceva decât un dans. Deși nu cred, altfel nu m-aș duce, dar, întâmplător, sunt în stare să fiu precaută.

Îl atinse afectuos pe umăr ca și când ar fi avut o sută de ani, iar el ar fi fost un școlar. El avea treizeci și cinci de ani. Ea era relativ copil și, atâta timp cât se considera Unchiul, putea să se descurce cu afacerea asta tensionată.

— N-ai nimic împotriva dacă plec câteva ore, nu-i așa? Îl întreabă blajină.

— Bineînțeles că nu.

— Dacă aveai nevoie de mine...

— N-am *nevoie* să faci niciun drac. Ai muncit ca un sclav, deși ți-am spus că nu era nevoie.

— Am crezut, spuse ea blând, că într-adevăr vrei

să scapi de mine un timp. Nu pot să cred că vrei să-ți petreci seara luând iar bătaie la șah.

Simon era prea gentleman să-i spună că singurul motiv pentru care îl bătea la șah era pentru că făcea mutări absolut demente, neașteptate.

— Gândește-te, *cher*. O seară liniștită și calmă. Nici nu-ți dai seama cât de mult o să-ți placă, îi spuse veselă și deodată întoarse capul către Jessica. Trebuie să stau de vorbă cu fiica ta.

Pentru o clipă, se simți în egală măsură zăpăcit de fâșiile viu colorate ce se roteau prin grădină.

— Aș vrea să poți. Eu am încercat, dar fără vreun rezultat. Nu îmi vine să cred ce haine poate să pună pe ea.

Bree chicoti.

— Se îmbracă cu ce-i place. Ce-i rău în asta?

— Are patru ani și poartă cercei.

— Asta este problema? Luna asta trebuie să fie atrăgătoare. Cu siguranță luna viitoare va fi ca o broască.

Simon nu înțelese de ce consideră sfatul ei atât de liniștitor când femeia asta nu avea nici măcar bunul simț să poarte pantofi.

— Nu crezi că e un pic cam... anormal... să umble pe aici mai fardată decât un clown de circ?

— *Normal* e un cuvânt atât de prostesc. Este sănătoasă și fericită și se simte teribil de independentă. Dar, dacă trebuie neapărat, am s-o las să fie... deși, în ceea ce privește machiatul, trebuie să recunosc că fiica ta și cu mine ne cam batem cap în cap.

Bree își șterse praful de pe fund și coborî scările în grădină.

— Drăcoaica aia mică mi-a șterpelit fardul

albastru și-mi trebuia în seara asta.

Simon îi privi coapsele legănându-se către Jessica, văzu cum adierea vântului îi împrăștia claua de păr negru și se gândi că avea dreptate. Avea nevoie de o seară fără s-o aibă prin preajmă. Timpul de după cină și-l rezerva pentru Jess, dar odată ce nebunatică adormea, Bree îl aducea în general în bucătărie și aranja tabla de șah. Între doi adulți, șahul era o modalitate inofensivă de a petrece seara sau ar fi trebuit să fie, dacă el s-ar fi putut concentra asupra jocului și nu asupra gurii ei roșii și catifelate, asupra picioarelor foarte lungi sau asupra jucăușilor ei ochi albaștri. La ea orice era sexy. Probabil se spală pe dinți cu pasiune, gândi el sec.

Simon se întinse după ceaiul cu gheață. Când își lăsa deoparte sentimentele ca pe niște dorințe ordinare învechite, nu se simțea atât de nervos. Era umilitor de conștient că probabil n-ar satisface-o în pat. N-avea cum să satisfacă o femeie atât de pasională, energetică și senzuală.

Pe moment, totuși, prinse mâinile Jessicăi, învârtind-o. Amândouă râdeau. Bree adusese acest râs incredibil în viețile lor, dar, dacă i-ar fi privit ochii într-un anume moment și într-o anume lumină, ar fi zărit ceva ciudat. Singurătate, dor, suferință... și durere. Cicatricile unor răni de femeie, nu ale unei copile. Și gândi cu stupiditate că și ea, la rândul ei, avea nevoie de cineva.

Poate are nevoie de cineva, Courtland, își spuse. Dar nu ești tu acela. Cât timp era Bree aici, avea grijă de ea. Simon era hotărât să se considere ca un unchi de-al ei, chiar dacă ideea asta îl omora. Totuși, îi veni în minte gândul stupid că, dacă avea să se întoarcă acasă cu rujul șters, cu o unghie ruptă – ceea ce ar fi

Însemnat clar că băiatul ar fi atentat asupra ei – atunci puștiul avea să regrete că s-a născut.

Bree trase portiera Volkswagen-ului atât de ușor că niciun șoarece nu ar fi auzit-o. Ceasul arăta aproape ora două noaptea. Pe cerul plin de stele nu se zărea niciun nor, dar afară era destul de rece cât să-ți clănțane dinții.

Totuși, zăbovi o clipă sprijinită de capota mașinii pentru a-și scoate pantofii cu tocuri înalte. Picioarele goale îi înghețară imediat pe pământul rece și nisipos, dar nu-i păsa. Dansase până la epuizare. Degetele-i aveau nevoie de o cameră și trebuia clar să-și limpezească puțin capul. Două beri. Un record pentru ea. Localul fusese plin până la refuz, cald și plin de fum de țigară, iar muzica fusese sălbatică. Tom era un dansator fantastic, iar energia din ea explodase. Dăduse drumul la tot ce era în ea.

Dar asta nu o ajutase.

Apucând cu degetul curelușele pantofilor, urcă pe vârfuri scările din față, până la lei de piatră. Tom fusese adorabil. Un pic cam îngâmfat, dar o făcea mai mult pentru spectacol. Vorbea lent și dulce și-și dăduse seama, cu două ore în urmă, că la sfârșitul serii va prinde curaj. Nu-i trimisese niciun semnal, dar el era bărbat și un bărbat află întotdeauna dacă are vreo șansă de reușită. Se limitase la un sărut, dar într-adevăr îl sărutase. Nu fusese nici nemaipomenit, nici groaznic dar putea să simtă același lucru și dacă ar fi sărutat un cățeluș cu labelle moi.

Deci nici asta nu o ajutase.

Contase pe această seară ca să forțeze anumite sentimente pentru Simon. Ar fi putut-o ajuta să scape de ele, să-și tocească pantofii dansând cu un tânăr cu

siguranță drăguț. Ori de câte ori călătorise pe undeva, se implicase cu oamenii de pe acolo, intrase în localurile lor. Ar fi trebuit să fie o seară minunată.

Dar ea fusese groaznică. Nimic nu era la fel fără acel bărbat oribil. Șase ore fără să se certe cu cineva, nimeni care să se repeadă la ea cu percepții prea clare și cu raționamente de valoare – ar fi trebuit să fie îngrozită. Oare Courtland chiar o dorea? Nu. Voia să se implice mai mult din punct de vedere sentimental cu Courtland? Nu. O atinsese măcar odată cu un deget, arătându-și astfel dorința sau simpatia sau orice alt sentiment? Nu. Cel puțin nu când era treaz. Atunci de ce o plimbare liniștită pe întuneric, sau un joc de șah sau o ceartă la micul dejun erau mai excitante decât orice făcea fără acel nenorocit de bărbat?

Asta nu e o întrebare grea, Reynaud. Ai nevoie de o cămașă de forță. O mică pauză în unul din acele locuri cu mulți copaci și îngrădite și gratii mici la ferestre.

Trăgându-se un pic înapoi, atentă să nu trezească pe nimeni, răsuci cheia în broască. Scârțâi un pic, dar nu prea tare. Ușor, cu mare grijă, apăsă pe clanță. Probabil că Simon lăsase o lumină aprinsă pe palier, pentru că holul era întunecat dar nu foarte tare. Intră pe vârfuri și închise ușa cu grijă. Căscă. Se întoarse. Și țipă.

— Eu sunt. Nu e nicio fantomă.

Ținându-și încă mâna pe inimă, rosti printre dinți:

— M-ai speriat de moarte. Ce mai faci încă sus?

— Ai fi putut face o pană.

— Simon, am schimbat milioane de cauciucuri la viața mea.

Stătea în mijlocul scării, ghemuit cu brațele încolăcite pe după genunchii îndoiți. Mânecile cămășii

erau suflecate, iar părul îi era răvășit și pe loc Bree își dădu seama că lucrase. Semnele erau de neconfundat. Când Simon era extenuat și-ar fi încercat norocul cu un urs grizzly, apoi s-ar fi răsucit și s-ar fi năpustit asupra unui leu.

— Ai muncit în noaptea asta, îl acuză Bree.

— Curentul a fost întrerupt o jumătate de zi. Bineînțeles că am lucrat.

— Și nu ți-ai băut coniacul.

Își îndreptă atenția asupra ochilor lui negri și strălucitori ca două mărgeluțe.

— Reynaud, ce-ar fi să încerci să pricepi că pot să supraviețuiesc și fără coniacul de noapte? De unde ți-o fi venit ideea că sunt un băutor? Am trăit luni de zile și fără asta.

— Aduc doar unul mic. Pentru amândoi, spuse repede.

Bucătăria era foarte întunecată și lumina bruscă de deasupra capului o deranjă la ochi. Turnă un pic de coniac franțuzesc pentru ea, iar pentru el turnă într-un pahar de apă până îl umplu ochi.

Era încă acolo. Pe a șaptea treaptă. Adună faldurile fustei de stambă și se așeză pe a patra treaptă. Se uită cam urât la ea când îi întinse paharul, dar luă o înghițitură. Nu era înțelept să rămână – holul singuratic și lumina slabă creau pe scări o atmosferă intimă – dar nu dura mult să termine coniacul. Niciodată nu dura mult.

— Te-ai distrat bine?

— Minunat, răspunse ea aiurea.

— Deci îți pare bine că te-ai dus.

— Foarte bine.

Îi aruncă un zâmbet hotărât, apoi își dori să nu o fi făcut. Nu-i era ușor unei femei să se mai țină bine

după șase ore de dans, totuși Bree era conștientă că nasul îi strălucea, obrajii îi erau colorați iar părul i se desfăcuse din clamele cu care fusese prins. El o studia atât de insistent, încât simți cum îi crește pulsul și această situație se înrăutăți când el își fixă privirea asupra gurii ei.

— Ți-a făcut necazuri?

Dracul o puse să spună:

— Nimic cu care să nu mă pot descurca, amuzându-mă chiar.

Simon oftă. Cu voce tare.

— Singurul motiv pentru care te-am întrebat este că el lucrează aici. Și, dacă ți-a făcut probleme, mâine nu mai are ce căuta aici.

— Simon?

— Te ascult.

— Încearcă să-ți amintești că am douăzeci și șapte de ani, vrei? Dacă Tom mi-ar fi dat bătaie de cap, nu ar mai fi fost mâine aici pentru că ar fi fost vânăt și probabil și-ar fi îngrijit coastele rupte.

Văzu cum strânge din buze și se supără. Simon era protector cu toată lumea și veghea orice lucru. Se lăsa pe spate ca să se scarpine de spițele balustradei. Faptul că el o inclusera printre milioanele de oameni de care avea grijă o obosea cumplit.

— Îți place să dansezi?

Goli coniacul din pahar, deși ea nu-l văzuse să mai ia o a doua înghițitură.

— Îmi place, răspunse el sec, dar e destul de nerelevant. Eu nu dansez. Pentru că nu m-am priceput niciodată.

— Pun pariu că te-ai pricepe la *dans murdar*.

— Poftim?

— Cred că stilul ăsta a apărut odată cu filmul, dar

sincer cred că bărbații l-au inventat. Nu trebuie să cunoști niște pași prea complicați ca să te descurci – trebuie să știi doar să faci dragoste. Totul este ritmul și trăirea muzicii.

— Reynaud, cât naiba ai băut?

Duse paharul de coniac la gură și sorbi.

— Destul, îl asigură, dar ea știa mai bine cât băuse. Două beri în șase ore cât dansase fără să bea nimic n-aveau cum s-o afecteze. Nu băutura o dusesse la nesăbuință, ci Simon.

— Prin părțile de unde vin eu avem o vorbă, spuse vioaie. *Laissez le bon temps rouler*. Bucurați-vă de vremurile bune. Dacă lumea o să se sfârșească, nu mai ai ce face, așa că mai bine fii la înălțime, bucură-te de lumina soarelui și râzi atunci când poți. Vrei să-ți arăt cum se dansează murdar?

— Nu.

Îi luă paharul de coniac din mână și-l puse în spatele lui.

— Te duci să te culci, Bree. Acum.

Trebuia să dispară, de acord, dar motivul nu era cel pe care îl credea Simon. Nu era beată; nu făcuse decât să-l necăjească. Dar, simțindu-se jenată, acceptă invitația lui.

Toată seara, de câte ori orchestra cântase un blues, își imaginase că dansa cu Simon. Dar nu în aglomerație. Lui nu i-ar fi plăcut niciodată așa. Dar holul era întunecos și era târziu și poate că la început el ar fi fost rigid, dar nu și dacă muzica ar fi fost potrivită, cu atât mai puțin dacă femeia ar fi fost potrivită. Partenerul ei imaginar nu ar fi fost nici Courtland care purta mereu cravată, nici somnambulului ei iubit fantomatic... ci un pic din fiecare. Un posibil bărbat.

Cel puțin alături de femeia potrivită. Cineva trebuia să dăruie castelul emoțional al lui Simon, dar Bree știa sigur – iar el i-o spusese în o mie de feluri – că nu ea era aceea. Brusc, se ridică în picioare și coborî treptele ca să-și ia pantofii.

— Jessica a adormit ușor?

El răspunse întrebării ei prozaice cu un „bine” și nu mai spuse nimic până când ea urcă scările ajungând pe aceeași treaptă cu el. O apucă brusc de încheietura mâinii. Se înfioră, ca și când trupul i-ar fi fost atins de-o scânteie.

— Bree, spuse el eliberându-i mâna. Nu te-ai distrat bine. Ești foarte irascibilă, roști ușor. Nu știu de ce ai ieșit cu băiatul acela, dar, oricum, nu are nicio legătură cu „bucurați-vă de vremurile bune”. Te frământă ceva și, dacă ai nevoie de ajutor, eu sunt aici. Nu mă interesează faptul că nu ne înțelegem bine. Voi fi aici. Înțelegeți?

— Nu, șopti ea, dar deodată simți o durere atât de puternică de parcă cineva i-ar fi atins un nerv. Dacă percepția lui era tulburată, atunci tenta de compasiune din vocea lui era chiar mai mult decât atât.

— Poate ai umblat atâtea luni pe drumuri pentru că te atrage aventura în mod sălbatic și fără scăpare și poate... cineva te-a rănit foarte tare. Ca pe locul din spate din acel Buick.

— Ce Buick? întreabă ea sec, dar își aduse aminte cutremurându-se de vaga referire pe care o făcuse despre întâmplarea din Buick. Cam cu douăsprezece zile în urmă, fusese foarte impulsivă și pomenise ceva despre incidentul pe care-l trăise când avea șaisprezece ani. Dar atunci dorise doar să sugereze că știa foarte bine să-și poarte singură de grijă, și nu crezuse niciodată că Simon își va aminti de asta... sau

că va ajunge la o asemenea concluzie.

Pentru o clipă, simți că se teme de el. Nu făcea decât să stea la mijlocul scării la ora două dimineața în acel hol întunecat. Dar ochii îi erau sălbatici și atenți iar linia gurii fără viață. Minte ei se întoarse în trecut și regăsi imaginea unui bărbat înalt, roșcat pe care-l făcea bucățele.

— N-am pățit nimic, *cher*, nimic din ce-ți imaginezi tu, spuse ea cu blândețe. N-a fost niciun abuz, nicio amenințare, niciun viol. N-am pățit niciodată ceva de genul ăsta. Toate necazurile pe care le-am avut – de orice fel – le-am căutat cu lumânarea.

Pentru că el nu-i răspunse nimic, ea mai făcu câțiva pași până la colțul culoarului, ezită și se aplecă peste balustradă.

— Nu uita să-ți bei coniacul înainte să te duci la culcare, Courtland, îi strigă de sus.

Nu-i trebuiră decât câteva minute ca să-și scoată hainele de pe ea, să-și pună cămașa de noapte și să tragă patul rabatabil din camera în care Simon o vizitase pentru a treia oară.

Cu o săptămână în urmă, la micul dejun, într-un moment de încăpățânare îl anunțase că pretinde acea cameră ca fiind a ei. Simon îi arătase cum că nu-l interesa unde doarme – casa avea o grămadă de camere – dar, pentru Bree, era important. În primul rând, nu putea să-și petreacă nopțile ascunzându-se în diferite dormitoare în încercarea de a păcăli un somnambul care oricum avea cheile tuturor camerelor și-n al doilea rând se săturase de paturi străine.

Voia – și mai ales îi trebuia – un loc al ei. De la parter, șterpelise un paravan chinezesc lăcuit și o carpetă cu ciucuri. Lucrurile aveau să-i aparțină doar

temporar, dar, când stătea în cameră, avea impresia că sta în sanctuarul unui castel care avea o priveliște minunată pe care Rapunzel ar fi plăcut-o foarte mult.

Spre deosebire de Rapunzel, totuși, Bree nu se simțea înclinată să renunțe la părul ei lung pentru niciun gentleman.

Punea capcane în cameră în fiecare seară. Să aibă probleme în seara asta era o prostie – Simon nu se mai abătuse pe la ușa ei de-o săptămână; era foarte târziu și, cu siguranță, el dormea adânc după coniacul ăla. Totuși, instalează capcanele mai ales că nu erau foarte complicate. La început, a prins în pioneze elasticul tare de la niște bretele, apoi a făcut o baricadă de perne – în așa fel încât dacă el avea să cadă să nu se rănească – și la sfârșit a agățat de elastic o talangă. Nimic nu putea să sune mai tare decât această talangă.

Nimeni, în niciun fel, sub nicio formă nu avea cum să ajungă la patul ei în toiul nopții fără ca ea să-l audă... iar pe Bree puțin o interesa că această capcană era stupidă. Zi după zi, Simon devenea puțin mai rece, din ce în ce mai deschis. Sentimentele lui ieșeau ușor la iveală când uita să și le păzească. În seara asta, pentru o clipă, acolo pe scări, ei îi trecu prin minte cum s-ar purta el cu o femeie la care ține: ar fi sensibil, protector, gata s-o ajute în orice problemă.

Asta o emoționase pe Bree. Dar ea nu voia să fie emoționată. Sentimentele ei pentru Simon erau deja tulburate, gata să explodeze, însă ea refuza să se îndrăgostească de un bărbat care avea nevoie de ea doar temporar. În mai puțin de două săptămâni, avea să apară fosta lui soție ca s-o ia pe Jess. Dacă avea nevoie de tălângi ca să poată dormi în liniște, atunci avea să le folosească.

Căzu pe pat și, cu ochii pe jumătate închiși, trase

pe ea cearșafurile și pătura. Adormi imediat.

Capitolul 7

Treaba cu tălăngile nu-i izbuti.

Desigur că era posibil ca Bree să nu le fi auzit. Adormise atât de repede și atât de adânc, încât probabil că nu ar fi auzit nicio orchestră de alămuri.

Dar chiar dacă sunetul nu o putea trezi... a trezit-o atingerea lui Simon. La fel ca și de celelalte dăți, nu făcuse nimic ca s-o sperie. Un spărgător s-ar fi strecurat pe furiș. Simon se strecură în patul ei atât de natural, de parcă ar fi intrat în patul unei iubite familiare. O apucă de mijloc așezându-și mâna sub sânii ei. Pieptul lui suplu se mișcă pe spatele ei până când își găsi o poziție comodă. Îi dădu părul la o parte de pe ceafă, ca și când ar fi fost treaz, ca și când ar fi făcut asta de o mie de ori și apoi își lăsă capul pe pernă. Fiind atât de aproape unul de altul, nici nu aveau nevoie de două perne. Simți mirosul pielii curate, calde. Putea să simtă chiar și respirația care-i atingea gâtul.

Își simțea corpul de femeie stârnit de senzualitate și se răsuci în brațele lui cu un sentiment de deznădejde.

Simon o învelise cu pătura și renunță să se mai învelească pe el. Lumina lunii făcea ca pe obraji să i se vadă umbra genelor scurte și groase, iar pe frunte i se vedea părul scurt, tuns copilărește. Avea ochii închiși, respira adânc și regulat și emoția o năpădi profund, încet și irevocabil.

N-o salvaseră nici capcanele, nici discursurile dure pe care i le ținuse. Era prea târziu; se îndrăgostise deja de el. Nu doar de Simon ci și de Courtland. Nu doar de

somnambulul ardent, ci și de bărbatul care o așteptase seara pe scări, de același bărbat care se credea lipsit de sentimente.

Problema lui Simon era că simțea prea multe, nu prea puțin. Instinctiv, îi acoperi umărul gol cu pătura. Îi atinse cu blândețe obrazul și-i dădu părul la o parte. Bunica ei obișnuia să-i spună povești despre *feu follet* – spiritul rău care își urmărește victimele și le face să se rătăcească prin mlaștini. Bree nu știa natura acestui *feu follet* al lui Simon, dar inima ei recunoscuse un bărbat care se rătăcise.

Se lăsă înapoi pe pernă și îl privi. Nimic nu i-ar fi putut înmuia trăsăturile puternice, dar liniile aspre ale controlului îi dispăreau în somn. El aprecia acel control; iar ea nu-l văzuse niciodată zdruncinat. Mijloacele lui de apărare se prăbușeau noaptea, și numai atunci, pentru că până și Simon devenea vulnerabil în somn.

Refuză să-l trezească. Jessica nu trebuia să-l găsească aici dimineată, dar Bree putea să stea trează ore întregi. Cineva trebuia să-i vegheze somnul, să stea de pază, să-l apere. Oare câte din nopțile trecute hoinărise singur prin camerele întunecate?

Nu și în seara aceasta. Chiar dacă trebuia să se ciupească singură din zece în zece minute, și tot avea să-l țină pe Simon cald și lângă ea în seara asta. Ducea atâta lipsă de odihnă. Nu-l văzuse niciodată atât de tânăr, liniștit, atât de nepăzit și inocent...

— La dracu'!

Bree deschise ochii cât ai zice pește. Părea că o voce slăbită venea de undeva de deasupra capului ei. Vocea nu suna prea voioasă. De fapt era o voce îngrozită.

Timp de două secunde rămaseră amândoi întinși și înghețați. Privirea ei se fixă pe gâtul lui, mai exact

pe mărul lui Adam, care părea că se află cam la șapte-opt centimetri de nasul ei. Unul din brațe îi era strivit sub ea. Celălalt, destul de slobod, o legăna. Cămașa de noapte i se ridicase în talie și piciorul drept era între picioarele lui. El avea pe el chiloții. Ea nu-i avea. Ceva cald și greu îi vibra pe coapsă și amândoi realizară simultan același lucru.

Ea începu să se încaiere odată cu el. Nu voia să-l lovească; încerca doar să-și tragă în jos cămașa de noapte. Și nici Simon nu intenționase să-și tragă mâna peste pieptul ei; doar că mâinile și picioarele și pătura erau atât de încurcate.

— Dacă te-ai liniști și m-ai lăsa să...

— Am fost calm până când m-ai înghiontit în coaste.

— N-am vrut să te înghiontesc în coaste. Încercam să mă apăr.

— Știu ce încercai să-ți aperi, *cher*. N-am vrut să te lovesc. Încercam să te ajut.

— Nu mă mai ajuta, bine? Sau, cel puțin, nu cu genunchii. Uite, dacă ai sta...

— Nu pot să stau așa când mâna ta...

— Bree, s-a mai întâmplat și altă dată?

Exact în momentul în care puse această întrebare, se întâmplă ca fața ei să fie acoperită de un cearșaf. Nu făcu nimic ca să-l dea la o parte. Prin fereastra dinspre nord, se vedea cerul ce începuse să se lumineze, nemaifiind chiar atât de întuneric.

În cameră erau scânteii electrice ce ar fi putut aprinde un foc. Ardere spontană. Nu aveai nevoie de chibrit. Bree nu-și dădea seama ce era mai rău. Funicăturile obscene, delicioase, interzise care-i străbăteau corpul din cauza încăierării lor intime, sau sentimentul de vinovăție că afectiunea față de Simon

fusese rușinos de îndrăzneță. Pentru ea, nu pentru el.

În Louisiana, spre deosebire de Dakota de Sud, erau mlaștini mari, minunate, cu nisipuri mișcătoare în care o femeie ar fi putut să se ducă la fund în ocazii ca asta.

Nimic n-o putea ascunde atât de ușor. Simon trase în jos cearșaful, hotărât fiind să-i privească chipul. Avea pielea îmbujorată ca și a ei, părul la fel de ciufulit și, doar dacă nu greșea, dar el se simțea la fel de vinovat, deși nu din același motiv.

— De câte ori te-am deranjat noaptea?

— Nu m-ai deranjat. Nu asta a fost.

Cu siguranță că el își dorise un cu totul alt răspuns. Îl văzu cum închide ochii și cum i se încordează fălcile. Imediat încercă să se dea jos din pat, doar ca să salveze situația și smulse cearșaful. Simon era poate destul de victorian, dar era sigură că nuditatea nu-l deranja. Apucase cearșaful ca să-și ascundă trupul.

— Simon, e-n regulă.

— *Nimic* nu e în regulă. Nu-mi vine să cred că ți-am făcut așa ceva.

Își trecu mâna prin păr, evitându-i ochii.

— Când aveam paisprezece ani, mi s-a întâmplat ceva. Atunci a început totul. Somnambulismul ăsta idiot. Dar credeam că am scăpat. În ultimii zece ani nu mi s-a mai întâmplat. Ce Dumnezeu e *asta*...

Bree ridică iute capul ca să vadă mormanul de perne de lângă ușă. Pernele erau elegant îngrămădite, bretelele frumos rătăcite iar talanga stătea în vârful mormanului. Asta îi oferă o scuză ca să zâmbească. Poate un pic de umor i-ar fi izgonit privirea crudă, întunecată, chinută. Nu i-ar fi mai ușor să nu se mai gândească la faptul că o deranjase?

— Ești și mai ordonat în somn, *cher*, și vorbesc serios că ar trebui să te gândești la hoție ca la o a doua meserie. Poți să treci de ușile încuiate, și nu doar că anticipezi dar și să dezarmezi capcanele și ai nas de câine de vânătoare pentru că acum un timp am schimbat camerele.

— Probabil că te-am speriat.

— Un pic.

— Ei bine, cel puțin nu m-am mai suit în patul tău până acum.

— Doamne, nu, minți ea prompt.

Prea prompt. El se întinse, se sprijini în cot și-i îndreptă bărbia înspre el. Simți că o apucă nervii la stomac. Nu era ca și când ar fi stat în pat cu alter ego-ul lui somnambul. Adormit, Simon era întotdeauna drăguț. Relativ ascultător și extraordinar de maleabil.

Era mai mult ca și când stătea ca un leu cu coamă maro. Era mult prea dezbrăcat iar ea se simțea prea expusă iar în ochii lui se putea citi intensitatea unui vânător. Prada lui era adevărul. Era pe cale să-l obțină.

— Am făcut mai mult decât să mă cațăr în patul tău?

— Doamne, nu...

— Reynaud.

Înțelese că voia un răspuns direct, dar, pe moment, nu putea să gândească. Degetul lui îi mângâia maxilarul - probabil că nu-și dădea seama ce face - și până atunci nici ea nu realizase că el o dorește. Adevăratul Simon, nu vizitatorul ei din noapte. Acel Courtland dur, rece care nu-și pierdea timpul cu sentimente, în acel moment avea o tremurătură groaznică a mâinii iar ochii îi erau atât de întunecați încât o trecură fiori.

— Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură ea.

Vocea lui sună aspru și slab:

— Există un moment când îmi dau seama ce fac. Nu se poate să fi făcut dragoste. Crede-mă, Bree, aș fi știut dacă am fi făcut dragoste.

Din nou îi mângâie maxilarul fragil.

— Ce vreau să știu este dacă am făcut ceva să te jenez sau să te jignesc.

— Nu.

— Atunci când minți, nu trebuie să te uiți în ochii omului, dragă. Nu ești deloc în stare să minți și asta nu face decât să înrăutățească situația. Și felul în care mă privești...

Respiră adânc și șuieră o înjurătură. Pe fața lui se perindau tot felul de expresii. Una din ele păru chiar să aibă o tentă de umor.

— Mă simt ca și când aș fi asistat la petrecerea de ziua mea și n-aș fi apucat să-mi primesc cadoul. Eram copil când am început să merg ca somnambulul, dar crede-mă, natura acestei probleme specifice nu a ieșit niciodată la suprafață. Bree, nu înțeleg de ce nu ai făcut ceea ce trebuia. Să mă zgâlțâi. Să mă pălmuești, să faci orice trebuia ca să mă trezești.

— Mi-a fost... frică s-o fac, recunosc eu.

Trăsăturile îi erau accentuate, iar căutătura îi era aspră.

— Ți-era frică să nu-ți fac vreun rău? Să nu profit de tine?

— Nu, îi răspunse ea și închise ochii. Adevărul complet o ardea mai mult decât voia ea să se vadă. Acum îl cunoștea pe Simon. Nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Adevăratele temeri pe care i le stârnea iubitul ei fantomatic izvorau dinlăuntrul lui Bree. Întreaga ei fire consta în a-și da și cămașa de pe ea, dar pe undeva spera să găsească bărbatul, singurul

bărbat care să nu profite niciodată de vulnerabilitatea ei. Ar fi putut s-o facă. Ar fi făcut dragoste cu el. Există o șansă foarte mare ca ea să fi făcut orice, oricum, sub orice formă pentru acel Simon cu ochii întunecați, înfometați.

Dar acum totul se complicase și mai mult. Nu știa că și Courtland se lupta cu chimia, ori această apropiere fizică ar fi fost ca și când ar fi aruncat gaz pe un foc deja aprins. Își aminti că dorința și dragostea nu erau unul și același lucru. Își aminti că Simon nici măcar nu credea în dragoste.

— Bree?

— Spuneai că s-a întâmplat ceva când aveai paisprezece ani. Ce anume? Întrebă ea iute.

Aparent nu putea alege un moment mai bun de a schimba discuția. Ochii lui erau goliți de emoție și se lăsă pe spate.

— Tatăl meu a murit.

Păru că se întoarce în trecut.

— Era un om bun. Mult mai bun decât voi putea fi eu vreodată.

Lumina zorilor pătrunsese ușor în cameră, până când razele aurii se opriră în părul lui.

— Eu eram cel mai mare. Mai erau patru copii mai mici și mama. Și acum îmi amintesc funeraliile. Toți plângeau pe rupe - cu excepția mea. Eu nu plângeam. Mă chinuia gândul că nu știam cum naiba aveam să-i hrănesc pe toți.

Deodată privirile li se întâlneau, provocatoare, severe.

— Îți spune asta ceva despre caracterul meu?

— Da, șopti ea.

— Când aveam paisprezece ani eram un tip al dracului de distant.

Era ca și când el ar fi ținut neapărat să știe asta, dar ea auzi altceva. În adâncul sufletului, tânjea după el.

— Mi-am iubit tatăl, Reynaud, dar a lăsat șase oameni fără un ban. Crezi că l-am jelit?

— Cred, spuse ea ușor, că nu ți-ai dorit niciodată să-l jelești.

Dar își dădu seama că nu o asculta. Simon părea hotărât să-i arate ce caracter are el. Mai târziu, îi va trece prin minte că el încearcă să fie sigur că ea se poate simți în siguranță alături de el.

— Toți cred că sunt un bastard. Au dreptate. Liz spunea că sunt prea dur ca să am sentimente. Avea dreptate și ea. Nu sunt un bărbat *drăguț*. Bree, și orice s-a întâmplat când am mers ca somnambulul noaptea – uită!

Îi fu de ajuns ca să înțeleagă. Dacă printr-o întorsătură a sorții, s-a purtat cu ea blând sau frumos, sau, Doamne ferește, pasional, nu trebuia să-și facă griji că avea s-o trateze în același mod și în timpul zilei.

Îi trecu prin minte gândul inutil, prostesc că i-ar plăcea să se arunce asupra lui și să-l sărute.

Din fericire, nu avea șansa să se lase în mâna acestui impuls periculos. Simon se uită la ceas și se dădu imediat jos din pat. Nu era decât ora șase, dar amândoi știau că Jessica se putea trezi în orice clipă. Bree știa că el trebuie să plece dar nu se abținu să nu mai pună câteva întrebări.

— Spuneai că ai început să mergi ca somnambulul când aveai paisprezece ani. Cu siguranță că ai tăi și-au dat seama.

— Da, desigur. Odată m-au găsit mergând pe drum la ora trei dimineața. Obiceiul ăsta al meu i-a înnebunit pe toți. În cele din urmă m-au trimis la un

doctor.

— Și?

Își aruncă privirile prin cameră, ca și când ar fi căutat ceva cu care să se acopere. Dar nu găsi nimic. Se ridică totuși în picioare.

— Dar aveam un fizic sănătos. Am trecut prin asta fără să mă aleg cu nimic, deci a fost un eșec. După aceea, au încercat să mă trimită la un psihiatru care voia să stăm de vorbă despre „Vise neîmplinite”. Încă un eșec. Nu aveam niciun „vis neîmplinit”. Ca o ultimă încercare, am apelat la așa-numitul somn clinic.

— Nici de data asta nu au găsit nimic?

Bree îi urmări linia dreaptă a șirei spinării, nu cu degetul ci doar cu privirea gândindu-se că niciodată nu întâlnise un bărbat cu atât de multe vise neîmplinite. Vise cărora nu le dăduse nicio șansă. Sau nu putuse.

— Ba da, au găsit.

Tonul lui Simon sună sec.

— Se pare că mulți somnambuli au niște chestii electrice care li se întâmplă în creier. Dar nu este ceva în neregulă. Nu este o boală. E doar o chestie diferită de a altor oameni, așa cum unii au ochii albaștri și alții căprui. A fi somnambul nu este ceva neobișnuit și pentru cei mai mulți oameni nu este mare lucru.

— Deci nu te-au ajutat?

El nu mai pierdu vremea și se îndreptă spre ușă.

— Sigur că m-au ajutat. Mi-au spus să mă leg de pat. Așa cum mi-a folosit atunci, o să-mi folosească și de data asta.

Deschise ușa și îi aruncă o ultimă privire. Singura dată când îi mai văzuse ochii atât de obsedați fusese în întunericul nopții. Privirea lui se opri asupra ei, asupra părului răvășit din cauza somnului, asupra gâtului ei gol, asupra gurii. Orice emoție era în privirea lui – poftă

sau dorință - ea era absolut sigură că el ar fi negat-o cu vehemență.

— Și, dacă frânghia n-o să mă ajute, o să încerc altceva. Important este, Bree, că nu trebuie să-ți mai faci griji de acum înainte. O să-ți dau toate cheile casei. Nu că unchiul meu Fee ar fi fost un excentric, dar, din nu știu ce motiv idiot, există zeci de chei și toate funcționează ca chei oarbe. Ce rost are să închizi ușile dacă poți intra cu orice cheie? Oricum, dacă ai toate cheile, nu trebuie să te îngrijorezi că am să te mai deranjez vreodată.

După ce plecă, Bree se așeză cu coatele pe genunchi îngropându-și bărbia în palmă. *Îți mulțumesc atât de mult că mi-ai eliberat mintea, Courtland. Acum înțeleg mult mai bine situația și totul este a-ntâia.*

Ce om de nimic. Unghia ei de la degetul mare era destul de lungă ca să și-o roadă. Se gândi la faptul că Simon trebuia să se lege de pat și i se făcu rău. Se gândea la un puști care fusese nevoit să se maturizeze prea repede, care nu scăpase de oamenii de care depindea nici atunci când se însurase. Se gândi la visele neîmplinite. Se gândi la cât de grijuliu o apăraseră Simon de gândul că el ar fi în stare să țină la cineva. Se gândi la felul în care o privea.

Apoi renunță să-și mai roadă unghia de la degetul mare și se dădu jos din pat.

— Ce e asta, Bree?

— *Couche couche.*

Cu ochii la Simon, Bree turnă micuței un pahar cu lapte. Proaspăt spălat, proaspăt bărbierit, proaspăt pieptănat, Simon se retrăsese în spatele ziarului „*Wall Street Journal*” cu o ceașcă de cafea în mână. Nu că ideea unei posibile conversații îl necăjea, dar, când ea

se întoarce la sobă, trânti lângă cafea un inel enorm pe care erau cheile casei. Parcă era o castelană. El nu avea să mai vorbească niciodată despre ce se întâmplase noaptea trecută.

— Credeam că am mai mâncat asta și acum două zile. Dar nu-i același lucru.

— Aia era *cush-cush*, *chère*. Asta este *couche couche*. E un fel de cereală. Crede-mă, e nemaipomenit pentru tine - aproape la fel de insuficient ca și Captain Cracko.

Jessica gustă din vârful lingurii ca și când ar fi testat o otrava. Apoi, liniștită, mănă cu poftă.

— Ce facem azi?

— Un pic mai încolo îl luăm pe tăticul tău într-o mică aventură în Badlands.

Bree auzi cum ziarul foșnea într-una. Era ocupată cu împinsul tejghelei spre chiuvetă.

— Mă gândeam să ne cățărăm pe un munte denivelat, să chemăm niște câini de preerie sau să mergem la un picnic în ascunzătoarea ta.

— Sună bine!

— Sună ca o ieșire tipică, gen Reynaud, răspunse Simon cu vocea unui călugăr. Dar o faceți în doi. Nu în trei.

— *Chaque chien a son jour*, murmură ea și apoi rosti și mai apologetic: ai să mergi, Simon.

— După cum bine știi...

Trebuia să lase ziarul jos când fiica lui se furișă ca să i se urce pe genunchi. Jess avea în mână castronul de *couche couche*, o lingură și un pahar de suc de portocale care s-ar fi putut vărsa pe el. Simon jonglă rapid.

— N-am timp liber. Trebuie să aștept niște telefoane de la Boston și nu-mi pot permite să le ratez.

Nici corecțiile unchiului Fee nu le-am terminat. Plus că echipa de vopsitori e programată să urce la etaj azi.

— E păcat, știu, spuse Bree cu simpatie, dar toate astea trebuie să meargă și fără tine. Ai să mergi.

— E imposibil.

Simon rosti aceste cuvinte ușor, crezând că pronunțarea lor clară ar fi pătruns vreunul din cele două creiere greoaie.

— Ai stat destul pe aici ca să-ți dai seama că am prea multe responsabilități.

— Da, știu, tocmai asta e problema. Ai să mergi, Simon.

*

* *

Și era imposibil, se gândi Simon. Pur și simplu nu se putea.

Era un tată bun. Le duse cu mașina la bazinul Sage Creek; făcuse cinci milioane de mile pe drum cărând după el trei binocluri și o păpușă; așteptase răbdător până când cele două se săturaseră privind câinii de preerie. Sincer, micile creaturi erau destul de nostime – nu mai înalți de treizeci de centimetri, șateni și mai preocupați decât mahalagioaicele ciuguleau niște iarbă, își frecau boticurile și se urmăreau unul pe celălalt și, aparent, câțiva dintre ei erau ocupați cu paza. La primul semn al unui șoim roșu, păzitorii lătrară ca niște cățeluși, avertizând întreaga trupă să se ascundă sub pământ.

Lui Bree îi plăcea toată chestia asta, Jess era încântată și până și Simon era gata să recunoască faptul că ieșirea fusese distractivă. Dar ce-i mult strică.

Avea o mie de lucruri de făcut. Contractul cu

Boston atingea punctul culminant. Cineva din familie putea să sune cu vreo urgență – întotdeauna făceau așa – iar el nu era acolo. Dormitoarele puteau sfârși ușor în roz dacă el nu era pe acolo ca să supravegheze echipa de vopsitori. Și, dacă nu termina de catalogat ultimele colecții ale lui Bree, trebuia să suporte din nou zgomotul radiatorului arhaic și casa aia din mijlocul pustiului pe care nu putea s-o vadă.

În loc să fie unde era nevoie de el – unde *trebuia* să fie – el stătea întins pe burtă pe niște firimituri, cu soarele care-l bătea în cap moleșindu-l și cu o puștoaică de patru ani care cântărea douăzeci de kilograme și care îi țopăia în spinare.

Bree ținea binoclul. Fiica lui privea printr-al ei și, deodată, privi spre Bree.

- Vin, spuse Jess șoptit.
- Nu-ți face griji. Sunt pregătită.
- Ești sigură că ai luat destul amoniu?
- Destul. Tu doar apără-l pe tatăl tău.
- Lasă capul în jos, tati.

Nu se vedea nimic. Când șofase înapoi spre Sage Creek, Simon crezuse greșit că era liber să se întoarcă la lucru, dar nu era așa. Fetele insistară ca el să vadă ascunzătoarea Jessicăi. Au spus că faimoasa ascunzătoare era doar la o jumătate de milă de casă, ca o ieșitură în mijlocul pustiului. Au urcat panta abruptă a movilei prinzându-se de arbuștii ierboși ca să poată înainta. Vârful era neted ca o scândură iar Simon se aștepta să vadă un peisaj. Dar singurul lucru care se vedea de partea cealaltă era un canal de apă – o albie erodată, din pământ, care mai avea un pic și se dărâma.

Bree, nebună cum era, îi spuse Jessicăi că șanțul era plin cu aur.

Și tot Bree, tot nebună cum era, se ridică acum în picioare, își scuipează în palme și se prefăcu că-și dă jos de pe umăr o pușcă. Cu degetul mare armă pușca și ochi.

— Doamne Dumnezeule, sunt zeci. Uită-te la norul acela de praf din spatele cailor. Pentru Dumnezeu, protejează-ți tatăl, Jess.

— L-am acoperit.

— Vin în șir. Toți. Jesse James. Billy the Kid. Bătrânul Clanton. Doc Holiday...

Bree se prefăcu că trage repetat cu pușca. Jess imită sunetul împușcăturilor.

Simon își îngropă fața în mâini, dându-și toată silința să-și ascundă râsul.

În cele din urmă, Jessica îi dădu mâinile la o parte pe rând...

— E-n regulă, tati. Nu-ți fie teamă. Suntem în siguranță. Au plecat toți.

— Văd. Sunt morți cu toții?

— N-a murit nimeni, tati. Eu și cu Bree n-am omorî pe cineva pentru nimic în lume. Am vrut doar să-i speriem. Voiau să ne ia aurul din canal, îi explică Jessica. O să îți aduc să vezi. După aia o să înțelegi.

Fiica lui coborî panta alunecoasă în căutarea aurului. Mai repede decât intrase în rolul de trăgătoare, Bree deveni din nou o persoană adultă – schimbare care-l dezarma întotdeauna. Activă, adună resturile prânzului într-un coș și îl trânti lângă ea.

— Cum de reușești? Întrebă el. Plănuiești totul cu ea dinainte?

— Dar crezi că am o imaginație bolnavă?

— Cred, mai curând, că ai o înclinație specială spre copii.

Ea nu consideră asta ca pe un compliment.

— Mi-e teamă că o să-i trebuiască ceva timp până o să găsească aurul, recunosc eu ea.

— Ceva timp? După cum arată golful ăsta, o să stăm aici până la următoarea eră geologică.

Ea chicoti.

— Jess a descoperit locul ăsta într-una din lungile noastre plimbări. S-a îndrăgostit de peisajul ăsta – naiba știe de ce. Mi-a promis sincer că n-o să mai vină niciodată singură aici, dar tot sunt un pic îngrijorată. Promisiunile fiicei tale nu valorează nici cât...

— Nici doi bani?

Continuă să stea de vorbă un timp, dar era o conversație dezordonată și Simon pierdu șirul ideilor. Ea se răsuci pe spate cu mâinile sub ceafă, stând la soare cu ochii închiși. Genele negre i se umbreau pe obraji. Când stătea întinsă pe spate, sânii îi dispăreau și colierul maron pe care-l purta la gâtul gol îi strălucea în soare.

El își stoarse mintea, dar nu găsi niciun motiv pentru care ea îl stârnea așa cum nicio femeie nu o mai făcuse.

— Îi simți mirosul? murmură ea.

— Mirosul cui?

— Mirosul luminii soarelui.

Găsi un fir de iarbă pe care îl apucă cu dinții, fără să-și bată capul să-i dea un răspuns. Bineînțeles că nici nu exista un răspuns. Lumina soarelui nu se putea mirosi, așa cum nu existase niciun Jesse James în bătaia puștii, nicio ducesă care servea ceaiul.

Era doar Bree. ăsta era felul ei de a gândi. Felul ei de a fi.

Anumite aspecte ale firii ei nu-l îngrijoraseră niciodată. Atitudinea ei față de bani, de exemplu. Pentru că refuzase să fie plătită pentru șederea ei aici,

Îi schimbase cauciucurile la mașină. Asta o scosese din sărite. Îi pusese o sumă semnificativă de bani sub bord fiind sigur că nu o va găsi până va pleca. Dar ea o găsisese și se înfuriase și mai tare.

Simon încercă să găsească pe altcineva în viața lui care să nu fi vrut ceva de la el, care să nu fi avut nevoie de ceva de la el, care să nu-i fi cerut ceva. Dar nu găsi pe nimeni.

— Dacă Jess nu aduce aurul mai repede, murmură Bree, mă tem că soarele ăsta o să mă adoarmă.

— Probabil că tot jocul cu puștile te-a istovit.

Ea chicoti scoțând un sunet adormit și sexy care-i atinse nervii ca o sonată plăcută.

— Du-te și odihnește-te. Stau eu cu ochii pe Jess.

Lucrurile nu stăteau chiar așa. Jessica ar fi putut hoinări un sfert de milă și tot s-ar fi aflat în câmpul lui vizual, așa că nu avea ce să pățească. El nu avea nimic mai enervant de făcut decât să-și concentreze atenția asupra lui Bree.

Îl înnebunea faptul că nu știa ce se întâmplase în acele nopți. Voia să știe totul până la cel mai mic detaliu. Voia să știe dacă-i mângâiasse sânii mici și albi. Voia să știe dacă ei îi plăcuse. Voia să știe dacă fusese dezbrăcată.

Se gândi apoi că mai bine n-ar ști dacă ea fusese dezbrăcată. Ar fi murit dacă ar fi aflat că ratase să stea în pat cu Bree dezbrăcată.

Mușcă firul de iarbă rupându-l în două și închise ochii. Ei haide, Courtland. Cât mai ai de gând să te chinui cu gândul ăsta? se întrebă.

Nu era posibilă o relație cu Bree. Știa lucrul ăsta.

Singurul om de care se simțise vreodată apropiat fusese tatăl lui. Își iubise tatăl irevocabil, necondiționat. Sam Courtland fusese un bărbat cald,

generos, afectuos – tot ceea ce Simon admira și voia și el să fie. Dar moartea neașteptată a lui Sam lăsase în urmă o familie nevoiașă și, la 14 ani, Simon fusese lovit cumplit de deziluzii. Un necaz de nesuportat se transformat în furie. Discuțiile nu mai aveau nicio valoare. Și nici dragostea. Niciuna din ele nu putea hrăni o familie de 5 oameni.

Simon se închisese în el, refuzase să se apropie de cineva și se apucase de muncă. Sărăcia îi urmărise ani de zile. Dacă n-ar fi fost atât de dur, atât de autoritar, atât de hotărât, gurile înfometate l-ar fi devorat. Dar avea prea mulți oameni de care trebuia să aibă grijă.

Acum avea bani. Poate... prea mulți. Cu mult înainte de a o cunoaște pe Bree ritmul agitat al vieții lui începuse să-l chinuie și să-l enerveze, dar firea bărbatului care devenise era ca de piatră. Știa să muncească, să apere, să-și asigure existența. Dar nu știa cum să întindă mâna după ceva. Sau mai bine zis nu mai știa. N-avea nici cea mai mică idee cum să facă curte unei femei și nici nu mai avea ce să-i ofere – decât dacă o interesau banii.

Bree nu era interesată de banii lui. Ea îl voia pe el. Sexual. Simon trebuia să fie surd sau orb ca să nu înțeleagă acele vibrații subtile, inconștiente pe care le emana ea. Dar, în primul rând, ea nu voia un bărbat atât de hotărât, atât de serios, atât de muncitor. Și în al doilea rând... se știa cum era în pat. Grijuliu, moderat, controlat. Unele femei ar fi apreciat aceste calități, dar Simon își dăduse seama că o țigancă ar fi avut nevoie de un amant mai sălbatic. Nu un bărbat pasional și energic ar fi putut-o păstra lângă el.

Iar el nu era așa.

Lângă el, ea se mișcă. O adiere de vânt îi aduse o

bucă de păr pe obraz. Fără să se gândească la ceea ce făcea, se așeză lângă ea ca să i-o înlăture. Îi atinse cu vârful degetelor pielea moale a obrazului și simți cum fiecare mușchi din trupul ei era încordat și o durea.

Era atât de frumoasă, atât de plină de râs și viață. Ca o dorință care se năștea înăuntrul lui, își dori să găsească o modalitate de a-i spune ce începuse să însemne pentru el. Nu-și dorea nimic de la ea și nu aștepta nimic ireal de la viitor. Dar când era cu ea, se simțea mai liber, mai viu. Când era cu ea, își amintea de visele care odată însemnau ceva pentru el. Când era cu ea, putea chiar, prosteste, să miroasă lumina soarelui.

Ea deschise ochii în timp ce palma lui îi mai zăbovea încă pe obraz. Dar ochii albaștri, periculoși și ispititori ca dragostea, erau îndreptați spre chipul lui.

Se trase repede înapoi.

— Era o albină, spuse el monoton. Credeam că o să te înțepe.

Se uită în jurul ei. Se vedea numai iarbă, dar nici urmă de flori.

— Îți dai seama, murmură ea, o albină prin părțile astea!

Era atât de aproape de ea încât i-ar fi putut săruta zâmbetul. Dar nu avu atâta curaj – nu atunci – cu fiica lui care se cățara spre vârful mobilei cu pumnii plini de aur.

Capitolul 8

— Trebuie să te previn, Reynaud, este o deschidere periculoasă.

— Da, Simon.

— Ai un instinct grozav pentru joc, dar nu ai un

plan. Dacă te-ai organiza, dacă ai gândi câteva mișcări...

— Da, Simon.

Bree își lăcui ultima unghie cu Flaming Scarlet și puse la loc pensula în sticluta cu oja. Oja avea să se usuce până la următoarea mutare a lui Simon.

Era ora zece și întreaga casă era cufundată în întuneric, cu excepția colțului lor de pe palier. Așezase tabla de șah antică, de marmură, pe lada de lângă cămin. Flăcări galbene sfârâiau și trosneau în șemineu și singura lumină venea de la lampadarul cu abajur așezat lângă scaunul cu mânere al lui Simon.

Pereții erau proaspăt vopsiți într-o culoare ivorie iar dărmăturile și dezordinea dispăruseră. Draperiile de catifea lungi până în podea, strălucirea pianului din colț, covorul oriental gros, de o culoare trandafirie și sidefie, toate erau așezate într-un demodat stil romantic. Bree știa, însă, că Simon nu va observa nimic.

Făcuse focul ca să verifice șemineul, luminile erau slabe ca să economisească electricitatea și singurul lui interes în jocul de șah era să o relaxeze pe ea.

Aplecată peste tabla de joc, fața lui prindea reflexiile lampadarului cu abajur rubiniu. Oasele tari și ochii adânciți aveau aceeași focalizare pe regele de culoare albă. Precaut, mută un pion.

Ea traversă tabla cu nebunul, o mutare care-l făcu s-o privească cu mare milă, ridicându-și metodic mânele de la cămașă.

— Mai bine ai lua o înghițitură din sherry, o sfătui. Acum o să te doară.

— S-o crezi tu, chicoti Bree.

În mod normal, putea să-l bată. Simon era de zece ori mai bun ca ea, dar paraliza când ea făcea mutări

impulsive, nesocotite, credea întotdeauna că are un motiv strategic care cerea o analiză de apărare. Dar nu era așa. Ea juca pentru pura plăcere a jocului, dar în seara asta era zăpăcită, avea o dispoziție visătoare și neastâmpărată.

Se distraseră bine – chiar nemaipomenit – în acea după-amiază, dar Simon se închisese în el pe drumul de întoarcere. Bree știa de ce. Aproape că o sărutase atunci pe iarbă. Stătuse întins deasupra ei, cu mâna încălzită de soare pe obrazul ei, cu ochii profunzi și negri cum erau și acum... dar apăruse Jessica sărind peste moviliță. Simon se închisese în el mai tare ca un capac pe un borcan și așa rămăsese.

Un sărut neîmplinit era ca și când aproape ai fi câștigat niște alegeri, își tot spunea ea. Ceea ce nu se întâmplă niciodată nu valorează nimic. Doar că Simon era cel care aproape că o sărutase, nu somnambulul ei și aerul plăcut uscat, se schimbase în ceva electric. Pentru un bărbat care se credea lipsit de pasiune, avusese o încărcătură emoțională destul de nucleară. Ar fi vrut să știe cum s-ar fi terminat sărutul... dar nu avu ocazia. Voia să știe ce a simțit Simon în clipa aceea... dar se temea de ce putea să afle.

Ia o gură de sherry și las-o baltă, Reynaud, își spuse.

— Ai reușit să-i prinzi pe ai tăi după cină?

Asta mai lipsea. Urma un subiect de conversație rezonabil și sigur.

— Nu pe mama. Se pare că părinții mei luau masa în oraș dar l-am prins pe Stephen – cel mai în vârstă frate al meu.

După cum își dăduse seama Simon, îi suna pe ai ei de două ori pe săptămână. Dacă nu făcea așa, ei s-ar fi îngrijorat.

— Tot neamul e bine sănătos.

— Vor să te întorci acasă?

— Familiile au un obicei din a vrea să-și păstorească oile rătăcite, spuse ea.

— Și te duci acasă după ce pleci de aici?

Întrebarea era neașteptată - privirea lui Simon era fixată pe tabla de joc - și de aceea simți un nod în gât. În câteva zile, echipa avea să-și termine treaba. Peste alte câteva zile, Liz avea să vină după Jessica. După care Bree trebuia să caute scuze ca să rămână în Dakota de Sud... sau oriunde aproape de Simon.

— Nu ești deloc atentă, o ocări el. Nu vrei să muți tura acolo, dragă. Îți lași regina complet neprotejată.

— Ai uitat că e cea mai tare piesă de pe tablă, *cher*. Își poartă singură de grijă.

— Crezi?

Mută calul, apoi se ridică să-i umple paharul cu sherry din carafa de pe ladă.

— Ai obiceiul de a te aventura nesăbuit cu regina, o avertiză.

— După cum înțeleg eu jocul, ăsta-i jocul ei. Să riște. Jocul de șah presupune că regele este cea mai vulnerabilă piesă și că regina este cea mai puternică. E rolul ei de a folosi această putere pentru a face orice ca să-l apere.

— Teoretic, așa este. În realitate, trebuie să-și aleagă riscurile cu grijă, pentru că, dacă regele-și pierde regina, jocul este ca și pierdut. Trebuie să fie precaută.

Simon sorbi din paharul cu coniac de lângă el.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

Oare de ce avu deodată ciudata senzație că Simon nu vorbea de fapt de regii și reginele din jocul

de şah?

— Te-am întrebat dacă te întorci acasă la familia ta.

Ea dădu din cap.

— Le duc dorul - îi iubesc pe toți - dar sudul Louisianei nu mai înseamnă casă. Nu pentru mine.

El rosti ușor:

— Ai obosit de atâta hoinăreală, Bree.

Un buștean căzu, răspândind scânteii în șemineu. Ea tăcu în timp ce continuă să joace, dar nu pentru mult timp. Comentariul lui fusese o invitație la dialog - nu un dialog prostesc, ci o comunicare. Nu era prima dată când se oferea să o asculte, dar era prima oară când Bree gândi că între ei doi ar putea exista, de ambele părți, o comunicare. Dacă-și asuma riscul.

Își răsuci genunchii sub ea și se aplecă peste tabla de şah.

— Am avut trei, menționează neașteptat.

— Trei ce?

— Trei iubiți. Deși nu sunt sigură că primii doi ar putea intra în această categorie decât tehnic vorbind. A fost unul roșcat când aveam 16 ani - o primă experiență pur și simplu stupidă. Era de factură proastă și mi-a părut rău pentru el. Cam patru ani mai târziu a fost un student premiant. Dl. Medicinist spera la o relație sentimentală, dar și cu el a fost doar o altă lovitură. El avea nevoie de cineva. Am crezut că eu eram aceea.

Tonul ei nu fusese niciodată mai vesel și nu-și ridică nicio clipă capul de pe tabla de şah.

— Și cam la doi ani după asta, m-am îndrăgostit de un tip din compania unde lucram și trebuie să recunosc că m-am îndrăgostit tare de el. Credeam că o să ajungem la verighete și acorduri prenuptiale și la o

viață unul alături de celălalt și poate chiar la copii. Cum se întâmplă de obicei, Matthew se mai vedea încă cu fosta soție. Nici măcar nu știam că mai era cu ea. Cred că era obosit ca un câine, fiindcă a reușit s-o lase gravidă în același timp când era...

Simon nu rosti decât câteva vorbe:

— Draga mea, nu te-aș fi întrebat niciodată.

— Joacă șah, Courtland.

Ea tot nu-și ridicase privirea, nu voia să vadă expresia de pe fața lui.

— Știu că nu m-ai fi întrebat. A fost doar ceva voluntar. Ai dreptate, m-a obosit hoinăreala. Și așa cum ai bănuț, hoinăritul n-a fost singurul motiv pentru care am plecat. Nici bărbații. Motivul am fost eu. Oricine greșește o dată, dar a doua oară nu mai are scuze, iar a treia oară este o tâmpenie. Eu îmi făcusem un șablon de greșeli. Am vrut să rup acest șablon.

— Bree.

Nu-l văzuse niciodată pe Simon să piardă firul jocului. Regina ei era liberă să iasă de pe tablă.

— Cred că am sperat că, dacă am să-ți mărturisesc trecutul meu, te vei simți liber să te descarci și tu.

— Să mă descarc?

Bree spuse blând:

— Nu cred că stai de vorbă cu cineva. Nu despre ceea ce contează pentru tine. Toți care te caută au o problemă cu tine. Tu-i ascuți, te descurci, te ocupi de ei, aranjezi totul, dar nu vorbești, Courtland. Ai vreodată ocazia să te descarci? Despre ce simți referitor la tatăl tău, sau dacă te-ai simțit dat la o parte sau furios după divorț, sau despre nevoile și visele și lucrurile de care ți-e teamă. Nu mă miră că umbli ca somnambulul.

— Reynaud.
— Ce este?
— Mi-ai luat calul.
— Da.
— Mi-ai luat calul!
— Da, verifică-ți regele. O să descoperi că este încolțit, murmură Bree.

Primi o bezea de peste masă – ca și când un frate și-ar săruta sora care tocmai l-a lăudat – dar diversiunea jocului stupid încheie seara. Poate că a încrețit regele alb cu sidef dar bărbatul în carne și oase era mai șmecher. Simon ciocni paharul ei de sherry cu coniacul lui, dar dialogul îl ratase. În mai puțin de 15 minute piesele de șah erau înapoi în cutie, îi ură noapte-bună și dispăru în sus pe scări.

Probabil de-abia aștepta să scape de țiganca zgomotoasă, pisăloagă, gândi Bree morocănoasă.

De vreme ce nu putea să adoarmă, își mai turnă un pahar de sherry și-și luă o carte din cameră. Mergând înapoi pe palier, își spuse că retragerea rapidă a lui Simon era un semn prevestitor. Dacă s-ar fi descărcat, dacă ar fi stat de vorbă cu ea, sentimentele ei față de el n-ar fi făcut decât să se adâncească.

De câte ori era lângă el, simțea cum îi crește pulsul. Creșterea asta era în parte bună, o poftă sănătoasă – o reacție normală pentru un bărbat pe care-l iubea – dar pe de altă parte simțea un gol în stomac și începea să tremure, îi era teamă. Una era să recunoască atracția pentru Simon și altceva să recunoască atracția pentru somnambulul ei, bărbatul în carne și oase era mai ispitor, mai fascinant și mult mai periculos.

Ghemuindu-se lângă cămin, aruncă încă un buștean pe foc și pentru o clipă privi flăcările letargice

încolăcind noua victimă. Se simțea ca și în celelalte relații – ca o pradă. Un bărbat care avea nevoie de ea. Și-ar fi deschis inima. Lua ce avea și lăsa doar praful în urma lui.

Teama de a face aceeași greșeală o cutremură și lucrurile semănau atât de mult. Simon avea nevoie de ajutor. I-l dăduse... și zi de zi, tratând cu el, văzuse transformările unui bărbat care-și revenea, se schimba, începea să vadă ceea ce într-adevăr conta pentru el. Iar ea se îndrăgostise la fel cum pățise de fiecare dată – doar că ceva era diferit. Se îndrăgostise și altă dată, dar nu ca acum. Nu atât de tare, niciodată atât de profund, niciodată atâta emoție pentru un singur partener, un bărbat care o atinsese în atâtea puncte ale firii ei...

Lucrurile au ajuns atât de departe, Reynaud?

Da.

A spus ceva de plecarea ta. Chiar crezi că vrea un viitor alături de tine?

Nu.

Nu face asta, chère. Nu te implica mai mult. Nu e vorba de prostie – e vorba de inima ta pe care s-ar putea s-o pierzi. Fii deșteaptă, fie-ți frică, fii tare.

Întorcându-se de la foc, se forță să se întindă pe covor, alături de carte și de paharul de sherry. Deschise cartea la pagina întâi și descoperi că luase o carte de-a unchiului Fee – un text cuprinzător despre geologia ținutului Badlands.

Dacă nici asta n-o plictisea, atunci nu exista nimic care s-o facă.

Minutele trecură, apoi o jumătate de oră, apoi trecu o oră. Ceasul cu clopote sună tare în hol. Se vedeau umbre întunecate. Un buștean căzu în foc și cărbunii încinși și roșii sfârâiau. Cartea nu era atât de

plictisitoare pe cât crezuse ea, nu se concentrează asupra ei niciun pic.

Dădu încă o pagină, întinse mâna după paharul de sherry și simți un fior pe șira spinării. Își îndreptă capul spre ușă și simți cum zeci de nervi îi macină stomacul. Gândi: *Nu, te rog, Simon. Nu-mi face asta în seara asta. În seara asta nu pot să suport... Nu-mi face una ca asta.*

Dar Simon se îndrepta deja spre ea. Nu Simon cel elegant cu care jucase șah, ci vizitatorul nocturn, cu pieptul gol, cu ochii întunecați, atât de ispititor.

— Simon, du-te înapoi în pat, spuse Bree disperată.

Dar Simon nu plecă. Veni spre ea. Cartea îi căzu de pe genunchi în momentul când se ridică în picioare. Focul îi lumina părul, i-l umplea de strălucire. Purta același tricou roșu lăbărțat și pantalonii albi în care jucase șah. Și ochii lui erau negri precum cărbunii.

Ea stătea tot acolo ca un cerb înghețat și apoi se clătină un pic. Făcu hotărâtă un pas spre el cu mâna întinsă.

— Simon, ești somnambul. E în regulă. Te duc în patul tău.

Deci așa vorbea cu el, gândi în sinea lui. Blândă, dulce, iubitoare. Își puse un braț pe după mijlocul lui cu tendința clară de a-l conduce spre scări.

O luă pe neașteptate când îi cuprinse fața cu palmele și o sărută. Avea gust de sherry, dar în spatele acestui gust era ceva mai dulce, mai întunecat, Bree cea mică. Era unul din lucrurile care îl înnebuneau – dacă își amintea că o sărutase, își amintea și ce gust avea.

Dar Simon nu-și aminti nimic și nu putuse să

adoarmă, gândindu-se la acei ochi. Gândindu-se la o femeie care nu făcea decât să dea de la ea. Gândindu-se la acei trei nenorociți care se folosiseră de ea.

Când plecase de la parter, nu intenționa să facă așa ceva, să se prefacă somnambul – ideea era prostescă și demnă de un laș. Nu era ceva onorabil și cinstit. Era o greșeală.

Doar că altă soluție nu avea. Nu putea să o lase să creadă că toți bărbații erau ca cei trei ticăloși. Nu putea să nu-i dea nimic înapoi pentru tot ce-i oferise ea. Asta l-a înnebunit. Voia s-o facă pe Bree să se simtă iubită și specială... doar că era lipsit de cuvinte, lipsit de sentimente.

Astea sunt scuze, Courtland, își spuse.

Da. Dar acum nu i se mai păreau atât de lipsite de apărare. Gura lui Bree se mișca sub gura lui – și era fragilă și tremurătoare. Buzele ei le cunoșteau pe ale lui. Degetele ei îi strânsesă umerii puternic ca și când se lupta să-și păstreze controlul și ultimul lucru pe care-l voia Simon era să o forțeze – chiar și pentru un sărut. Dar apoi închise ochii iar fața i se înclină, brațele îl încolăciră după care îl luă de gât.

Emoția răbufnea din ea. Dorință. Teamă. O tânjire visătoare și dorința de a fi îmbrățișată. Simon conștientiză dulce-amar că nu greșise, ci avusese dreptate. Alături de somnambulul ei, simțea o libertate pe care n-o simțise niciodată alături de el. Ea dorea fantasma, nu pe el și această nepotrivire îl călca pe nervi. Se pricepea la control și autodisciplină – n-ar fi lăsat lucrurile să ajungă prea departe – dar nu avea niciun fel de experiență în a înțelege inima unei femei.

Simon Courtland nu era fantasma nici unei femei.

Nici măcar nu știa cum să facă asta.

Ușor, totuși, descoperi unul din acele adevăruri

elementare și ciudate, acela de a iubi pe cineva. Nu era singur. Bree... Avea să-l ajute. Limbile lor se atinseră, uscate la început, apoi, cucerindu-se una pe alta, apoi umede. Ea scoase un sunet duios, un sunet pasional când o trase mai aproape de el. Așa, gândi el, nu prea blând.

Îi plăcea să se simtă un pic dominată, stăpânită de el.

El îi ceru gura din nou, apoi o năpădi cu sărutări pe bărbie, pe obraji, pe frunte. Erau sărutări respectuoase, iubitoare, sărutările unui amant care-i căuta cu agresivitate plăcerea. Și astea îi plăceau. Știa asta pentru că ea se apropie de el, se lipi de el puțin câte puțin, ca și când el era ultimul ei echilibru și singurul sprijin. Ca și când avea nevoie de el. Ca și când îl dorea. Chiar... ca și când îl iubea.

El își ridică puțin capul, respirând mai greu decât o locomotivă, al naibii de conștient că tot corpul era fierbinte și-l durea. Controlul pe care contase nu era atât de absolut. Bree își ridică și ea capul, dar ochii îi rămaseră închiși iar vocea abia i se auzi:

— Simon, mi-e frică.

El o sărută din nou. Puternic și violent. Mai bine s-ar fi împușcat decât să-i facă ei vreun rău sau s-o sperie cu ceva. Cum de ea nu-și dăduse seama?

— Simon – ai mai făcut așa ceva. Ai fost la mine, ca și când știai ce voiam, de ce aveam nevoie, doar că în seara asta... nu vreau să știu ce e în mintea mea, *cher*. Pentru că nu cred că sunt destul de puternică să te opresc și nu sunt sigură că asta îți dorești...

O trase aproape de el, în timp ce inima-i bătea atât de tare că nu mai putea respira. În acea clipă ar fi dat un an din viață ca să știe ce dorise ea în celelalte nopți. Să știe ce-i făcuse. Pentru că era al naibii de

sigur că vocea ei nu se adresa acelui Simon Courtland cu care luase micul dejun.

Mâinile lui mari se întinseră, mângâindu-i gâtul, apoi clavicula, apoi umerii mici. Ea tremura, iar Simon o mângâie ca s-o liniștească.

Dar mângâierile lui nu o liniștiră. Îl privea, așteptând, tremurând, tulburată. Ultimul buștean căzu în șemineu, creând o avalanșă de scântei, iar focul făcu o umbră pe peretele de vizavi... siluetele celor doi, lipiți ca doi amanți în tăcerea camerei.

Silueta se schimbă când el îi scoase ușor tricoul. Se avertizase singur că limitele fanteziei și realității aveau să se estompeze dar nu era atât de ușor. Părul ei lung se electriza, apoi căzu în cascade pe spate când ridică fața spre a lui. Nu purta nimic pe sub tricou. De la gât în talie, pielea îi era practic albă ca porțelanul, roșie din cauza focului și a dorinței iar pe chipul ei era o poftă... o poftă pe care Simon nu o aștepta de la nicio femeie și cu siguranță niciodată de la Bree.

Totuși, Bree cea atât de pasională și pământească se intimidă brusc. Se întoarse ca să se acopere, dar el o prinse de încheietura mâinii și ridică ochii ca să-i întâlnească pe ai ei.

Era strașnică. Era frumoasă. O sărută așa cum îi plăcea ei. O sărută cum nu mai sărutase nicio altă femeie și în acea îmbrățișare se adunară 35 de ani în care el nu știuse că poate exista o emoție atât de misterioasă și lentă. O sărută până când i se înroșiră și i se umeziră buzele iar ochii îi deveniră albaștri, uluitor de albaștri.

— Simon... nu îți dai seama ce-mi faci. N-ai mai fost... așa niciodată. Eu...

Îl luase prin surprindere. Pulsul și murmurul unui bărbat puternic, puterea unui amant care o tenta și-i

făcea plăcere, o excita și o iubea. În acea clipă nu era Simon. Nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un bărbat. Bărbatul ei. Când ajunsese la nasturele pantalonilor ei, ea scoase din nou acele sunete. Un sunet de femeie sălbatică, chinuită, un strigăt de ajutor, iar ochii ei îl fixară.

Voia asta. Îl dorea, pe el.

Fermoarul coborî. Palmele lui alunecară înăuntrul pantalonilor pentru a-i da jos, iar ea se trase spre el, orbește, fără ajutor. Ea se întinse spre capul lui pentru a-i trage gura în jos, iar el îi simți degetele pe creștet, simți pasiunea încolăcindu-l ca și când l-ar fi curentat.

O șuviță de mătase albastră coborî odată cu pantalonii și după asta o întinse pe covorul gros dar ea nu păru că-și dă seama.

Capul i se îndreptă spre sânii ei. Îi atinse sfârcurile cu limba în timp ce palma îi cobora din ce în ce mai jos până când descoperi punctul dintre coapse. O atinse. Apoi o eliberă. Când încercă din nou, picioarele ei îl încolăciră și-l mușcă de umăr. Tare.

N-ar fi trebuit s-o facă, pentru că deodată el realiză încă un lucru care ei îi plăcea... și își dădu seama ce-i putea oferi, ca bărbat, ca amant. Mușchii i se încinseră. Își ignora proprii ei nervi. Mușchii îi erau toți încordați, pielea îl ardea, dar ignoră și asta. Tot ce făcea, făcea pentru Bree.

O sărută din nou pe gură, cu putere, apoi o acoperi cu sărutări pe gât, oprindu-se la sâni. Ei îi plăcea un pic de asprime, dar niciodată lângă sâni. El descoperise deja că sânii mici și albi erau teribil și insuportabil de sensibili. Îi strânse părul lung și mătăsos și-i aduse șuvițele pe vârfurile ca de coral ale sfârcurilor, șuvițe care o gâdilau, șuvițe mari ca șoaptele.

Țiganca încercă să-l muște din nou, iar mâinile ei îi stăteau în cale. Tandru, hotărât, Simon trebui s-o țină în frâu. Cu siguranță găsisese ceea ce-i plăcea ei și miză pe asta. Sărutări aspre, revendicative, erotice. Apoi suvițele. Apoi jos unde o atingea, zăbovind mai mult de fiecare dată, frecând-o cu podul palmei în timp ce degetul o pătrundea ușor. Apoi o eliberă și luă totul de la început aducând-o de fiecare dată cât mai aproape de punctul culminant.

Știa ce își dorește ea.

Știa că este aproape.

Și asta se întâmpla când totul se ducea naibii.

Ea îi împinse umerii cu putere și, luat prin surprindere, el aproape căzu pe spate. Bree se tolăni, cu părul întunecat și răvășit în timp ce ochii îi străluceau mai tare decât cărbunii încinși.

— Nu singur, *cher*. Dacă vrei să mă înnebunești, crede-mă, o s-o facem împreună.

Nu-și pierduse niciodată controlul cu o femeie, dar ea începu să-l sărute pe gât și pe piept. Cu mâinile, cu limba îi spunea că-i iubește trupul, că-l dorea. *Pe el*. Îi plăcuse șmecheria cu părul; îl biciui pe tot corpul cu suvițele acelea lungi până când îl înnebuni. Îi prinse cu degetele betelia chiloților și în timp ce încerca să-i tragă în jos, corpurile se răsuceau pe covor. Aproape de foc și strălucirea lui, de flăcările fierbinți, apoi departe, unde era frig și întuneric și unde nu exista decât Bree. Buzele ei erau peste ale lui, apoi mai jos, cu sărutări care-l zăpăceau, care-l vânau și deodată își dădu seama în ce intrase.

O țintui lângă el, cu asprime, cu prea multă asprime.

— Bree.

— Sst.

Dar fantezia de a fi iubitul ei fantomatic nu-i plăcea. Doamne, era exact ce-și dorea, dar nu acum. Acum avea nevoie ca ea să știe că era el, Simon, că era treaz, conștient că nu era doar un joc.

— Iubito.

— Sst.

Șoapta ei era insistentă, înnebunitoare.

— Te rog, Simon. Te iubesc și-mi doresc asta și te doresc pe tine. Acum. Te rog. Te rog...

Îl trase spre ea cu acel țipăt de dragoste care-i răsuna în minte și gândi. La naiba. Pentru că știa că pierduse. Îi puse picioarele în jurul lui și-i apucă gura, în același timp pătrunzând-o adânc, complet.

Știa că ar trebui să-i pese dacă ea îl considera Simon sau o fantasmă. Dar nu-i păsa.

Carnea lor se uni; pielea ei era lunecoasă ca untul. Și a lui la fel. Ce-și dorea ea era ceea ce-și dorea el. Nu erau diferențe. Focul ardea dar moliciunea ei îl topea, la fel drumul adânc spre înăuntrul ei. Era generoasă, dezinhibată, iubitoare, dulce, sălbatică. Îi rostea numele ca și când devenea sufletul lui, îl chemă din nou, apoi țipă când trupul ei ajunsese la culme, arcuindu-se.

El se descărcă fulgerător într-o agonie de plăcere. Chiar și atunci, știa că pentru el nu fusese un act pasional.

Își dăruise sufletul țigăncii.

Mai târziu, când își recăpătă respirația, când slăbiciunea datorată dorinței îi permise minții să funcționeze, Simon se forță să-și amintească ceea ce era evident.

Bree nu-i dorise neapărat sufletul.

Fusese rău rănită. Era vulnerabilă. Și poate avea nevoie de un amant care să vindece și care să-i

șteargă amintirile neplăcute.

Dar era al dracului de sigur că asta nu însemna neapărat că se îndrăgostise de Simon Courtland.

Capitolul 9

În șemineu nu mai era decât jăratec. Bree era încă în brațele lui Simon cu obrazul încă cuibărit pe pieptul lui. Degetele lui îi răsfirau părul într-un mod languros, aproape hipnotic. Mângâierea lui era posesivă și tandră. Poate că voia s-o liniștească.

Din păcate, niciun tranchilizant nu avea cum s-o liniștească. Reacțiile îi erau ca paralizate. Inima îi bătea îngrozitor de tare.

Faptul că făcuse dragoste cu el o doborâse complet. Știa că Simon se simțea singur. Știa că avea o parte senzuală, afectivă a firii lui care fusese închisă multă vreme.

Nu-și dăduse seama cât de adâncite erau aceste sentimente. Revenise la viață pentru ea, cu ea. Fusese pasional, pretențios, fantezia unei femei ce-și dorea un amant pirat care să-i răvășească plăcerea, care să-i fure inhibițiile... și care să fie în stare să ofere, așa cum Bree nu-și imaginase vreodată că un bărbat poate oferi.

Înțelesese ce însemna minunea pe care-o descoperise alături de el.

Nu era pregătită pentru anxietate, pentru teamă, cu atât mai mult că stătea în brațele lui. Simptomele erau clare. Gustul spaimei, bătaile iuți ale inimii, senzația copleșitoare a prevestirii ca și când îi tăiasse calea o pisică mare și neagră, iar acum își aștepta pedeapsa.

Mai făcuse asta înainte - iubise un bărbat care nu

o iubea – și jurase să nu se mai întâmple, să nu-și mai dăruiască niciodată inima astfel. De data asta era altfel, dar numai pentru că Simon capturase o bună bucată a sufletului și a inimii ei. Restul clișeului îi era dureros de familiar. El avusese nevoie de cineva, dar era o nevoie temporară. Și o dorise, dar pasiunea nu însemna și dragoste.

— Bree, scumpo.

Auzind vocea răgușită a lui Simon, închise ochii. Mai rapidă decât un izvorăș, se smulse din brațele lui calde și se ridică în picioare.

— Sst, iubitu! Te duc sus în pat, Simon. Știu că e târziu și ți-e frig. O să am eu grijă de tine.

Chiar și în urechile ei, vocea îi sună nefiresc... și proteste ca și când ar fi vorbit unui somnambul pe jumătate treaz.

Simon amuți brusc.

Cu spatele la el, adună jăratecul și trase un paravan metalic în fața grătarului, apoi căută hainele. Destul de jenant, tricoul ei împodobeabă abajurul unei veioze și se părea că-și aruncase nesăbuit chiloții în spatele unui scaun. Dacă Simon avusese vreun dubiu legat de firea lui „mai puțin pasională”, atunci cu siguranță ar fi îngropat caii morți.

Așa că zâmbește-i, Reynaud, se îndemnă singură. Doar că nu putea să zâmbească în clipa aia. Adună hainele de pe jos, conștientă că Simon o privea, simțindu-i privirea pe spatele gol în timp ce-i vorbea hotărâtă.

— Știu că dimineața nu-ți aduci aminte ce s-a întâmplat, *cher*, dar nu vreau să capeți inconștient vreo anxietate. Iau pilule de patru luni. Nu pentru că aveam nevoie. Ciclul meu era ca o harababură – probabil din cauza acestor călătorii – și când am fost la

doctor, acesta mi-a sugerat o cură de pilule timp de șase luni.

Stupid, stupid, stupid. Vocea ei falsă o făcu să se cutremure iar Simon tot nu se mișcă. O privea, o studia cu ochii profunzi și întunecați.

Ea știa că este treaz. Nu-și dăduse seama de când intrase pe ușă dar, foarte curând după aceea, înțelesese. Sărutările somnambulului ei o făceau să se simtă în siguranță. Dar în seara asta chiar și primele sărutări ale lui Simon îndepărtaseră orice senzație de siguranță și aproape că o făcuseră să explodeze. Așa cum bănuise mereu, era un amant mult mai periculos decât alter ego-ul lui. Chiar înainte să facă dragoste, el realizase brusc că ea ar putea să-i încurce pe „ei doi”. Se opuse. Încercase să-i spună.

Dar ea nu l-a lăsat. Apoi, răspunsul lui fusese instinctiv și orb. Instinctul acela era acum și mai puternic.

Bree aruncă o ultimă privire prin cameră, apoi se apropie desculță de Simon. Privirea i se îndreptă spre gâtul lui, spre gură, spre păr, spre umeri – absolut oriunde dar numai spre ochii lui nu.

— În regulă, iubituie. Am avut eu grijă de foc și camera arată exact ca înainte. Mâine dimineață n-o să ai niciun motiv ca să-ți faci griji că s-ar fi întâmplat ceva, *cher*. Ia-mă de mână și te duc eu în pat.

Totuși, el nu se mișcă, deși privirea trebuia să-i părăsească chipul. Nu înțelegea ce voia să facă ea, dar o simți cât de înnebunită era. Te rog, Simon. Te rog vino cu mine...

Dacă ar fi avut timp să se gândească, și-ar fi dat seama că situația ar fi devenit incomparabil mai ușoară dacă ar fi pretins amândoi că nu se întâmplase nimic. Alți îndrăgostiți nu ar fi putut face așa ceva. Dar

ei puteau. Adevărata lui problemă cu mersul în somn făcea acest lucru posibil. Jekyll nu-și amintea niciodată de ce făcea Hyde. Îl tratase ca pe un somnambul; el nu trebuise decât să fie alături de ea și, ca de obicei, dimineața totul devenea doar o afacere.

Haide, Reynaud. Ideea asta imatură și stupidă. Dar nu a fost așa, își spuse ea cu asprime. Măine dimineață, va fi ca de obicei o simplă afacere. Nu se schimbaseră lumea doar pentru că făcuseră ei dragoste. În curând ea avea să plece. Faptul că ea se îndrăgostise de el nu însemna că și el trebuia să simtă în același fel.

Și-l imaginează chinându-se să admită că nu-l interesează o relație permanentă. Dar ea auzise așa ceva și înainte. Dacă se implicase cu inima, Bree și-o făcuse cu mâna ei. Dar la naiba, Simon, o să-mi frângi inima dacă o să-mi spui că nu reprezintă pentru tine decât ceva plăcut, dar trecător.

Așa ceva nu trebuia să se întâmple. Poate că ideea era imatură și bizară, dar avea să-i salveze pe amândoi de la suferință.

— Așteaptă, Simon. Am uitat să sting lampadarul, dar o să aprind lumina pe hol ca să nu orbecăm pe scări în întuneric.

În timp ce se grăbea să stingă luminile răsuflă ușurată văzându-l pe Simon cum încerca să se ridice în picioare. Luând hainele la sub braț îl luă de mână și se gândi: aproape fără casă. Avea de gând să-i dea drumul. Tot ce mai avea de făcut era să-l ducă la scări.

Dar se părea că se pripise. În loc s-o ia de mână, el îi ridică brațul.

— Trebuie să mergem sus, *cher*. E târziu. Foarte târziu...

Degetul lui îi acoperi palma umedă și pulsul

tremurător de la încheietură. Ca și când și-ar fi dat seama că e speriată, îi eliberă ușor mâna.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Nu ai niciun motiv. Dimineață o să crezi numai că ai dormit bine.

Degetele lui o apucară de bărbie. Privirea îi străbătu fața palidă cu o intensitate de neînțeles. Și apoi gura îi coborî spre a ei.

Și fu al naibii de greu să i-o închidă. Sărutul lui era atât de tandru, atât de blând încât simți cum îi dau lacrimile prosteste.

Apoi o luă de mână și o conduse pe scări.

În camera lui.

Și în patul lui.

— Totul e curat.

Simon îndoii spălătorul și-l puse pe marginea căzii, scoțând dopul.

— Bine, spuse Jessica. Urăsc să fac baie.

Chicotind, înfășură un prosop în jurul micului săpun alunecos, abia ascultându-i flecăreala. Voia să-i citească o poveste înainte să adoarmă. Jessica voia să-i crească părul la fel de lung ca al lui Bree. El fu de acord. Voia să doarmă în bluza cu verde și roșu. El fu de acord. Dacă Jess i-ar fi cerut luna de pe cer cu siguranță că el i-ar fi răspuns tot da.

Dezbrăcată, fiica lui aruncă prosopul și țâșni pe hol spre dormitorul ei. Simon o urmă cunoscând bine ritualurile de seară ale fetei lui. Erau ritualuri lungi care îl amețeau.

Timp de trei nopți trăise visul unui holtei. Făcuse sex cu o femeie pasionată și doritoare. Fără sfori, fără legături, fără complicații. La dracu', dimineața doamna pretinsese chiar că nu se întâmplase nimic. Dar niciun bărbat n-ar fi putut obține ce a obținut el cu atâta

ușurință.

Presupunând că un bărbat ar fi vrut sex fără complicații, situația asta era ideală.

Dar presupunând totuși că bărbatul ar fi vrut să-i pună doamnei un inel pe deget, asumându-și toate complicațiile și obligațiile, atunci situația era al naibii de înșelătoare.

Simon se aplecă peste mormanul de cărți din dormitorul roz al Jessicăi căutând-o pe cea favorită ei. Ca o ironie a soartei, mâna lui prinse cartea „*Un coșmar în cămăruța mea*”.

Mersul în somn fusese pentru el totdeauna un coșmar, dar nici chiar în halul ăsta. Realizase deja ceea ce era evident – și anume că Bree se folosea de problema lui pentru a-l dezamăgi ușor. Ea dorea fantezia, nu bărbatul adevărat. Era dispusă să aibă o relație dar nu voia să aibă obligații. La urma urmei, de ce ar fi vrut? El era un bărbat care avea multe de învățat în ceea ce privește exprimarea sentimentelor. Un bărbat care se închisese în el atât de mult timp, încât avea enorm de mult de învățat despre ce are nevoie o femeie într-o relație amoroasă.

— Tăticule?

Nu era vorba de faptul că Simon nu voia complet să se împotmolească în abisul nesiguranțelor masculine. Dar ori de câte ori lua problema în considerare în mod metodic, știa că ceva era în neregulă. De câte ori încerca să stea de vorbă cu ea, îl privea într-un anume fel. Îl privea delicat, zdrobitor, speriată, de parcă i-ar fi spus „nu face asta”.

Deci era speriată. Ceea ce pentru Simon era de înțeles. Al naibii de mulți bărbați îi spusese că țin la ea – și mințiseră. Bree era puțin iritabilă, puțin capricioasă, în ceea ce privea încrederea.

— Tăticule.

Îl măcina ideea de a sta pe pieptul lui Bree și de a-i turna coniac pe gât până când o va face să vorbească. Dar asta nu era de niciun folos. Deși era împotriva principiilor lui etice să substituie prefăcătoria cu somnambulismul, într-un anumit fel înțelegea că încrederea nu se câștiga prin discuție.

Dacă era să-i câștige încrederea, trebuia s-o facă prin acțiune. Alături de ea, redevenea. Poate fusese un pic banal, aducându-i flori de câmp cu două seri în urmă. Poate noaptea trecută mersese prea departe cu uleiul pentru copii.

Dar se părea că face progrese. În mod instinctiv, simțea că cea mai puternică armă a lui era noaptea, pentru că în întuneric toate inhibițiile dispăreau. În întuneric, Bree era cea mai vulnerabilă, – cea mai lipsită de apărare... – și cea mai sinceră. Fiecare noapte fusese o explozie arzătoare și de neuitat de dorință și emoție. Cum de putea să i se dăruiască atât de complet dacă nu-l iubea? Își pusese sufletul în joc.

Și el făcuse la fel.

Nu putea s-o piardă. Nu voia să o înlănțuiască, să-i distrugă libertatea. Voia doar s-o iubească și să apere tot ce era fragil și special în Bree. Era cel mai frumos lucru care i se întâmplase vreodată. Nu putea să-i dea drumul. Mai mult timp, își tot spunea. Avea nevoie doar de mai mult timp.

O pernă îl lovi în spate, făcându-l aproape să-și piardă echilibrul. Speriat, se rezemă pe călcâie primind o altă pernă în față.

— Tati! M-am săturat! N-ai auzit niciun cuvânt din ce-am spus!

Drăcoaica lui de fată – cea care sărea pe saltea într-o bluză colorată cu roșu și verde – avea dreptate.

Nu o ascultase. Datorită lui Bree avea o nouă concepție de a-și iubi fiica. Dragostea – cea potrivită – era întotdeauna ceva serios. Cu cât dai mai multă, cu atât primești mai multă dragoste. Și în acest dar se afla sensul luminii și al veseliei.

Se ridică ușor în picioare și, cu o față severă, ridică una din perne. Pedant ca un jucător, începu un discurs.

— E o idee rea să arunci cu pernele. Foarte rea.

Ceva din expresia lui trebuie că o atinsese, pentru că ochii îi jucau în cap.

— Ah, da?

— Ah, da, sigur. Gălăgia și jocul sălbatic se termină inevitabil prost. Mă tem că ai nevoie de o lecție de critică, Jess. Foarte critică.

Când o lovi cu perna în cap, ea izbucni în chicoteli.

Bree, sosită de la dușul de la parter cu câteva minute în urmă, auzi zgomotul incredibil venind de sus – țipete și urlete și strigăte ca de moarte. Cu un prosop înfășurat pe cap ca un turban, urcă scările două câte două și părăsi holul.

Se opri ca trăsniță în ușa dormitorului Jessicăi. Fulgii, mai deși decât zăpada, zburau prin toată camera. Abajururile lămpii erau cu susul în jos, așternuturile aruncate, jucăriile și cărțile împrăștiate. Jess era ghemuită pe una din marginile patului. Simon era aplecat peste cealaltă și amândoi râdeau cu mâinile de burtă. Ea simți cum îi crește inima. Nu se putea abține. Pe undeva, Simon era încă un copil, dar Bree nu crezuse vreodată că el își va da seama... nu crezuse că va lăsa să se vadă așa ceva: „*Courtland, nici nu-ți închipui cât de mult te iubesc*”.

Era clar că momentul acela era între tată și fiică.

Bree nu voia să se bage. Ar fi plecat tiptil, doar că acum era prea târziu. Două perechi de ochi, de un gri ca de mangel, cu o urmă de vină în ei, o fixară simultan.

— Oh, spuse Jessica înghițind în sec și rosti apoi spre tatăl ei: Cred că o s-o încasezi, tati.

Bree își puse mâinile în șolduri și adoptă cea mai furioasă privire pe care o știa.

— E ceva înfiorător. Dezgustător. Își dă vreunul din voi seama cât o să dureze curățatul? N-am văzut *niciodată* asemenea dezordine.

O pernă zbură prin aer, împrăștiind în drumul ei zeci de fulgi și se opri pe fața ei.

Fusese aruncată, fără îndoială, de dracul ce purta măsura 62 de la marginea îndepărtată a patului.

La ora 11 noaptea, diavolul cu măsura 62 reapăru la marginea cealaltă a patului ei din mansardă. Pe de-o parte rugându-se să nu vină, pe de altă parte știind că va veni, Bree se îmbrăcase pentru somn în sutien, chiloți și o cămașă de noapte lungă închisă în nasturi până la gât.

În dormitorul ei întunecat nu erau fulgi, nici lumini, nici gălăgie dar descoperi, deși prea târziu, că el adusese o jucărie. Îl auzi cum trânteste ceva pe masă dar nu-și dădu seama că era un casetofon decât când el îl puse în funcțiune.

O prinse de mâini și o dădu jos din pat înainte ca ea să recunoască melodia. Când o recunoscă, simți că alunecă, ca și când ar fi patinat pe gheață, și-și dădu seama că avea să cadă. El lăsase muzica încet, nu tare, dar ritmul trupestc, senzual era clar din coloana sonoră a filmului „*Dans murdar*”.

Îi puse mâinile pe după gâtul lui și o aplecă peste

el. La început fu rigidă, opunând rezistentă, dar încercase asta și înainte. Niciodată nu-i reușise. Nu cu Simon. Se mișca cu ea în întuneric pe jumătate dansând, pe jumătate făcând dragoste pe ritmul senzual al melodiei. Ea visase asta. Visase că dansează așa, nu cu somnambulul, nu cu Courtland ci cu amândoi deodată. Cu bărbatul care ar fi putut fi.

Treptat, cămașa ei de noapte ajunse pe podea. Sutienul și chiloții avură aceeași soartă. Și încă dansau, acum dezbrăcați, incitându-se, excitându-se unul pe altul, până când niciunul din ei nu mai rezistă.

Bree se lipi de el în forță, disperată atunci când o întinse pe pat. În întuneric, orice sunet părea a fi numele lui. Membrele lui lungi, umede de sudoare, pline de pasiune, gustul lui ca de narcotic – nu le-ar fi putut uita niciodată. Se purta cu ea ca un nebun, iubitul ei fantomatic, fără răutate, făcând bine dragoste, tentând-o mai presus de orice.

Se răsturnă peste el, cedându-i-se lui, cu el. Câteva clipe mai târziu, totuși, stând în brațele lui sătulă și tremurând, simți cum îi mângâie obrazul și-i auzi șoapta răgușită:

— Bree!

La un anumit moment, el încerca în fiecare noapte. De fiecare dată răspunsul ei era același:

— Sst, murmură și apoi îl săruta.

Dacă tot era în patul ei, nu-i cerea decât atât. Nu-i permitea cuvinte sau promisiuni de dragoste.

În seara asta, mai ales, o durea. Întotdeauna dorise să fie sinceră cu Simon și știa că el n-ar fi înțeles – dar el nu trăia cu trecutul ei. Singurul lucru comun din clișeu greșelilor ei fusese felul în care înfruntase adevărul. De fiecare dată, încurcase dragostea și nevoia.

Chiar în fața ochilor ei, Simon redescoperea bucuria, viața, pasiunea. În mod ironic, asta o cutremura cel mai mult. Cu cât mai splendide erau nopțile lor, cu atât adevărul devenea mai dureros. Cu fiecare zi, cu fiecare noapte, Simon avea să-și dea seama că ea știa deja. Cu cât se schimba mai mult, cu atât avea mai puțină nevoie de ea.

— Ești sigură că o să arăt bine?

— Foarte sigură, dacă ai să reușești să nu te mai foiești atâta.

Lui Bree îi era greu să vorbească având pieptenul între dinți. Îi era mai greu să-i aranjeze Jessicăi părul în stil franțuzesc când afară era o vreme sălbatică și bătea vântul. Îngenunchind pe terasa din față, Bree băgă pieptenul în paharul cu apă, umezi părul și începu din nou să-i împletească părul.

— Mai exact, cât îți trebuie să fii frumoasă?

— Întrebarea asta și-o pun femeile de la începutul lumii, *cher*, dar în cazul tău, nu prea mult timp.

— Dar mie mi se pare o veșnicie, spuse Jessica în silă.

Bree nu îndrăzni să chicotească. Aruncase pieptănul. Să împletești părul zburlit al unei fete de 4 ani era un act de dragoste, dacă exista. O umezi și o împleți până când simți că o dor degetele, dar era o durere plăcută.

Dimineața îl ajutase pe Simon să scape de mormăială când ecranul de la computer se goli. Era atât de strălucit la problemele complicate de inginerie, dar ți se făcea milă de el când apăsa pe un buton greșit.

— Ai jurat, îi spusese încruntat, ai jurat când te-am cunoscut că nu te pricepi deloc la afaceri.

Ea îi rânjise.

Încă o durere plăcută. Bree le acumula, fiecare moment, fiecare amintire, fiecare decor. Disperarea avea să vină mai târziu, inevitabil ca și ziua de salariu, dar refuza să se lase pradă ei acum. Nu mai avea mult de stat cu ei. Nu se gândea la plecare; se gândea doar să savureze fiecă clipă pe care o avea, iar această după-amiază era ea însăși o amintire.

Norii tumultuoși traversau cerul. Soarele ardea, apoi se răci, apoi aerul se încălcă de o electricitate sălbatică. Venea furtuna, dar nu începuse să plouă. Pale de vânt unduiau șirurile de iarbă care părea că se înalță și înverzește pe zi ce trece. Dealurile erodate din depărtare erau colorate în argintiu și cafeniu închis. Atât de mult spațiu. Atât de multă libertate. Spațiu în care sufletul putea respira, libertate în care o femeie putea să devină, să muncească și să crească așa cum ar fi vrut ea.

Cum ai să pleci de aici, Reynaud? Cum ai să pleci de lângă el? Oftă. Întrebările ei nu prea aveau răspunsuri.

— Uite, Bree, am stat cât de cuminte am putut. A trebuit să stau aici milioane de ore. Tot n-ai terminat?

— Hei, nu tu ești aia care m-a implorat – adică m-a rugat în genunchi – să fac asta?

Cum ai să pleci de aici?

— Mai dă-mi un minut, *cher*. Serios, lucrez cât de repede pot.

— Oh, nu.

— Ce, oh, nu?

— Oh, nu, este *mami*. A venit să mă ia, Bree.

Bree înfășură banda de elastic până la sfârșit în cosițele Jessicăi și se ridică în picioare. Văzu camionul alb mergând înainte dar era sigură că Jess se înșelase.

— Nu poate fi mămica ta, prostuțo. Nu și-a terminat vacanța. Și nici n-a telefonat. Chiar dacă s-ar fi întors mai repede din vacanță, ar fi sunat.

Vocea i se pierdu. Simți cum i se pune un nod în gât când o blondă înaltă coborî din mașină.

Nu încă. Te rog, Liz. Mai vreau doar câteva zile. Nu poți veni încă.

Dar identitatea femeii se clarifică atunci când strigă: „Bobocel!” În două secunde îngrozitoare Jess, alături de Bree, păru că se întristează, dar apoi micuța coborî scările în grabă pentru a fi îmbrățișată imediat de mama ei.

Brusc, Bree se simți suflată de vânt, că i se îndoiaie genunchii și se simți al naibii de scundă – Liz era aproape la fel de înaltă ca Simon, avea o ținută regală și statuară. Purta o bluză crem și pantaloni cafenii, amândouă un pic șifonate din cauza drumului, dar hainele îi cădeau perfect. Bani mulți, gândi Bree cu tristețe. Poate că Liz nu-i avea, dar cel puțin așa părea. Calmă, trăsături clasice, grație. Tu n-ai purtat niciodată în viața ta, Bree, pantofi.

Dură câteva momente până când Liz ridică privirea și o zări.

— Mami, ea este *Bree*.

— Am bănuir.

Liz se îndreaptă spre ea, întinzându-i mâna.

— Simon mi-a spus de tine când am telefonat. Îmi pare bine să te cunosc.

Nici calmul, nici grația clasică nu puteau ascunde palma umedă și degetele tremurânde. Liz era nervoasă, tulburată. Analizând-o cu atenție, Bree observă liniile fine ale încordării, gura care se străduia prea tare să zâmbească.

Imediat, Bree bănuir cine avea să fie învinuit și nu

avea importanță care din ele era desculță. *Nimic nu poate fi simplu pe lumea asta?* Nu-i trebuia să facă un efort imaginativ ca să-și dea seama că Liz nu era o ființă caldă. Datorită lui Jess, Bree îi pusese în mod automat lui Liz niște puncte negre ca mamă, dar loialitatea inimii ei era dată lui Simon. Liz avusese nevoie de el, îl folosisese, se descotorosise de el. Bree își făcuse mai mult decât un vis violent și satisfăcător din a o elimina pe doamnă.

Doar că lucrurile nu aveau să meargă chiar așa. Ea nu era o profitoare cu sânge rece, ci o părăsită. Bree știa precis ce însemna sosirea lui Liz, numărătoarea inversă a șederii ei cu Simon și Jess – dar nu putea să renunțe așa ușor la problemele ei în fața unei femei.

— Vino înăuntru, o invită Bree și se dădu din ușă. O să-l caut eu pe Simon.

— S-ar putea să fie nervos... ar fi trebuit să sun înainte.

— Nu se va enerva, spuse Bree hotărâtă.

— Nu o să-ți stau prea mult în cale.

Simțindu-se responsabilă, Bree își stăpâni acuzațiile.

— Nu stai în calea nimănui. Suntem toți tulburați că te vedem. Vântul e destul de puternic ca să-ți fi făcut sete, nu-i așa? Îți aduc niște ceai rece.

Simon trebuie că auzise gălăgia din holul din față, pentru că apăru dinspre birou cu fața perplexă.

— Bree?

Făcu o pauză când o observă pe fosta lui soție.

Liz își îndreptă umerii cu grijă.

— Bună, Simon.

— Liz.

— Mi-am scurtat vacanța. N-am mai putut să stau

fără s-o văd pe Jess și m-am gândit că ar fi mai bine să discutăm problema asta.

— Ar cam fi timpul, recunosc Simon și o privi pe Bree.

Avea cea mai tâmpită senzație că voia s-o expedieze și să o lase să stea în hol. Ceva se întâmpla aici iar ea nu înțelegea ce, dar nu era timp să stăruiască asupra acestui lucru.

— Ce-ar fi să vă aduc la toți ceva de băut și sunt sigură că Jess de-abia așteaptă să-i arate casa mamei ei. Poate după aceea, veți avea câteva minute singuri în timp ce eu și Jessica vom trebălui prin bucătărie.

O jumătate de oră mai târziu, Bree o puse pe Jessica pe un scaun în bucătărie, tăind niște lăptuci în chiuvetă. Era munca favorită a micuței, lăsând-o pe Bree să facă meniul cinei și să prepare o salată proaspătă. Carne de vițel *patine* și paste? Avea timp să încropească o prăjitură – Cajun cu mandarine? Exista pe undeva vreo carte în care să scrie cum ar trebui să hrănești o fostă soție?

Își coborî privirea, conștientă de cât de tăcută era Jessica, de cât de repede tăiau degetele ei frunzele de lăptuci. Biata fetiță, era atât de tensionată. Își trase înapoi pe nas ochelarii cu ramă albastră, lăsând o urmă de deget pe lentile și continuă să privească spre ușă. Jess știa că părinții ei stau de vorbă, știa că mama ei venise ca s-o ia înapoi.

Bree strânse din umeri, dar nu avea ce să spună. Și ea știa că Liz venise să o ia înapoi.

Afară se înnorase atât de tare, încât bucătăria devenise întunecoasă. Bree tocmai aprinse lumina când Liz intră înăuntru, cu fața palidă ca cenușa. Se îndreptă imediat spre Jessica și o îmbrățișă.

— Hei, bobocule. Tăticul tău mi-a spus ce bine te-

ai distrat. Ți place aici?

— Îmi *place*, mami.

Liz zâmbi, dar Bree observase durerea din acel zâmbet.

— Tati spune că poate ți-ar plăcea să stai cu el.

— Da!

— Atunci e bine, spuse Liz veselă. Dacă vrei, poți să mai rămâi cu tati. Deocamdată. Nu definitiv, doar un timp. În regulă, gândăcel?

Ar fi trebuit să fie exact ce voia Jess să audă, dar pentru o clipă, fetița privi disperată spre Bree. O văzu, dar în acel moment se simți împietrită. De aceea discutaseră atât de mult. Simon lupta pentru fiica lui. Și ar fi vrut să-i spună. Țsta fusese sensul unei priviri pe care i-o aruncase din ușă.

— Dacă crezi că mi-e ușor s-o las aici, te înșeli.

Cu întârziere, Bree își dădu seama că Jess dispăruse din bucătărie și acum era singură cu fosta soție a lui Simon.

— Liz, nu m-am îndoit niciodată că o iubești pe Jess, spuse neîndemânatică.

Liz se uita pe fereastră cu ochii uscați, îngreunați.

— Întotdeauna a avut spiritul ăsta copilăresc alături de Simon. Când era mică, nu trebuia decât ca Simon să intre în cameră și înceta să mai plângă. Și acum vreo șase luni, m-a sculat la miezul nopții ca să-i dea telefon. Avusese un accident de mașină. Nu pățise nimic, dar ea, simțise totul. Și acum vreo câteva săptămâni, când i-a intrat în cap că vrea să fie cu Simon...

Liz clătină din cap.

— Niciodată n-am știut ce trebuie să fac. Cum poate fi un copil de 4 ani atât de încăpățânat? Și dacă într-adevăr vrea mai mult să stea cu tatăl ei decât cu

mine...

— Dacă te simți vinovată, cred că e o tâmpenie, spuse Bree ușor. Când eram copil, îmi aduc aminte că de mii de ori mă întorceam la tatăl meu. Și de alte mii de ori aveam nevoie de mama. Poate că în clipele astea Jess are nevoie de Simon, dar asta nu înseamnă că te iubește mai puțin.

Bree își încrucișă brațele peste piept.

— Crezi?

— Știu sigur.

— Mi-e așa teamă să nu greșesc cu ceva. Mi-e teamă să nu eșuez ca mamă.

— Doamne, Liz. Întoarce-te înapoi și privește bine. E o copilă strălucită, minunată, jucăușă, sănătoasă, creativă, cu o inimă mare cât de la cer la pământ. Asta numești tu eșuare?

— Bree, spuse cu o altă impresie în ochi.

— Ce este?

— Nu e greu de înțeles de ce fiica mea te consideră atât de specială.

Absentă, Liz ridică apoi capacul unei oale de pe sobă.

— Și Simon la fel. Nu știu ce ai făcut cu Simon, dar este cu totul alt om.

— Alt om?

— N-am stat niciodată de vorbă ca în după-amiaza asta. De obicei ne rezolvam problemele, apoi mă întreba dacă am nevoie de bani și cu asta basta. O conversație ca între doi străini.

Bree nu știa ce să spună.

— Nici când eram căsătoriți nu era mare diferență, recunosc Liz. Era bun cu mine. Întotdeauna atent. Când l-am cunoscut, am simțit că pic jos. Arăta bine, era încrezut - realizase mult în viață, chiar dacă

era așa tânăr - și se descurca în orice problemă. Nu mai întâlnisem pe cineva atât de puternic. Știam că e un tip liniștit, dar credeam că se va schimba cu timpul, că mi se va deschide.

Clătină din cap.

— Nu l-am emoționat niciodată. În niciun fel. Pe când tu ai făcut-o.

— Liz.

— Da, știu. Este o discuție nepotrivită, nu asta te așteptai să auzi de la o fostă nevastă. Dar eu știu mai bine ca oricine, că are nevoie de tine.

Liz zâmbi și renunță la subiectul ăsta.

— Se pare că vine furtuna. Dacă am de gând să plec, ar fi mai bine s-o fac acum, dar vreau s-o mai văd un pic pe Jess înainte să plec.

Rămasă singură, Bree începu brusc să se foiască prin bucătărie. Repede, tăie tot ce găsi ca să termine salata, dădu drumul la apă pentru paste, tăie și dădu prin pesmet atâta mușchi *panne* încât putea hrăni o armată. Indiferent cât muncea, cuvintele lui Liz continuau să-i răsună în urechi. *Niciodată nu l-am emoționat. Tu ai făcut-o. Are nevoie de tine.*

Afară, norii negri coborâseră mai jos la orizont dar, totuși, nu începuse să plouă. Bucătăria puternic luminată se umplu de dezordinea familiară și de arome minunate, totuși Bree era agitată și supărată. Ar fi vrut să creadă vorbele lui Liz. Ar fi vrut al naibii de mult. Doar că nicio frază de pe pământul ăsta nu o necăjise mai mult decât ar fi vrut.

Pentru ea adevărul era unul. Simon era bine acum. În ultimele săptămâni, cântărise ceea ce contează pentru el și se schimbase mult în bine. Noapțile lor reprezentau una din dovezi. Veselia din timpul zilei era o a doua dovadă. Și astăzi luptase ca să

mai rămână cu Jess, un alt semn cum că prioritățile lui se schimbaseră, că ajunsese să înțeleagă ce era mai important pentru el.

Simon nu are nevoie de tine, Reynaud. Nu mai are nevoie. În niciun fel.

Până când Bree nu ridică ochii, spre sobă, nu-și dăduse seama că el era în ușă. Privirea lui nu făcu decât să-i întărească ideile. Simon într-adevăr se schimbase. Când l-a cunoscut, avea ochii duri, era dominat de autodisciplină în felul în care mergea, vorbea, se mișca.

Duritatea dispăruse, înlocuită fiind, de un alt fel de putere. Era din nou viu, vital sexy, plin de energie și alte scopuri i se citeau pe față. În timp ce se îndrepta spre ea, arăta în stare să mute munții din loc.

Până în acea clipă, nu realizase că ea era muntele pe care voia el să-l miște.

— Liz a plecat? întrebă ea.

— A plecat. Stau aici de zece minute și te privesc cum te foiești prin bucătărie. Avem de hrănit vreo armată? întrebă cu umor.

— S-ar putea să fi exagerat contribuțiile un pic?

Își opri respirația când mâinile lui i se opriră pe umeri. Din păcate, el îi cunoștea corpul mai bine decât ea. Automat, instinctiv, îi descoperi mușchii încordați de pe ceafă.

— Ești frântă. Și e normal să fie așa. Ai avut grijă de alții toată ziua. De mine, de Jess și din câte am înțeles, i-ai dat și lui Liz o doză de morală.

Îi dădu părul la o parte ca să-i maseze mai ușor mușchii obosiți.

— Trebuie să stăm un pic de vorbă, Reynaud.

— Să stăm de vorbă?

O făcea să-i fie imposibil să gândească. Vocea îi

era joasă și răgușită și îi atingea nervii ca și toate acele promisiuni pe care ar fi vrut să le creadă.

— Te pricepi foarte bine să le porți altora de grijă. Dar nu vrei să stai deloc de vorbă. Odată mi-ai vorbit despre asta, dar undeva pe drum ai uitat să-ți iei și tu medicamentul.

— Simon.

— După cină, odată ce Jess va adormi, o să stăm de vorbă. Despre tine și despre ce vrei tu. Aduc vinul sus în mansardă. Ne-am înțeles al naibii de bine acolo, Bree. Și dacă trebuie să consumi toată sticla de vin și tot o să-mi spui de ce ți-e frică.

Simți că-i iese inima din piept. Ne-am înțeles al naibii de bine acolo, Bree. Jocul se terminase, prefăcătoria luase sfârșit. Trebuia să-ți fi dat seama că nu va dura la nesfârșit și nu știa dacă simte ușurare sau mai curând teamă.

Deodată, mâinile i se răciră și simți un fior pe șira spinării. Îi era într-adevăr frică – nu pentru discuția ce avea să urmeze, ci o teamă ca un fel de anxietate.

— Simon, unde este Jessica?

Mâinile lui o apucaseră de umeri și tonul îi era nerăbdător.

— Până să plece Liz, era sus cu ea. Presupun că e tot acolo. La naiba, nu face asta, Bree. Am tăcut până acum, pentru că am crezut că ai nevoie de mai mult timp ca să capeți încredere în mine. Dar lucrurile au ajuns prea departe. Vom sta de vorbă, fără eschivări și fără scuze.

Bree se răsuci în brațele lui. Nu-și putea scoate din minte privirea aceea scurtă și disperată pe care i-o aruncase Jess când vorbea cu Liz.

— Cred c-ar trebui s-o căutăm.

— De ce? Întrebă el.

Nu era un răspuns bun, dar altceva nu-i veni în minte.

— Pentru că ceva nu e în regulă.

Văzu cum Simon închide ochii, cu corpul încă liniștit. Îl rănise. Credea că vrea să-l împiedice. Credea că fuge de adevăr. Și de el.

— Nu este o scuză, spuse ea grăbită. Te rog, Simon. Uită-te.

Simon îi făcu pe plac, dar fără bunăvoință – la început. Nu le trebui mult să-și dea seama că Jessica nu era sus. Nici la etajul al treilea. Și nicăieri în toată casa.

Când se întâlniră în holul din față, ploaia șiroia pe geamuri. Luminile pâlpăiră când primul fulger străpunse cerul. Bree își aminti foarte bine cât de repede înainta furtuna în acea zonă. Se putea întuneca cât ai clipi din ochi. Alunecări de teren sau inundații puteau apărea în orice clipă.

În Badlands nu exista niciun loc sigur pentru o fetiță singură în furtună.

Capitolul 10

— Nu ai niciun motiv să exagerezi, Bree. N-a plecat de mai mult de zece minute și nu este decât un singur loc unde se poate duce.

Simon își trase pe el un impermeabil galben, îndesă în buzunar o lanternă cu fază mare și înhăță o pătură.

— În ascunzătoarea ei.

Bree își frângea mâinile.

— Simon, nu pot să înțeleg. Tot ce-și dorea era să stea cu tine. Exact așa s-a întâmplat, așa că nu are sens. De ce să fi fugit?

— Nu știu, dar o să aflăm. Cu mașina, îmi trebuie doar câteva minute să ajung acolo și să mă întorc.

— Vreau să merg cu tine.

— Nu, spuse el calm. Poate că a rătăcit câteva minute pe afară, a prins-o ploaia și acum e pe drumul de întoarcere. Dacă unul din noi nu va fi aici, ea va intra într-o casă goală.

— Dar dacă nu a ajuns în ascunzătoare? Dacă...

— Bree!

Palmele lui îi atinseră fața, îmbrățișând-o calm. Avea ochii negri ca stâncile umede și luminați de emoție.

— Dacă s-a rătăcit, am s-o găsesc. Dacă tu te-ai fi rătăcit, te-aș fi găsit. Nu e nimic complicat. E chiar foarte simplu.

După ce plecă, Bree strânse cina care se arsesese, adună în holul din față mai multe păături decât ar fi fost nevoie pentru un batalion rătăcit și aprinse toate luminile de la parter. Toate astea îi luară doar patru minute.

Nu mai avea altceva de făcut decât să se plimbe. Afară, temperatura începuse să scadă și furtuna se înrăutățise. Vântul nemilos, tăios pătrundea prin fiecare crăpătură a vechii case, iar ploaia plesnea în ferestre ca niște ace de metal. După douăzeci de minute, el tot nu se întoarse. Apoi trecură treizeci de minute. Apoi trei sferturi de oră.

Simon fusese calm, cu sânge rece și sigur pe el. Spusese că o va găsi. Bree știa că așa este. A spus că te-ar fi găsit și pe tine, Reynaud. Își adună mâinile pe piept, amintindu-și încă privirea întunecată dar totuși luminoasă din ochii lui. Mai văzuse privirea aceea și presupuse că era pasiune. O pasiune puternică, energică, dar pasiune. În acel moment de pe hol,

totuși, dorința era ultimul lucru la care se gândise el, sau ea.

Privirea din ochii lui fusese remarcabilă, minunată, periculoasă ca... dragostea. Dragoste adevărată și discuția pe care o începuseră în bucătărie fusese la fel de tulburătoare. Și dacă te-ai înșelat, Bree? Și dacă...

Nu avea timp să le gândească la asta. Luminile mașinii se reflectară în ferestrele palierului din față. Zbură spre ușă. Picăturile ploii reci se prelingeau pe impermeabilul lui Simon în timp ce ieși din mașină și sosi cu un pachet înfășurat într-o pătură.

— E teafără? strigă Bree.

— Un pic udă și un pic înfometată, dar în rest e absolut teafără.

Părul lui era umed în creștet, ploaia îi cădea de pe gene, în timp ce o aducea pe Jess înăuntru.

Bree dădu pătura la o parte să o vadă pe fetiță, cu ochii triști, cu obrajii murdari și cu părul împletit franțuzește.

— Mi-am spart ochelarii, Bree. Avea vocea nesigură. Poate că și vocea lui Bree era la fel.

— Se poate aranja, *chère*. Singurul lucru care contează e că tu ești bine.

De îndată ce Simon aruncă impermeabilul, se așază pe vine lângă Bree. Amândouă perechile de mâini o dezbrăcară pe Jess de hainele ude. Era rece, dar o baie era nesigură pe timp de furtună. Simon o duse sus și o îmbrăcă cu o cămașă de noapte. Bree o înveli cu o pătură și apoi Simon o luă în brațe.

Ajunseră cu toții în bucătărie. Jessica mănă ce mai rămăsese din cină, stând în poala tatălui ei, înfășurată în pătură. Bree aranjă o farfurie pentru Simon, îi aduse o bluză uscată și un prosop și, pentru

că încă mai era ud, îi turnă o gură zdravănă de whisky. Apoi, pentru a le face loc, se uită prin bucătărie. Cumva în ultimele două ore, bucătăria se transformase într-un dezastru de proporții imense.

— Mama a spus că pot să rămân deocamdată. „Deocamdată”, tati. Știi ce înseamnă asta.

— Nu, iubito. Va trebui să-mi spui tu.

— Înseamnă că nu pot să locuiesc la tine. „Acum” înseamnă întotdeauna pentru scurt timp. Ca atunci când merg pe bicicletă și-mi spune „deocamdată”. Asta înseamnă că trebuie să mă opresc dând vine ora mesei.

Jessica sorbi din lapte.

— Tati, trebuie să mă ascuți.

— Te ascult.

— N-am vrut să te sperii. N-am vrut să te înfurii. Nu fugisem de aici. Încercam doar să găsesc un loc până pleacă mama ca să fiu sigură că nu trebuie să te părăsesc. Doar că după aia a început să plouă și tuna așa de tare că m-am ascuns. Dar nu mă ascundeam de tine, așa că nu te înfuria.

— Nu sunt furios, iubito.

— Ești sigur?

— Sunt sigur.

— Atunci, dacă nu ești supărat, putem vorbi despre altceva?

— Despre orice vrei tu.

Simon îi șterse laptele ce i se prelinsese pe bărbie.

— Uite, tati, m-am gândit cum facem. Te însori cu Bree și după aceea putem locui toți aici. Ca o familie. Am putea fi o familie. Și poate să stea și mami cu noi. Aveam camere și pentru ea. Avem camere pentru toată lumea.

Bree descoperi deodată că avea săpunul de vase în mână. Robinetul curgea, uitase de el. Iar Jessica continua să vorbească.

— Asta e o casă bună. În casa asta toată lumea e veselă. Tu, eu, Bree. Suntem fericiți. Avem nevoie de casa asta, tati.

Calm, Simon îi mai dădu fiicei lui o lingură de tăiței.

— La început, am crezut că e o idee nebunească, dar treptat, am ajuns să gândesc ca tine. Dacă vrei casa asta, o păstrăm, gândăcel. În regulă?

— În regulă.

— Dar eu și mama ta nu mai suntem împreună. Asta nu se poate aranja, Jess.

— În regulă.

— Și trebuie să ne lămurim fără prea multă vorbărie. Te preocupă dacă mama ta e supărată. Te preocupă dacă eu sunt. Vreau să încerci să-ți amintești că noi suntem cei mari. Cei mari pot avea singuri grijă de ei. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru ei.

— În regulă.

Chiuvea era pe cale să dea pe afară. În grabă, Bree închise, robinetul și întinse mâna după un prosop.

Deodată inima începu să-i bată îngrozitor de tare. Se gândi că era doar din cauză că el se purta atât de frumos cu Jess. Renunțase la tonul acela critic și acum vorbea altfel cu ea. Acum o asculta. Și așa cum fusese și avea să fie întotdeauna, era meticolos de sincer și grijuliu să nu-i facă Jessicăi promisiuni pe care nu le-ar fi putut onora.

— În regulă, repetă Jess. Dar cum rămâne cu...

Vocea lui Simon era joasă, calmă. Aproape că nu-l puteai auzi.

— Te iubesc, Jess. Să ții minte asta toată viața ta -

așa va fi mereu. Dar dragostea dintre cei mari este cu totul altceva. Nu pot s-o fac pe Bree să rămână, scumpo. Nu, dacă ea nu vrea.

— Dar...

Lumina din bucătărie pâlpâi brusc, apoi camera se întunecă. Era întuneric beznă pentru că se oprise curentul. Reacția verbală a lui Simon nu era un lucru chiar potrivit pentru urechile unui copil. Bree înlemnise.

Doar Jessica strigă:

— Hait! Asta e ceva, nu?

La ora zece și jumătate în acea seară, Bree își strânse părul și se băgă în cada din baia de la etaj. Apa era fiartă, catifelată de la săpunul lichid și aromată de la cele câteva picături de parfum.

Fusese o zi incredibilă, începând cu sosirea neașteptată a lui Liz și continuând cu dispariția lui Jess. Întreruperea curentului nu făcea decât să-i accentueze confuzia.

Furtuna se oprise la scurt timp după cină, dar curentul revenise doar cu o oră mai târziu. Chiar dacă era atât de târziu, Simon tot o mai ținuse pe Jessica în brațe în patul ei. Niciun adult nu-și putea face griji că Jess suferise datorită micii ei aventuri din timpul furtunii. Se distrase de minune hoinărind prin casă cu o lanternă, suspină zgomotos când luminile se reaprinsesă și se plânse când Simon insistă s-o bage în pat.

Deși micuța poate nu-și amintea, ieși mai repede decât un jucător învins prin K.O.

Bree zâmbi în timp ce inhala aburii parfumați.

Înainte să intre în cadă era la fel de obosită ca și Jess. Ușor, totuși, apa fierbinte își făcea efectul în mod

miraculos. Imponderabili, obosiți, încălziți, mușchii i se relaxară treptat. Inima nu-i, mai bătea chiar atât de tare. Minteă îi deveni clară și reuși să se concentreze la ceea ce încercase să facă toată ziua.

La Simon.

Era atât de simplu, se gândi, pentru o ființă umană să-și piardă capul temporar. Un om se putea pierde fizic, așa cum pățise Jessica în seara asta, în Badlands. Sau se pierde emoțional, așa cum pățise Simon când l-a cunoscut, un somnambul, care nu realizase propria singurătate decât la un nivel foarte profund.

Sau o femeie, se gândi Bree, se putea teme atât de mult de suferință încât să-și piardă temporar încrederea în ea.

Se gândi la prima noapte în care Simon se furișase în patul ei și la faptul că nu simțise în asta o amenințare. Se gândi la cât de mult o îndemnase să-și revizuiască stilul de viață. Se gândi la toată legătura ce se năștea între ei în pat, când nu era vorba doar de dorință ci de cele mai mari nevoi ale fiecăruia dintre ei. Și se gândi la vocea lui gravă când îi spusese lui Jessica că nu o putea face să stea.

Simon o iubea.

Doar o tâmpită putea crede altceva.

Cred că tâmpita asta a stat în baie destul timp, nu-i așa, Reynaud?

Bree se ridică, scoase dopul și întinse mâna după prosop. Picioarele îi erau încă puțin amortite, totuși se mișcă repede, în grabă. Își șterse picioarele apoi se frecă pe spate cu prosopul. Prosopul gros se agăța de lănțisor. Nu-și dădea jos maron-ul nici măcar când își făcea baie. Superstiția Cajun îi fusese întipărită încă de când era mică și știa că maron-ul o va ajuta mereu să

nu se rătăcească.

Acum și-l dădu jos de la gât și puse talismanul pe chiuvetă, încă umedă, își scoase clamele din păr. Părul i se desfăcu ușor, încâlcit, gădilând-o pe spatele gol. Întinse, cu grijă prosopul pe suport și în liniște răsuci mânerul ușii.

La etajul doi nu se auzea niciun sunet iar aerul era rece și tremură, fiind dezbrăcată. Ușa Jessicai era închisă, dar cea de la dormitorul lui Simon, din capătul culoarului, era ușor întredeschisă. Un dreptunghi de lumină galbenă se zărea pe hol. Citește, bănuie ea și simți că i se face pielea de găină.

Era sigură de ce simțea pentru Simon dar nu era atât de sigură de planul ei. Toată viața ei fusese un dezastru când trebuia să plănuiască ceva cu sentimentele ei. Dar, de data asta, era altfel. De data asta era vorba de Simon, iar Simon credea că ea nu vrea să fie sinceră cu el.

Adevărul pe care îl ținuse ascuns atât de mult era că de fapt ea era adevărata somnambulă, un suflet rătăcit pentru că-i era prea teamă să aibă încredere, îi era frică să creadă într-un bărbat care i se oferea cu adevărat chiar și atunci când găsisese acest bărbat.

Bree avea de gând să-i spună. Cuvintele contau.

Încă mai căuta un mod de a-i arăta ce era în inima ei – de a-i dărui inima ei – astfel încât Simon să înțeleagă.

Respiră adânc. Scările care duceau la mansarda ei erau lângă baie. Trecu de ele și continuă să meargă.

Stând în colțul patului, Simon își scoase o șosetă, apoi pe cealaltă. Avea ochii obosiți, era nedormit și nervos – nu avea o stare potrivită ca să stea de vorbă cu Bree. Dar asta avea să se întâmple. În seara asta.

La început, totuși, avea să-și odihnească o oră picioarele, altfel simțea că moare. Ca s-o abordeze pe țigancă avea nevoie de finețe, înțelegere și răbdare. În momentul ăsta, se simțea, mai curând, în stare să-i îndese un inel pe deget, să i-l lipsească acolo și să dea naibii finețea.

Morocănos, aruncă șosetele într-un colț apoi își scoase cămașa din pantaloni. Tocmai își deschiera primul nasture când începu să aibă halucinații.

Era clar că era extenuat. Era clar că se gândea doar la Bree.

Avea un subconștient cam superactiv când apunea soarele, dar ceea ce era și mai rău era că Simon nu căzuse niciodată pradă halucinațiilor.

Ea era încă acolo. Stătea încă goală în ușă. Era ca o nimfă în fantezia unui bărbat, cu un păr negru lucios care-i atinge sfârcurile și cu o piele strălucitoare. Picăturile de apă mai străluceau încă în triumphiul negru dintre coapsele ei, iar ochii ei îl priveau... arzător, erotic, fierbinte.

Dacă mai tremură mult, gândi el, o să răcească. Uită că fusese vreodată nervos.

— Bree, iubito!...

Ea nu-i răspunse. Nu, cel puțin nu cu vorbe. Fără să scoată un sunet, ușor, traversă camera și-i îndepărtă ochelarii de pe nas.

Lentilele de citit se lovira de o parte a mesei, cartea îi căzu pe podea. Auzi zgomotul produs de căderea cărții, dar nu-i dădu atenție.

Măinile mici și albe îi escaladau pieptul, deschizând ușor nasturii în calea lor. Al treilea nasture se prinse de o ață. Fiindcă nu cedă imediat, i-l smulse. Nasturele zbură prin cameră și lovi abajurul lămpii, şuierând.

Nebunatica lui seducătoare era prea ocupată ca să observe. Simon își imaginează că niciun cutremur nu i-ar fi putut atrage atenția. Bree se ocupa de un singur lucru, foarte serioasă și hotărâtă. Și anume de a-l face să simtă plăcerea, în ochii ei se citea acea vulnerabilitate de nesuportat.

— Iubito, nu trebuie să faci asta...

Degetele catifelate îi atinseră buzele cu tandrețe, cerându-i răbdare. Mesajul îi era clar. Poate că nu trebuia s-o facă, dar așa voia. Și fu a doua oară când el observă că ea nu spusese un cuvânt.

Simon n-avea cum să nu sesizeze diferența, în toate celelalte nopți, Bree îi vorbise. Vorbind, încercase să aducă dragostea lor la un nivel fantezist. Vorbind – înțelesese el în timp – devenise puternică, încăpățânându-se să-l protejeze.

Dar nu și în seara asta. Se urcă în pat, peste el și în ochii ei era ceva nou. Gol, dulce și curajos. Suindu-se pe genunchii lui, îi dădu cămașa jos treptat, savurând fiecare parte a pielii lui, sărutând-o. Erau sărutări de dragoste. Probabil nimic nu este mai suav decât sărutările de dragoste.

Simon ar fi vrut s-o îmbrățișeze... dar era prea târziu, pentru că-și dădu seama că era prins ca într-o capcană. Îi dăduse cămașa jos de pe bust dar nu reuși mai mult pentru că nasturii manșetelor rămăseseră nedesfăcuți. Nu părea să-și dea seama că mâinile lui erau încurcate în mânecile cămășii, imobile și inutile. Era concentrată prea tare în a-i săruta gura.

Dar acesta nu era un sărut. Era ca o pretenție, ca și când ar fi vrut să-l cucerească. O femeie care se lăsa singură dezgolită. Buzele, calde și dulci, tremurară peste ale lui, apoi se înmuiară, îl prinseră, îl tachinară, îl înăbușiră. Degetele mici se desfăcură, ținându-i capul

imobil în timp ce limba îi pătrundea printre buze.

Bree încetă să mai respire. Crezu că Bree nu-și dădea seama că se leagănă în poala lui, frecându-se de fermoarul pantalonilor, având sânii arcuiți peste pieptul lui. El își trase mâinile, încă prinse de stupizii nasturi de la manșete și jură imediat să nu mai poarte asemenea cămași niciodată în viața lui.

Atâta timp cât Bree avea să facă parte din viața lui.

Și era pentru prima dată când Simon înțelese că ea va fi în viața lui. Dacă știa și ea, atunci de ce vorbea de temerile ei? N-avea legătură cu sexul ci numai cu vulnerabilitatea. Spiritul lui incorigibil de liber avusese curajul s-o apuce pe drumul ei, să-i înțeleagă firea arzător de generoasă, să înțeleagă obiceiul ei de a pune înainte nevoile altora și nu pe ale ei... dar era greu pentru Bree, foarte greu, să-și asume riscul de a pierde.

Acum, însă, își asumase acest risc. Pentru el. Ochii ei închiși, arzând de emoții, se deschiseră astfel încât Simon să le poată vedea expresia. *Te iubesc, Simon! Din roată inima.* În cele din urmă, realizează că uitase să-i desfacă manșetele. Aparent, nu asta plănuise, pentru că buzele ei schițară un zâmbet propriu feminin. Rapid, desfăcu butonierele de la manșetă, îl eliberă din cămașă și-și încolăci din nou brațele în jurul gâtului său.

Dar Simon gândi că ar fi timpul să preia un pic controlul. Ea se și cățăraseră pe genunchii lui, așa încât el își strecură mâinile sub coapsele ei, ridicând-o. Dacă îi strica dispoziția, avea să se împuște, dar trebui să se dea jos și să închidă ușa. Jess dormea, dar era chiar în capătul holului. Nu voia în niciun fel ca noaptea să le fie întreruptă.

Și nici Bree nu voia asta. Își dădu seama unde și de ce mergeau într-acolo. Cu buzele modelate după ale lui, reuși, orbește să împingă ușa. Iar el o încuie, la fel de orbește.

Când o duse înapoi în pat, ea se întinse șuierând pe saltea. El o prinse cu siguranță și profită de poziția lui dominantă pentru a-i musca lobul urechii stângi.

— De cât timp, o întrebă răgușit, ai problema asta cu somnambulismul?

— De al naibii de mult timp, Simon.

— E cel mai vulnerabil sentiment de pe pământ.

— Așa e.

— La nivel inconștient ai impresia că ești într-o căutare... cauți ceva deosebit de important pentru tine. Și-ți e teamă că nu ai să-l găsești niciodată.

— Da.

— Eu am găsit acel ceva alături de tine, Bree. Tu ești ceea ce căutam eu. Te iubesc, scumpo! Și pentru nimic în lume - absolut *nimic* - n-am să te las să pleci.

— Simon, spuse ea răbdătoare, ești tulburat. Tu te afli în mijlocul acestui scenariu. Prima ta mare greșală a fost să primești un călător rătăcit în furtună. A doua a fost să mă iubești așa cum nu credeam că un bărbat poate iubi. Și când un bărbat face asemenea greșeli, *cher*, trebuie să plătească pentru ele.

La naiba cu el, zâmbea. Rânjea mai tare ca un drac satisfăcut. Probabil, gândi ea, încă nu realiza ce simțea.

Îl sărută cu o perfecțiune sistematică pentru că Simon eră în mod clar un bărbat care aprecia perfecțiunea sistematică. Apoi întinse mâna până la fermoarul pantalonilor lui. Îl trase în jos îngrozitor de lent. Când reuși, își coborî palmele pe șoldurile lui, pe coapse, pe piele, în timp ce îi trăgea de pe el pantalonii

și chiloții. Ultimele lui haine căzură pe podea.

— Bree.

Ea îl auzi. Voia să vină la el. Nu trebuia să-l seducă; era deja sedus.

Dar ea nu se gândise niciodată la seducție. Ci la dragoste. Simon o învățase care erau dimensiunile încrederii. Era hotărâtă să-i ofere același lucru. Controlul și autodisciplina făceau parte din caracterul lui. Când le va pierde pe amândouă, ea va fi acolo. Pentru el. Cu el.

Nimeni nu mai avea să rățăcească singur în acest pat cu baldachin. Voia să fie sigură că el știa asta.

Nu era un lucru simplu să-i saboteze controlul, să-i submineze autodisciplina. Avea nevoie de multă dragoste și răbdare pentru asta. Trebuia să intuiască unde îi plăcea să fie atins, unde avea nevoie să fie atins. Simon nu o prea ajuta. Lui îi plăcea orice și continua s-o privească cu ochi fermi și întunecați.

Se folosi de mâini, de limbă, de trupul ei pentru a-l face să se relaxeze. În parte reuși. Dar o parte a corpului lui deveni și mai încordată, așa că, în cele din urmă, își concentră atenția în acel loc. Îl explorează, îl mângâie, îl alină, învață ce-i place să-i facă cu vârfurile degetelor. Apoi cu limba.

Până când îl auzi înjurând. Tare și destul de speriat, în franceză. Dumnezeu, doar știa de unde învățase cuvintele astea urâte și gramatica foarte proastă, dar deodată se trezi ridicată și întinsă pe saltea.

— Va trebui să lucrăm cu limbajul tău, murmură ea.

— Mai târziu.

— Vreau să te simți iubit, rosti ea cu asprime.

— Ceea ce ai și făcut, al naibii de bine. Dar acum

mă tem că va trebui să ne concentrăm doar asupra ta, iubito.

Îi puse picioarele în jurul lui și o îmbrățișă strâns. Ea îl primi ușor, într-o pătrundere adâncă, în cea mai intimă parte a trupului ei, deși se gândea că-l cunoștea bine, că știa totul despre amantul din Simon. El îi dovedi că se înșelase. Ritmul dragostei îi era familiar, dar de data asta era mai adânc, mai misterios, mai magic. O iubi până când simți durerea, până când simți că ia foc, că se consumă, că arde, până când singurul lucru din mintea ei era să-l iubească pe acest bărbat și să se lase iubită de el.

Se avântase atât de sus, încât crezuse că s-a pierdut. Dar el o găsisese. O dusesese într-un loc cu minuni și curcubeuri, un loc unde o femeie era insuportabil de liberă, un loc unde focul era o alinare dulce și prețioasă a sufletului. Locul acesta era în inima lui Simon.

Ajunsesese acasă.

În timp, Simon găsisese puterea de a stinge lampa. În întunericul rece, trase de cearșafuri și de pături până când se treziră amândoi sub ele, în loc să fie peste ele. Dar lui Bree nu-i păsa. Stătea întinsă acolo ca un cățeluș ghiftuit, sătul, extenuat, dar Doamne, ochii aceia...

— Îți dai seama, murmură ea tachinându-l, că va fi prima noapte când voi dormi cu adevărat de când ne-am cunoscut.

— Crezi că din cauza aerului din Badlands?

— Cred că e ceva unic să te îndrăgostești de un somnambul.

Se ghemui mai aproape de el.

— Aproape de la început, mi-a venit ideea că problema ta are o soluție relativ simplă. O femeie.

Genul de femeie care să te țină ocupat noaptea ca să nu-ți rămână energia să fii somnambul.

— Se oferă cineva?

— Eu nu. Sunt moartă de oboseală.

— Bine, atunci mă duc să caut pe altcineva.

— Încearcă numai. Te-aș prinde până să apuci să ajungi la ușă. Ești al meu, *cher*. Și să nu încerci să scapi de obligații pentru că avem un temperament un pic diferit.

— Un *pic* diferit?

Știa de câtva timp că ea era ca un coșmar. Când se aplecă peste el ca să-l sărute pe gât, pătura îi alunecă de pe umeri. Din nou.

— Așa am crezut la început... până când mi-am dat seama cât de mult semănăm. Amândoi avem grijă de oameni. Amândoi ne rătăcisem. Cu adevărat. Am fost răniți în același fel, Simon și emoțional avem aceleași nevoi. Să găsim pe cineva în care să avem încredere absolută. Cineva pe care să-l iubim total. Să ne simțim destul de în siguranță ca să ne schimbăm și să ne maturizăm și să învățăm totul.

— Ți-a trebuit ceva timp să înțelegi, Reynaud.

— Credeam că vrei să te descotorosești de mine.

— Nu ești prea deșteaptă.

— Te-am găsit, nu-i așa?

— În regulă. Ești destul de deșteaptă.

— Mai deșteaptă ca tine, Courtland, îl asigură. Am avut bunul simț de a te iubi eu prima.

Renunță să mai încerce s-o învelească. Trebuia să facă un singur lucru cu Bree când era în starea asta. Nu păru surprinsă când o trase spre el, prinzându-i ușor mâinile și încercând – bună încercare – s-o reducă la tăcere cu un sărut.

— M-am gândit că poate vrei să vorbești despre

nuntă. Copii. Planuri.

— Chiar vreau.

Doamne, ochii aceia. Atât de plini de dragoste. Nu-și imaginase niciodată atâta dragoste, nu care să-i aparțină lui.

— Să lăsăm asta pe mai târziu.

Sfârșit

Comanda 208
Imprimeria „Ardealul” Cluj

El o studia atât de insistent,
încât simți cum îi crește pulsul și
această situație se înrăutății când
el își fixă privirea asupra gurii ei.

BESTSELLER

ISBN 973-95397-3-2

Lei 3000